După ce şi-a trădat familia şi l-a păcălit pe Cardan să devină regele ei marionetă peste regatul Elfhame, Jude descoperă că este mult mai uşor să câştigi puterea decât să o păstrezi. Politica de la curtea zânelor, cu alianţele ei mereu schimbătoare, este foarte complicată, iar Cardan se dovedeşte a fi mult mai greu de controlat decât şi-a imaginat Jude. Mai ales că face tot ce îi stă în putere ca să o umilească şi să-i submineze planurile, chiar dacă fascinaţia lui pentru ea rămâne neştirbită. Când devine limpede că un apropiat are de gând să o trădeze, punând în pericol viaţa ei şi a celor pe care îi iubeşte, Jude trebuie să găsească trădătorul şi să-şi înfrunte propriile sentimente complicate pentru Cardan, pentru a-şi menţine puterea, ca muritoare într-o lume a zânelor.

Cartea Întâi

Să-i spuneţi că dispreţuiesc
Cuvântu-i mârşav şi grotesc
Şi că-n ochii lumii îl numesc
Duşmanul meu de moarte;
Că de s-ar face voia mea,
Nicio coroană n-ar purta,
Ci îndată i-ar cădea
Şi de supuşi n-ar avea parte.

Michael Drayton
Fragment din poemul „Nymphidia”

Prolog

Jude a ridicat sabia greoaie, de antrenament, şi a luat prima poziţie – gata de luptă.

Obişnuieşte-te cu greutatea ei, îi spusese Madoc. Trebuie să fii suficient de puternică încât să loveşti iar şi iar şi iar fără să oboseşti. Prima lecţie este să devii tu atât de puternică.

Va fi dureros. Durerea te va întări.

Şi-a fixat picioarele în iarbă. Vântul îi ciufulea părut, în timp ce trecea de la o poziţie la alta. Prima: cu sabia în faţă, înclinată într-o parte, pentru a-i proteja trupul. A doua: cu mânerul înălţat, astfel încât lama părea un corn pe cap. A treia: cu sabia la şold, apoi coborâtă în faţă, cu o relaxare înşelătoare. Şi a patra: din nou sus, la nivelul umărului Din fiecare poziţie se putea ataca sau para cu uşurinţă. Aceste lupte erau ca şahul: trebuia să anticipezi mişcarea adversarului şi să o contracarezi fără a fi atins.

Dar era un şah jucat cu tot trupul. Un joc care o lăsa istovită, plină de vânătăi şi supărată pe lumea întreagă şi pe sine însăşi

Sau poate că mai degrabă era ca mersul pe bicicletă. Când învăţase să meargă pe bicicletă, în lumea oamenilor, căzuse de multe ori. Pe genunchi a adunat atâtea cruste, încât mama ei s-a temut că ar putea rămâne cu cicatrici. Dar Jude a demontat singură roţile ajutătoare şi nu a catadicsit să meargă cu grijă pe trotuar, aşa cum făcea Taryn. Jude voia să meargă pe carosabil, cu viteză, aşa cum făcea Vivi, iar, dacă în felul ăsta s-ar fi ales cu pielea julită şi

plină de pietriş, ei bine, atunci, seara tatăl ei i-ar fi curăţat rănile cu o pensetă şi cu asta basta!

Uneori lui Jude i se făcea dor de bicicletă, dar nu avea de unde să ia una pe Tărâmul Zânelor. În schimb, aici avea broaşte uriaşe, ponei subţiri, verzui, şi cai cu ochi învăpăiaţi, supli ca nişte umbre.

Şi avea arme.

Şi-l avea pe ucigaşul părinţilor ei, care-i devenise tată vitreg. Madoc, generalul înaltului rege, care voia s-o înveţe cum să călărească cu viteză prea mare şi cum să lupte până la moarte. Cu oricâtă forţă l-ar fi atacat cu sabia, nu făcea decât să-i stârnească râsul. Îi plăcea furia ei. O numea foc.

Şi ei îi plăcea această furie. Mai bine furioasă decât speriată. Mai bine să ţină minte că era o muritoare printre monştri. Aici nu mai avea varianta roţilor ajutătoare.

În celălalt capăt al câmpului, Madoc o trecea pe Taryn printr-o serie de poziţii de luptă. Taryn ştia şi ea să folosească sabia, dar întâmpina alte dificultăţi decât Jude. Avea postura mai corectă, dar detesta luptele. Folosea tactici evidente de apărare şi atac, astfel încât era uşor să o ademeneşti să facă o serie de mişcări previzibile şi apoi să o surprinzi cu o lovitură ieşită din tipar. De fiecare dată când se întâmpla aşa, Taryn se înfuria, de parcă Jude ar fi încurcat paşii prestabiliţi ai unui dans, şi nu ar fi învins-o în luptă.

— Vino aici, a strigat-o Madoc pe Jude de dincolo de întinderea de iarbă argintie.

A pornit spre el, cu sabia atârnată peste umăr. Soarele tocmai apunea, însă zânele sunt fiinţe crepusculare şi pentru ele ziua nu era nici la jumătate. Cerul era brăzdat în culorile cuprului şi aurului Jude a inspirat adânc mireasma de pin. Preţ de o clipă s-a simţit ca un copil care învaţă un sport nou.

— Hai să ne luptăm, le-a îndemnat Madoc când s-a apropiat. Voi două împotriva acestui soldat bătrân.

Taryn s-a rezemat de sabie, iar vârful s-a adâncit în pământ. Nu era bine s-o ţină aşa – se uza tăişul –, dar Madoc nu a certat-o.

— Puterea, a spus el. Puterea este abilitatea de a obţine ce vrei. Puterea este abilitatea de a deveni cel care ia deciziile. Şi cum obţinem puterea?

Jude s-a dus lângă sora ei geamănă. Era evident că Madoc aştepta un răspuns, dar şi că se aştepta la unul greşit.

— Învăţând să luptăm corect? a răspuns ea, ca să zică totuşi ceva.

Când Madoc i-a zâmbit, i-a văzut vârfurile caninilor de jos, mai lungi decât restul dinţilor. I-a ciufulit părul şi Jude a simţit pe creştet vârfurile ascuţite ale unghiilor lui ca nişte gheare, nu cât să o doară, doar cât să-şi amintească cu cine avea de-a face.

— Obţinem puterea luând-o, pur şi simplu.

Madoc a arătat spre un deal nu prea înalt, pe care se înălţa un păducel.

— Din următorul exerciţiu haideţi să facem un joc. Acela e dealul meu. Cuceriţi-l.

Foarte hotărâtă, Taryn a plecat în pas de marş spre deal, cu Jude în spatele ei. Madoc a mers la pas, zâmbind cu toţi dinţii.

— Şi acum? a întrebat Taryn, fără prea mult entuziasm.

Madoc a privit în zare, de parcă atunci ar fi inventat regulile.

— Acum trebuie să-l apăraţi

— Stai, ce? a întrebat Jude. Să-l apărăm de tine?

— E un joc de strategie sau un exerciţiu de luptă? a adăugat şi Taryn încruntată.

Madoc a luat-o de bărbie şi i-a ridicat privirea până la ochii lui aurii, de pisică.

— Ce sunt luptele, dacă nu un joc de strategie desfăşurat cu mare viteză? i-a replicat el grav. Sfătuieşte-te cu sora ta. Când soarele va ajunge la trunchiul acelui copac, voi veni să cuceresc dealul. Ca să câştigaţi, e suficient să mă doborâţi o singură dată.

Spunând acestea, a pornit spre un crâng din apropiere. Taryn s-a aşezat pe iarbă.

— Nu vreau să fac aşa ceva, a spus ea.

— E doar un joc, i-a amintit Jude neliniştită.

Taryn a privit-o îndelung – genul de privire pe care şi-o aruncau când una dintre ele pretindea că lucrurile sunt normale.

— Bine, atunci tu ce zici să facem?

Jude a ridicat ochii la ramurile păducelului.

— Ce-ar fi ca una dintre noi să arunce cu pietre şi cealaltă să-l înfrunte cu sabia?

— Bine, a spus Taryn, ridicându-se în picioare şi începând să adune pietre în poalele fustei. Crezi că o să se supere?

Jude a clătinat din cap, dar a înţeles întrebarea lui Taryn. Dacă avea să le omoare din greşeală?

Trebuie să alegi dealul pe care ai să mori, îi spunea mama tatei. Era una dintre expresiile acelea ciudate pe care adulţii se aşteptau ca Jude să le priceapă, deşi n-aveau niciun sens – cum ar fi „nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard”, „orice băţ are două capete” sau deosebit de misterioasa „pisicile pot să se uite la un rege”. Aflându-se acum pe un deal adevărat, cu o sabie în mâini, a înţeles mult mai limpede sensul acelei zicale.

— Ia poziţie, a spus Jude şi Taryn s-a căţărat numaidecât în păducel.

Jude a verificat umbra de pe copac, întrebându-se ce şiretlicuri pregătea Madoc. Cu cât aştepta mai mult, cu atât se întuneca mai tare. El vedea în întuneric, nu şi Jude şi Taryn.

Totuşi, în cele din urmă, nu a recurs la niciun truc. Ivindu-se dintre copaci, a năvălit peste ele, urlând de parcă ar fi condus o trupă de zeci de soldaţi. Lui Jude i s-au înmuiat genunchii de groază.

E doar un joc, şi-a spus ea agitată. Dar, cu cât Madoc se apropia mai mult, cu atât trupul ei o asculta mai puţin. Toate instinctele ei animalice au intrat în alertă, pregătite de fugă.

Strategia lor părea puerilă acum, văzând cât de mare era el şi cât de mici erau ele. I-a zburat gândul la mama ei sângerând pe podea, la mirosul măruntaielor ei care se revărsau pe afară. Amintirea îi bubuia în minte ca un tunet. Aici avea să moară.

Fugi!, o îndemna întregul ei trup. FUGI!

Nu, şi mama ei fugise. Jude nu s-a clintit.

Şi-a silit trupul să ia prima poziţie, în ciuda faptului că picioarele îi tremurau. Avantajul era de partea lui Madoc, chiar şi în pantă, pentru că în felul ăsta îşi lua avânt. Pietrele care cădeau peste el abia dacă-i încetineau pasul.

Jude a sărit în lături, fără să se mai obosească să pareze prima lovitură. Refugiindu-se de cealaltă parte a copacului, a evitat şi a doua, şi a treia lovitură. Însă a patra a trântit-o pe iarbă.

A închis ochii, aşteptând lovitura fatală.

— Poţi să iei un lucru când nu te vede nimeni. Dar să-l păstrezi, chiar şi atunci când toate avantajele sunt de partea ta, nu e deloc uşor, i-a spus Madoc râzând.

A ridicat privirea şi a văzut că Madoc îi întindea mâna.

— E mult mai uşor să obţii puterea decât s-o păstrezi.

Groaza lui Jude s-a risipit. A fost, până la urmă, doar un joc. Doar o lecţie nouă.

— N-a fost cinstit, s-a plâns Taryn.

Jude n-a scos o vorbă. Nimic nu era cinstit în Tărâmul Zânelor. A învăţat să renunţe la astfel de aşteptări.

Madoc a ajutat-o să se ridice şi a cuprins-o de umeri cu braţul său greoi. Le-a strâns la piept pe ea şi pe geamăna ei. Mirosea a fum şi sânge uscat, iar Jude s-a relaxat în braţele lui. Era bine să te îmbrăţişeze cineva. Chiar şi un monstru.

Capitolul 1

Noul înalt rege al Tărâmului Zânelor stă lungit pe tron, cu coroana aşezată nonşalant într-o parte şi cu mantia lungă, de un stacojiu infam, întinsă de la umeri până la podea. În vârful uneia dintre urechile lui ascuţite străluceşte un cercel. Inele grele îi sclipesc pe articulaţii. Însă podoaba lui cea mai provocatoare este gura catifelată şi posacă.

Arată exact ca un ticălos, după cum şi este.

Stau alături de el, în onorabila funcţie de seneşal. Se presupune că aş fi cel mai de încredere consilier al înaltul rege Cardan, aşa că am grijă să joc acest rol, fără să dezvălui poziţia mea adevărată – mâna ascunsă din spatele tronului, cu puterea de a-i impune regelui să mă asculte chiar şi atunci când ar vrea să mi se opună.

Mă uit în mulţime după un spion de la Curtea Umbrelor. Cei de acolo au interceptat un mesaj trimis din Turnul Uitării, unde e întemniţat fratele lui Cardan, şi, în loc să-l transmită destinatarului, urmează să mi-l aducă mie.

Iar asta e doar cea mai recentă dintre probleme.

Au trecut cinci luni de când l-am silit pe Cardan să urce pe tronul regatului Elfhame ca să-mi servească drept rege-marionetă, cinci luni de când mi-am trădat familia, de când sora mea a plecat cu fratele meu mai mic spre tărâmul muritorilor, departe de coroana pe care ar fi putut să o poarte, de când l-am înfruntat pe Madoc cu sabia sdoasă.

Cinci luni de când am dormit mai mult de câteva ore odată.

Mi s-a părut un schimb avantajos – un schimb demn de o zână: am pus pe tron pe cineva care mă detestă, ca să-l feresc pe Oak de pericole. A fost palpitant să-l păcălesc pe Cardan să-mi jure supunere pentru un an şi o zi, de-a dreptul captivant când planul meu a dat roade. Atunci, un an şi o zi păreau o veşnicie. Dar acum trebuie să găsesc o soluţie să-l ţin la cheremul meu – şi să-l împiedic să-mi facă probleme – şi după acest termen. Îndeajuns de mult timp încât să-l las pe Oak să se bucure de ceea ce eu n-am avut: o copilărie.

În momentul de faţă, un an şi o zi mi se par o nimica toată.

Şi, în ciuda faptului că l-am pus pe Cardan pe tron prin propriile mele intrigi, în ciuda manevrelor pe care le fac ca să nu-l mişte nimeni de acolo, nu pot să nu mă îngrijorez când văd cât pare de relaxat.

Conducătorii zânelor sunt legaţi de pământ. Ei constituie sângele şi inima vie a tărâmului într-un mod mistic, pe care nu-l înţeleg pe deplin. Dar cu siguranţă nu e aşa în cazul lui Cardan, care s-a dedicat total unei vieţi de trântor şi care nu face nimic din ce înseamnă guvernare adevărată.

În mare parte, responsabilităţile sale par să se rezume la a-i lăsa pe locuitorii tărâmului să-i sărute mâinile încărcate cu inele şi să-l linguşească după cum au chef. Sunt sigură că asta îi e pe plac – să le primească săruturile, plecăciunile şi ploconirile. În orice caz, vinul sigur îi place. Cere întruna să i se umple pocalul incrustat cu caboşoane cu un lichior palid, verzui. Mi se învârte capul numai când îi simt mirosul.

Găseşte o clipă de răgaz şi ridică privirea la mine, ridicând dintr-o sprânceană.

— Te distrezi?

— Nu atât de bine ca tine, răspund eu.

Oricât i-aş fi displăcut când eram la şcoală, acea antipatie era doar o lumină pâlpâită pe lângă flacăra constantă a urii pe care mi-o poartă în prezent. Îmi zâmbeşte strâmbând din buze. Privirea îi sticleşte malefic.

— Priveşte-i pe supuşii tăi. Păcat că niciunul dintre ei nu ştie cine e stăpânul lor adevărat.

Cuvintele lui mă fac să roşesc puţin. Are talentul de a transforma complimentele în insulte, în înţepături cu atât mai dureroase cu cât sunt tentată să le primesc drept complimente.

Am evitat să atrag atenţia asupra mea la atâtea ospeţe. Acum toţi mă văd, scăldată în lumina lumânărilor, îmbrăcată cu una dintre cele trei tunici negre aproape identice pe care le port seară de seară, cu sabia mea, Piarză-Noapte, la şold. Dansează în cercuri şi cântă, îşi beau vinul auriu şi născocesc ghicitori şi blesteme, în timp ce eu îi supraveghez de pe podiumul regal. Sunt frumoşi şi cumpliţi şi poate că îmi dispreţuiesc mortalitatea, ba chiar o ridiculizează, dar în final eu sunt aici, sus, pe când ei, nu.

Desigur, probabil că şi ăsta e un fel de a mă ascunde. Probabil că nu fac altceva decât să mă ascund în văzul tuturor. Cu toate acestea, nu pot să neg că mă bucur de puterea asta şi că, atunci când cântăresc situaţia mea, simt un fior de încântare. Aş fi vrut doar să nu observe şi Cardan acest lucru.

Dacă mă uit cu atenţie, o pot zări pe sora mea geamănă, Taryn, dansând cu Locke, logodnicul ei Locke, care am crezut cândva că mă iubeşte. Locke, pe care am crezut cândva că l-aş putea iubi. Dar cea care îmi lipseşte e Taryn. În asemenea nopţi îmi imaginez cum ar fi să sar de pe podium şi mă duc la ea, să încerc să-i explic de ce am făcut alegerile pe care le-am făcut.

Nunta ei are loc peste trei săptămâni şi noi încă nu ne-am vorbit.

Îmi tot zic că trebuie să aştept să vină ea la mine. M-a făcut să par o fraieră, împreuna cu Locke. Încă mă simt ca o fraieră când îi privesc. Dacă nu vrea să-şi ceară iertare de la mine, atunci măcar să fie ea cea care pretinde că nu e nimic de iertat. Poate că aş accepta chiar şi asta. Dar n-am să mă milogesc eu de ea.

O privesc cum dansează.

Nu are rost să mă uit după Madoc. Iubirea lui este parte din preţul pe care l-am plătit ca să ajung aici.

Un bărbat-zână scund şi zbârcit, cu o coamă de păr argintiu şi o haină stacojie îngenunchează în faţa podiumului şi aşteaptă să fie remarcat. Are manşetele împodobite cu bijuterii şi mantia sa e fixată cu o agrafă de forma unei molii, ale cărei aripi se mişcă de la sine. În ciuda posturii smerite, are o privire lacomă.

Lângă el stau două zâne ale dealurilor, cu braţe şi picioare lungi şi cu părul prin care parcă suflă vântul, deşi nu se simte nicio adiere.

Beat sau treaz, acum, că e înaltul rege, Cardan trebuie să-i asculte pe supuşii care îi cer să le judece vreo cauză, oricât de mică, sau să le facă vreo favoare. Nu înţeleg de ce ar alege cineva să-şi pună soarta în mâinile lui, însă locuitorii Tărâmului Zânelor sunt plini de capricii.

Din fericire, îi sunt mereu alături şi-l sfătuiesc în şoaptă, aşa cum face orice seneşal. Diferenţa e că, în cazul de faţă, el e obligat să mă asculte. Şi dacă se întâmplă ca în replică să-mi şoptească vreo două insulte oribile, ei bine, important e că e obligat să mi le spună în şoaptă.

Fireşte, acum se pune problema dacă merit toată puterea asta. Nu am să comit nicio cruzime doar de dragul distracţiei, îmi spun în sinea mea. Asta trebuie să conteze în vreun fel.

— Aşa, spune Cardan, aplecându-se în faţă şi făcând coroana să-i alunece şi mai mult pe frunte.

Ia o gură mare de vin şi le zâmbeşte celor trei.

— Trebuie să fie o problemă deosebit de gravă, dacă o aduceţi în faţa înaltului rege.

— Se poate să fi auzit deja de mine, spune bărbatul-zână. Eu sunt cel care a făurit coroana care vă stă pe cap. Mise spune Fierarul Grimsen, cel de mult plecat în exil alături de Alderking. Acum oasele lui se odihnesc în ţărână, iar în Fairfold a apărut un Alderking nou, după cum aici a venit un nou înalt rege.

— E vorba despre Severin, spun eu.

Fierarul se uită la mine, evident surprins că am vorbit. Apoi se întoarce iarăşi către înaltul rege.

— Vă implor să mă primiţi înapoi la Înalta Curte.

Cardan clipeşte de câteva ori, de parcă nu l-ar vedea bine pe petiţionarul din faţa sa.

— Păi, ai fost şi tu exilat? Sau ai plecat de bunăvoie?

Îmi amintesc acum că mi-a povestit despre Severin, dar despre Grimsen nu mi-a zis nimic. Bineînţeles că am auzit de el. E fierarul care a făurit şi fermecat coroana însângerată pentru Mab. Se spune că poate să făurească orice din metal, până şi fiinţe vii – păsări din metal zburătoare, şerpi târâtori care pot să sară la atac. Tot el a făurit cele două săbii gemene, Caută-Inimă şi Jură-Inimă, una care-şi atinge mereu ţinta şi cealaltă care poate străpunge orice. Din păcate, le-a făurit pentru Alderking.

— Îi eram slujitor prin jurământ, spune Grimsen. Când fostul Alderking a fost exilat, am fost nevoit să plec odată cu el – şi astfel, la rândul meu, să cad în dizgraţie. Şi, deşi la Fairfold i-am făurit numai obiecte fără valoare, tatăl vostru a considerat totuşi că serveam intereselor lui. Acum, din moment ce amândoi au murit, vă implor să-mi daţi voie să-mi găsesc locul aici, la Curtea voastră. De veţi pune capăt surghiunului meu, vă voi sluji cu un devotament care să egaleze înţelepciunea voastră.

Îl privesc pe micul fierar mai atent, convinsă, brusc, că se joacă cu vorbele. Dar în ce scop? Rugămintea lui pare sinceră, chiar dacă nu şi umilinţa lui, dar asta nu e de mirare, având în vedere faima de care se bucură.

— Prea bine, spune Cardan, mulţumit, se pare, că i-a fost cerut ceva lesne de dăruit. Exilul tău ia sfârşit, declară el. Jură-mi credinţă şi vei fi bine-venit la Înalta Curte.

Afişând o durere sufletească demnă de o piesă de teatru, Grimsen face o plecăciune adâncă.

— Nobile rege, cereţi cel mai neînsemnat şi mai îndreptăţit lucru de la slujitorul vostru, însă eu, după ce am suferit atât din cauza unor asemenea jurăminte, ezit să le fac din nou. Vă rog să-mi îngăduiţi următoarele: să dovedesc devotamentul pe care vi-l port prin fapte, şi nu printr-un legământ.

Îmi las mâna pe braţul lui Cardan, dar el nu ia în seamă acest avertisment şi se eliberează din strânsoarea mea. Aş putea să spun ceva şi – datorită unui ordin pe care i l-am dat anterior – Cardan ar fi obligat măcar să nu mă contrazică, doar că nu ştiu ce să spun. Nu e puţin lucru să-l avem pe fierar aici, făurind pentru Elfhame. Poate că merită să-l acceptăm chiar şi fără jurământ.

Şi totuşi în privirea lui citesc o satisfacţie şi o siguranţă de sine cam exagerate. Suspectez o înşelăciune.

Dar Cardan îi răspunde înainte să dezleg enigma.

— Accept condiţia ta. Mai mult, îţi ofer un dar. Într-un capăt al curţii regale se află un atelier vechi cu forjă. Ţi-l încredinţez şi îţi voi pune la dispoziţie tot metalul de care ai nevoie. Aştept să văd ce vei făuri pentru noi.

Grimsen face o plecăciune adâncă.

— Bunăvoinţa voastră nu va fi uitată.

Situaţia asta mă îngrijorează, dar poate că sunt prea precaută. Poate e doar faptul că fierarul mi-e antipatic. Până să chibzuiesc problema, apare încă o petiţionară.

O cotoroanţă – atât de bătrână şi de puternică, încât aerul dimprejur pare că pârâie sub puterea magiei sale. Are degetele ca nişte ramuri, părul de culoarea fumului şi nasul ca tăişul unei coase. La gât poartă un şirag de pietre şi pe fiecare sunt crestate spirale care par să atragă şi să tulbure privirea. Hainele ei grele freamătă la fiecare mişcare, iar sub ele observ picioare cu gheare, ca ale unei păsări de pradă.

— Prinţişor, spune cotoroanţa. Mama Măduvă îţi aduce daruri.

— Nu am nevoie decât de loialitatea ta, spune Cardan pe un ton relaxat. Deocamdată.

— A, sunt loială Coroanei, nu-i vorbă, spune ea şi vâră mâna în unul dintre buzunare, scoţând la iveală o stofă mai neagfă ca noaptea, atât de neagră, încât pare că soarbe lumina din jur.

Materialul se prelinge printre degetele ei.

— Dar am bătut tot drumul ăsta ca să-ţi dăruiesc o comoară nemaivăzută.

Cei de aici nu vor să rămână datori, motiv pentru care nu răsplătesc favorurile cu un simplu mersi. Dă-le o turtă cu ovăz şi o să-ţi umple o cameră din casă cu grâu, plătindu-şi datoria cu supra de măsură, ca să te îndatoreze pe tine. În schimb, înaltului rege i se aduc prinosuri zi de zi – aur, servicii, săbii cu nume deosebite. Numai că acestor lucruri nu li se spun daruri. Şi nici comori.

Nu ştiu cum să interpretez micul ei discurs.

Vocea cotoroanţei e mieroasă.

— Eu şi fiica mea am urzit stofa asta din pânză de păianjen şi coşmaruri. Veşmintele croite din ea vor devia ascuţişul oricărei săbii, dar vor fi uşoare şi catifelate ca umbrele.

Cardan se încruntă, dar ochii îi alunecă iar şi iar la materialul uimitor.

— Mărturisesc, nu ştiu să mai fi văzut ceva de felul ăsta.

— Aşadar, primeşti ce-ţi ofer? întreabă ea cu o scânteie vicleană în privire. Sunt mai bătrână decât tatăl tău şi mama ta. Mai bătrână decât pietrele acestui palat. La fel de bătrână ca oasele pământului. Chiar dacă eşti înaltul rege, Mama Măduvă vrea să-ţi audă promisiunea.

Cardan mijeşte ochii Se vede că cotoroanţa a reuşit să-l enerveze.

E ceva necurat la mijloc şi de data asta pricep ce anume, înainte să înceapă Cardan să vorbească, spun:

— Aţi vorbit despre daruri, însă ne-aţi arătat doar această stofă minunată. Sunt convinsă că ar fi primită cu recunoştinţă de către Coroană, dacă i-ar fi dăruită fără obligaţii.

Cotoroanţa mă fixează cu ochii ei aspri şi reci ca noaptea.

— Şi cine eşti tu ca să vorbeşti în numele înaltului rege?

— Sunt seneşalul lui, Mamă Măduvă.

— Şi îi vei permite acestei muritoare să răspundă în locul tău? îl întreabă ea pe Cardan.

Acesta mă priveşte cu atâta condescendenţă, încât mi se înfierbântă obrajii Privirea zăboveşte. Strâmbă din gură.

— Să zicem, spune el în cele din urmă. O amuză să mă ţină departe de probleme.

Îmi muşc limba, în timp ce el întoarce o privire placidă spre Mama Măduvă.

— Îi merge mintea, spune cotoroanţa cu ciudă, ca pe un blestem. Aşa să fie, stofa îţi aparţine, Majestate. Ţi-o ofer de bunăvoie. Îţi dăruiesc stofa, dar nimic altceva.

Cardan se apleacă spre ea de parcă amândoi s-ar amuza de o glumă numai de ei ştiută.

— O, dar spune şi restul. Îmi plac cursele şi vicleşugurile. Chiar şi cele cărora era să le cad pradă.

Mama Măduvă îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, primul semn de nervozitate pe care îl arată. Până şi pentru o cotoroanţă cu oasele atât de bătrâne pe cât pretinde, mânia unui înalt rege e periculoasă.

— Prea bine. Dacă ai fi acceptat tot ce-ţi ofeream, te-ai fi trezit sub puterea unui geas, care ţi-ar fi permis să te căsătoreşti numai cu cineva capabil să urzească stofa din mâinile mele. Cu mine – sau cu fata mea.

Mă trece un fior rece gândindu-mă la ce s-ar fi putut întâmpla atunci. Ar fi putut fi silit înaltul rege al Tărâmului Zânelor să accepte o asemenea căsătorie? Sigur ar fi existat o soluţie. Mă gândesc la fostul înalt rege, care nu s-a căsătorit niciodată.

Conducătorii tărâmului nu obişnuiesc să se căsătorească, pentru că, după ce urcă pe tron, nu se despart de el decât după moarte sau dacă abdică. Printre zânele de rând şi nobili căsniciile sunt gândite astfel încât să poată fi anulate – spre deosebire de jurământul muritorilor, „până ce moartea ne va despărţi”, la ei se impun condiţii precum „până când fiecare va renunţa la celălalt“, „până când unul dintre voi îl va lovi pe celălalt din mânie“ sau cu

viclean formulata „pe durata unei vieţi“, fără să se specifice a cui viaţă. Însă uniunea dintre regi şi/sau regine nu poate fi anulată niciodată.

Dacă Cardan s-ar căsători, n-ar mai fi suficient să-l detronez doar pe el ca să-l încoronez pe Oak. Ar trebui să o înlătur şi pe regina lui.

Cardan ridică din sprâncene, dar păstrează un aer de indiferenţă senină.

— Doamna mea, simt măgulit. Nu mi-am închipuit că ai avea un asemenea interes.

Fără a-şi lua privirea, cotoroanţa înmânează darul său unuia dintre membrii gărzii personale a lui Cardan.

— Îţi doresc să ajungi la înţelepciunea sfetnicilor tăi.

— Lucru pentru care se roagă fierbinte atât de mulţi, spune el. Spune-mi, a venit şi fiica ta?

— E aici, spune cotoroanţa.

Din mulţime se iveşte o fată care face o plecăciune adâncă înaintea lui Cardan. E tânără şi are un păr bogat, pe care-l poartă liber. La fel ca mama ei are braţe şi picioare neobişnuit de lungi şi subţiri, dar, pe când mama e supărător de costelivă, fata are o oarecare graţie. Poate şi datorită faptului că picioarele ei seamănă cu ale oamenilor.

Deşi, ca să fim cinstiţi, sunt întoarse în spate.

— Aş fi un soţ jalnic, spune Cardan îndreptându-şi atenţia înspre tânără, care, sub greutatea privirii lui, pare că se strânge în sine. Dar onorează-mă cu un dans şi am să-ţi arăt celelalte talente ale mele.

Îi arunc o privire bănuitoare.

— Haide, îi spune Mama Măduvă fiicei sale şi o înşfacă de braţ, fără prea multă blândeţe, îndrumând-o înspre mulţime.

Apoi se întoarce iarăşi spre Cardan.

— Noi trei ne vom întâlni din nou, spune ea.

— Să ştii că toate vor vrea să se mărite cu tine, spune Locke plictisit.

Îi recunosc vocea chiar înainte să văd că a apărut în locul părăsit de Mama Măduvă. Îi surâde lui Cardan, aparent încântat de sine, dar şi de lumea întreagă.

— Ai face bine să-ţi iei consoarte, spune el. Multe, multe consoarte.

— Bine spus, mai ales că urmează să te căsătoreşti, îi aminteşte Cardan.

— Hai, las-o baltă. Ca şi Mama Măduvă, ţi-am adus un dar.

Locke face un pas înspre podium.

— Unul mai puţin periculos.

Nu se uită la mine. Ca şi când nu m-ar vedea sau aş fi la fel de neinteresantă ca mobila din jur. Aş vrea ca faptul ăsta să nu mă supere. Aş vrea să nu-mi amintesc clipele petrecute în vârful celui mai înalt turn de pe moşia lui, lipită de trupul lui cald. Aş vrea să nu se fi folosit de mine ca să testeze dragostea pe care i-o purta Taryn. Aş vrea ca Taryn să nu i-o fi permis.

Când o prinde mâţa peşte, spunea tatăl meu muritor, şi coada la urs o creşte. Încă una dintre zicalele acelea care n-au noimă până nu le descoperi sensul pe pielea ta.

— Aşa?

Cardan pare mai mult nedumerit decât curios.

— Îţi prezint următorul dar: pe mine însumi – ca Maestru De Ceremonii în slujba ta, declară Locke. Numai să-mi oferi acest titlu şi, cu spirit de datorie şi cu mare plăcere, o să am grijă ca înaltul rege al regatului Elfhame să nu se plictisească niciodată.

Sunt atât de multe slujbe la palat – servitori şi miniştri, ambasadori şi generali, consilieri şi croitori, bufoni şi autori de ghicitori, îngrijitori de cai şi crescători de păienjeni şi încă vreo zece poziţii pe care le-am uitat. Nici nu ştiam că există aşa-zisul titlu de Maestru De Ceremonii. Poate că nici n-a existat până acum.

— O să-ţi aduc bucurii cum nici nu-ţi imaginezi

Zâmbetul lui Locke e molipsitor. Probleme, asta o să aducă. Iar eu n-am timp de probleme.

— Ai grijă, spun eu, atrăgându-i privirea în sfârşit. Nu cred că doreşti să jigneşti puterea de imaginaţie a înaltului rege.

— Chiar aşa, nici eu nu cred, spune Cardan pe un ton greu de interpretat.

Zâmbetul lui Locke nu se clinteşte. În schimb, sare pe podium, moment în care cavalerii de o parte şi de alta vin imediat să-l oprească. Cardan le face semn să plece.

— Dacă îl faci Maestru De Ceremonii… spun eu repede, disperată.

— Îmi dai ordine? mă întrerupe el, ridicând dintr-o sprânceană.

Ştie că nu pot să spun „da“, din moment ce s-ar putea să mă audă Locke.

— Nu, fireşte, spun eu printre dinţi.

— Bine, spune Cardan, întorcâpdu-şi privirea. Mă gândesc să-ţi fac pe plac, Locke. Viaţa a devenit anostă în ultimul timp.

Văd rânjetul lui Locke şi mă muşc de obraz ca să-mi stăpânesc impulsul de a pronunţa porunca. Ar fi fost o mare satisfacţie să-i văd faţa, să-mi etalez puterea sub ochii lui.

O mare satisfacţie, dar o prostie.

— Înainte, Mierlele, Ciocârliile şi Şoimii concurau pentru a câştiga inima curţii, spune Locke, referindu-se la facţiunile care preferau desfrâul, artele sau meşteşugul războiului.

Facţiuni care câştigau şi pierdeau pe rând favoarea lui Eldred.

— Dar acum inima curţii îţi aparţine întru totul. Hai să o frângem.

Cardan se uită ciudat la Locke, ca şi când s-ar gândi, aparent întâia oară, că viaţa înaltului rege ar putea fi distractivă. Ca şi când şi-ar închipui cum ar fi să domnească fără să se zbată în lanţurile cu care l-am legat.

Atunci, în capătul podiumului, o zăresc în sfârşit pe Bombă, o spioană a Curţii Umbrelor, cu chipul brun înconjurat de aureola părului ei alb. Îmi face semn.

Nu-mi place că-i las pe Locke şi Cardan împreună – nu-mi place ce înţeleg ei prin distracţie –, dar mă străduiesc să uit un moment de problema asta şi plec spre Bombă. În fond, nu am cum să uneltesc împotriva lui Locke, din moment ce interesele lui se schimbă în funcţie de ceea ce-l atrage cel mai mult pe moment…

Până să ajung la Bombă, aud vocea lui Locke răsunând în mulţime.

— Vom sărbători Luna Vânătorului în Pădurea Albă, unde înaltul rege vă va oferi o orgie demnă de cântecele barzilor, aceasta v-o promit.

Mi se strânge stomacul de groază.

Locke apucă câteva pixi din mulţime şi le urcă pe podium, iar aripile lor irizate lucesc în lumina lumânărilor. Una dintre fete izbucneşte în râsete zgomotoase şi înşfacă pocalul lui Cardan, golindu-l până la drojdii. Mă aştept ca el să izbucnească, s-o umilească sau să-i sfâşie aripile, dar nu face decât să-i zâmbească şi să ceară iarăşi vin.

Indiferent ce planuri ar avea Locke, Cardan pare dispus să-i facă pe plac. În Tărâmul Zânelor, toate încoronările sunt urmate de câte o lună de petreceri – festinuri, băutură, ghicitori, dueluri şi altele. Din partea fiecăruia se aşteaptă să danseze din noapte până-n zori, până când li se tocesc încălţările. Dar chiar şi acum, după cinci luni de când Cardan a devenit înalt rege, marea sală e mereu plină, iar miedul şi vinul de trifoi dau pe de lături din coarnele de băut. Petrecerile abia dacă âu început să mai piardă din avânt.

A trecut multă vreme de când Elfhame a avut un înalt rege atât de tânăr şi curtenii sunt intoxicaţi de cutezanţă şi dezmăţ. Noaptea Lunii Vânătorului va veni în curând, mai curând chiar decât nunta lui Taryn. Dacă Locke are de gând să stârnească şi mai mult văpăile desfrâului, cât va mai dura până când situaţia asta va deveni periculoasă?

Cu inima strânsă, mă întorc cu spatele la Cardan. În fond, ce rost ar avea să-i atrag atenţia? Ura lui e atât de mare, încât va face tot ce poate ca să-mi ocolească ordinele şi să mă sfideze. Şi se pricepe de minune la sfidare.

Aş vrea să pot spune că m-a urât mereu, dar, pentru o vreme scurtă şi stranie, am avut senzaţia că ne înţelegem reciproc, poate chiar că ne plăcem unul pe celălalt. O alianţă în ansamblu improbabilă, care a început în momentul în care îi ţineam sabia la beregată. În cele din urmă, Cardan a ajuns să aibă încredere în mine destul cât să mi se supună de bunăvoie.

Iar eu i-am înşelat încrederea.

Cândva mă chinuia pentru că era tânăr şi plictisit şi furios şi crud. Dar acum i-am dat motive mai bune să mă tortureze după ce vor fi trecut un an şi o zi Va fi foarte dificil să-l am mereu la mâna mea.

Ajung la Bombă şi îmi vâră în mână un bileţel.

— Încă un bileţel de la Balekin pentru Cardan, spune ea. Ăsta a ajuns tocmai la palat până să-l interceptăm.

— E la fel ca celelalte două?

Bomba încuviinţează.

— Cam aşa. Îl linguşeşte sperând să-l înduplece să meargă la el, la închisoare. Vrea să-i propună un târg.

— Bine-nţeles, îi răspund, bucurându-mă iarăşi că am fost primită la Curtea Umbrelor şi că cei de acolo încă îmi poartă de grijă.

— Ce-ai să faci? mă întreabă Bomba.

— Am să-i fac o vizită Prinţului Balekin. Dacă vrea să-i prezinte o ofertă înaltului rege, va trebui ca mai întâi să-l convingă pe seneşalul lui.

Îmi zâmbeşte din colţul gurii.

— Vin cu tine.

Privesc înapoi, spre tron, şi fac un gest nehotărât.

— Nu. Rămâi aici încearcă să-l fereşti pe Cardan de probleme.

— El însuşi e problema, îmi aminteşte ea, cu toate că nu pare din cale afară de îngrijorată de propria-i observaţie îngrijorătoare.

Pornind spre coridoarele care străbat palatul, îl zăresc pe Madoc în cealaltă parte a sălii ascuns parţial în umbră, urmărindu-mă cu ochii lui de pisică. Nu e îndeajuns de aproape cât să-mi vorbească, dar, dacă ar fi fost, ştiu ce-ar fi zis.

E mult mai uşor să obţii puterea decât s-o păstrezi.

Capitolul 2

Balekin e întemniţat în Tumul Uitării, în cea mai nordică parte din Insweal, Insula Deznădejdii. Este una dintre cele trei insule ale regatului Elfhame şi e

legată de Insmire şi Insmoor prin intermediul unor şiruri de stânci şi porţiuni de uscat. Aici se găsesc numai câţiva brazi, cerbi argintii şi, uneori, oameni-copac. Între Insmire şi Insweal se poate trece la pas, dacă eşti dispus să sari de pe-o stâncă pe alta, să traversezi Pădurea Albă de unul singur şi, de regulă, să fii stropit măcar puţin de apa mării.

Mie nu-mi convine deloc, aşa că mă hotărăsc să merg călare.

Fiind seneşalul înaltului rege, am dreptul să aleg orice cal din grajduri. Pentru că niciodată n-am fost cine ştie ce călăreaţă, aleg o iapă care pare destul de blândă, de culoare negru-cenuşiu, cu coama împletită în noduri complicate şi probabil magice.

O conduc afară din grajd şi un goblin îmi aduce un căpăstru.

Apoi mă urc în spinarea ei şi o îndrum spre Tumul Uitării. Valurile se sfărâmă de stâncile de dedesubt. Apa sărată stârneşte o ceaţă fină. Insweal e o insulă neprimitoare, cu suprafeţe întinse lipsite de verdeaţă, numai cu stânci negre, bălţi lăsate în urma refluxului şi un turn brăzdat cu fier rece.

Leg iapa de unul dintre inelele de fier negru incrustate în zidul de piatră al turnului. Nechează neliniştită, lipindu-şi coada de trup. O mângâi pe bot sperând să o calmez.

— Nu stau mult, vom pleca îndată, îi spun eu, cu părere de rău că nu l-am întrebat pe grăjdar numele ei.

La fel de neliniştită, lovesc în uşa din lemn masiv.

Îmi deschide o creatură mare şi păroasă. Poartă o cuirasă din plăci splendid făurită, printre golurile căreia îi iese blana gălbuie. E limpede că e soldat, fapt care altădată ar fi însemnat că se va purta frumos cu mine, de dragul lui Madoc, dar acum situaţia ar putea fi exact pe dos.

— Sunt Jude Duarte, seneşalul înaltului rege, îi spun eu. Am venit în numele Coroanei. Dă-mi voie să intru.

Se dă la o parte, deschizând uşa larg, iar eu pătrund în anticamera Turnului Uitării. Ochii mei de muritoare se obişnuiesc greu şi insuficient cu lumina obscură. Nu am capacitatea zânelor de a vedea în întuneric. Mai sunt prezenţi pe puţin încă trei paznici, dar îi percep mai curând drept contururi vagi.

— Bănuiesc că ai venit să-l vezi pe Prinţul Balekin, spune o voce din capătul încăperii.

Mă irită faptul că nu pot vedea clar cine îmi vorbeşte, dar nu o arăt şi încuviinţez din cap.

— Duceţi-mă la el.

— Vulciber, spune glasul acela. Du-o tu.

Turnul Uitării poartă numele ăsta pentru că e locul unde sunt trimişi supuşii când regele vrea să fie şterşi din amintirea curţii. Majoritatea infractorilor sunt pedepsiţi cu blesteme ingenioase, misiuni dificile sau cu vreo altă formă a judecăţii capricioase a zânelor. Ca să ajungi aici trebuie să calci rău pe nervi pe cineva sus-pus.

Majoritatea paznicilor sunt soldaţi ale căror temperamente se potrivesc cu astfel de focuri sumbre şi singuratice – sau ai căror comandanţi vor să le servească o lecţie de smerenie. Privind siluetele obscure, îmi e greu să ghicesc cărei categorii aparţin.

Se apropie Vulciber, în care îl recunosc pe soldatul păros care mi-a deschis la intrare. Pare a fi trol măcar în parte, are sprâncene stufoase şi membre lungi.

— După tine, spun eu.

Îmi răspunde cu o privire aspră. Nu-mi dau seama ce anume nu-i place – faptul că sunt muritoare, poziţia mea, faptul că-i deranjez liniştea în seara asta. Nu-l întreb. Doar îl urmez coborând trepte de piatră în întunericul jilav, cu mirosuri minerale. Floarea pământului pluteşte greoi în aer şi simt o duhoare putrezită, ca de ciuperci, pe care n-o pot identifica.

Când întunericul se adânceşte prea tare şi am senzaţia că o să mă împiedic, mă opresc.

— Aprinde lămpile, spun eu.

Vulciber vine foarte aproape, îi simt respiraţia pe faţă, miroase a frunze umede.

— Şi dacă n-o fac?

Un cuţit subţire îmi apare îndată în palmă, alunecând dintr-o teacă ascunsă sub mânecă. Împing vârful în burta lui, drept sub coaste.

— Mai bine n-ai afla.

— Dar nu vezi nimic, mă acuză el, ca şi când i-aş juca o festă murdară prin faptul că nu mă las intimidată după cum se aştepta.

— Poate că doar prefer puţin mai multă lumină, atât, spun eu, încercând să-mi stăpânesc glasul, cu toate că inima îmi zvâcneşte cumplit şi palmele încep să-mi transpire.

Dacă va trebui să ne luptăm aici, pe trepte, aş face bine să atac iute şi precis, pentru că probabil n-o să am ocazia s-o fac mai mult de o dată.

Vulciber se îndepărtează de mine şi de cuţitul meu. Îi aud paşii greoi şi încep să număr treptele în gând, în caz că va trebui să-l urmez prin beznă fără îndrumare. Dar chiar atunci se aprinde o torţă cu flacără veriuie.

— Ei? se răsteşte el. Vii sau nu?

Treptele trec pe lângă câteva celule, dintre care unele sunt neocupate, pe când în altele deţinuţii stau prea departe de gratii încât să-i pot vedea în lumina torţei Nu recunosc pe nimeni – doar pe deţinutul din ultima celulă.

Părul negru al lui Balekin e prins cu o diademă care aminteşte de obârşia lui regală. Deşi e întemniţat, nu pare mai deloc tulburat. Pe podeaua umedă, de piatră, sunt aşternute trei covoare. Stă pe un jilţ sculptat şi mă priveşte cu ochi întredeschişi şi luminoşi ca ai bufniţelor. Pe o măsuţă elegantă se află un samovar auriu. Balekin învârte un robinet şi într-o ceaşcă de porţelan fin curge ceai aromat, aburit. Mirosul lui mă duce cu gândul la alge.

Dar, oricât de elegantă i-ar fi atitudinea, cert e că se află în Tumul Uitării, sub un tavan pe care odihnesc câteva molii roşii. Când a vărsat sângele fostului înalt rege, stropii s-au prefăcut în molii, care au fâlfâit în aer câteva momente uluitoare şi apoi au părut să moară. Credeam că toate s-au stins, dar se pare că sunt câteva care încă îl urmăresc, amintindu-i de păcatele lui.

— Jude, domniţă a Curţii Umbrelor, spune el, de parcă s-ar aştepta ca titlul ăsta să mă măgulească. Te pot servi cu o ceaşcă?

Sesizez mişcări în una dintre celelalte celule. Mă întreb cum decurg ceaiurile astea când nu sunt de faţă.

Nu mă încântă faptul că ştie de existenţa Curţii Umbrelor şi de legăturile pe care le am cu ei dar nici n-ar trebui să mă surprindă – Prinţul Dain, stăpânul spionilor, era fratele lui Balekin. Şi, dacă Balekin ştia de Curtea Umbrelor, probabil că l-a recunoscut pe cel care a furat Coroana Însângerată şi i-a pus-o fratelui meu în mâini ca el s-o poată aşeza pe capul lui Cardan.

Balekin are motive bune să nu agreeze vizita mea în mod deosebit.

— Cu mare regret, va trebui să refuz, spun eu. Nu voi zăbovi mult. Ai trimis câteva mesaje înaltului rege. Cu propunerea unui fel de înţelegere? Un târg? Am venit în numele lui, ca, să aflu ce ai de spus.

Zâmbetul lui pare că se contorsionează şi se schimonoseşte.

— Ai impresia că am pierdut din putere, spune Balekin. Dar încă sunt Prinţ al Tărâmului Zânelor, chiar şi în locul acesta. Vulciber, ai vrea să-l iei pe seneşalul fratelui meu şi să-i dai una peste chipul simpatic?

Încasez o lovitură cu palma deschisă, mai iute decât m-aş fi aşteptat şi care răsună uluitor de puternic în clipa în care îmi atinge pielea. Obrazul mă ustură şi furia îmi clocoteşte.

Cuţitul e din nou în mâna mea dreaptă, perechea lui în palma stângă.

Vulciber mă priveşte cu o poftă nerăbdătoare.

Orgoliul mă îndeamnă să-l înfrunt, dar e mai mare ca mine şi ne aflăm într-un spaţiu care îi e bine cunoscut. Aici n-ar fi vorba despre un simplu exerciţiu. Totuşi dorinţa de a-l înfrânge, de a-i şterge de pe chip expresia îngâmfată este copleşitoare.

Aproape copleşitoare. Mândria e pentru cavaleri, îmi reamintesc, nu pentru spioni.

— Chipul meu simpatic, îi şoptesc lui Balekin, vârându-mi cuţitele înapoi în tecile lor.

Ridic mâna şi-mi ating obrazul. Vulciber m-a lovit atât de tare, încât m-am rănit cu propriii mei dinţi. Scuip sânge pe podeaua de piatră.

— Ce cuvinte măgulitoare, spun eu. Ţi-am luat coroana de sub nas, deci să zicem că accept nişte resentimente. Mai ales când vin cu un compliment. Dar să nu mai încerci una ca asta.

Brusc, Vulciber nu ştie ce să mai creadă.

Balekin soarbe din ceai.

— Ai limba slobodă, fată muritoare.

— Şi de ce să n-o am? spun eu. Prin mine vorbeşte înaltul rege. Aveai impresia că ar fi venit tocmai până aici, lăsând palatul şi plăcerile sale, ca să negocieze cu fratele lui mai mare, la mâna căruia a suferit atâtea?

În jilţul său, Balekin se apleacă în faţă.

— Mă întreb despre ce ai impresia că vorbeşti.

— Iar eu mă întreb ce mesaj vrei să-i transmiţi înaltului rege.

Balekin mă priveşte atent – fără îndoială că unul dintre obraji mi s-a înroşit. Soarbe iarăşi cu grijă din ceai.

— Am auzit că muritorii, când se îndrăgostesc simt ceva asemănător cu frica. Inima vă bate mai repede. Simţurile vi se ascut. Ameţiţi şi poate chiar aveţi senzaţia că plutiţi.

Balekin se uită la mine.

— E adevărat? S-ar explica multe despre specia voastră dacă ar fi adevărat că încurcaţi cele două trăiri între ele.

— Nu am fost îndrăgostită niciodată, spun eu, refuzând să mă las întărâtată.

— Şi, bineînţeles, puteţi minţi, spune el. Înţeleg de ce Cardan consideră că îi eşti de ajutor. Şi de ce Dain a fost de aceeaşi părere. A fost deştept că te-a primit în mica lui gaşcă de derbedei. Deştept că şi-a dat seama că Madoc te-ar fi iertat. Orice s-ar putea spune despre fratele meu, dar sentimental nu a fost niciodată. Eu, unul, abia dacă m-am gândit la tine şi atunci a fost numai ca să-l zgândăresc pe Cardan cu realizările tale. Însă tu ai ceea ce lui Cardan i-a lipsit

dintotdeauna: ambiţia. Dacă mi-aş fi dat seama de acest lucru, acum aş fi avut pe cap o coroană. Dar cred că şi tu m-ai judecat greşit.

— Aşa să fie?

Presimt că n-o să-mi placă ce urmează.

— Nu-ţi voi încredinţa mesajul destinat lui Cardan. Va ajunge la el pe altă cale şi va ajunge în curând.

— Atunci iroseşti şi timpul meu, şi pe al tău, spun eu iritată.

Am venit tocmai până aici şi am fost lovită şi înspăimântată în zadar.

— Ah, timpul, spune el. Tu eşti cea care nu are destul, muritoareo.

Balekin îi face semn lui Vulciber.

— Poţi să o conduci spre ieşire.

— Haide, spune paznicul şi-mi dă brânci înspre trepte fără prea multă delicateţe.

În timp ce urc arunc o privire înapoi, la chipul lui Balekin, sever în lumina verde a torţei. Mă nelinişteşte cât de mult seamănă cu Cardan.

Sunt la jumătatea urcuşului când degetele lungi ale unei mâini se ivesc printre gratii şi mă apucă de gleznă. Surprinsă, îmi pierd echilibrul şi mă prăbuşesc pe trepte, rănindu-mi palmele şi lovindu-mă la genunchi Brusc, rana veche din centrul mâinii stângi zvâcneşte dureros. Abia reuşesc să-mi găsesc echilibrul înainte s-o iau în jos pe scări.

Lângă mine apare chipul subţire al unei femei a zânelor. Coada i se încolăceşte în jurul uneia dintre gratii. Coarne scurte îi răsar din frunte, îndreptate înapoi.

— Am cunoscut-o pe Eva a ta, îmi spune ea, cu ochii sclipindu-i în întuneric. Am cunoscut-o pe mama ta. Am ştiut atâtea dintre micile ei secrete.

Sar în picioare şi urc treptele cât pot de repede. Inima îmi bate mai iute decât în momentele în care am crezut că va trebui să mă lupt cu Vulciber pe întuneric. Respir scurt şi sacadat, încât încep să mă doară plămânii în capătul scărilor mă opresc o clipă, îmi şterg palmele sângerii de tunică şi încerc să mă stăpânesc.

— A, îi spun lui Vulciber după ce mă liniştesc puţin. Aproape c-am uitat. Înaltul rege mi-a încredinţat un sul cu ordine înscrise. S-au hotărât câteva modificări în ceea ce priveşte modul în care trebuie tratat fratele lui. Le-am lăsat afară, în gentile de şa. Dacă ai binevoi să mă urmezi...

Vulciber se uită la paznicul care l-a trimis să mă ducă la Balekin, adresându-i o întrebare mută.

— Mergi repede, îi spune silueta din umbră.

Vulciber mă conduce afară prin uşa masivă a Turnului Uitării în lumina lunii, stâncile negre lucesc umezite de apa sărată a mării ca fructele însiropate. Mă străduiesc să fiu atentă la paznic, şi nu la numele mamei mele, pe care nu l-am mai auzit de atât de mulţi ani, încât în prima clipă nu am ştiut de ce mi se părea important.

Eva.

— Calul n-are decât căpăstrul, spune Vulciber, uitându-se încruntat la fugarul negru legat de zid. Dar ai zis că...

Îl înţep în braţ cu un ac mic pe care-l ţin ascuns în căptuşeala tunicii mele.

— Am minţit.

Cu mare efort îl ridic în spinare şi-l urc pe iapă. A fost antrenată să răspundă la comenzi militare obişnuite, printre care comanda să îngenuncheze, fapt ce îmi e de ajutor. Mă grăbesc cât pot, de teamă că vreun

paznic ar putea veni să vadă ce fac, însă am noroc. Până să apară cineva, pornim la drum.

Încă un motiv să mergi la Insweal călare – niciodată nu poţi să ştii dacă nu va trebui să aduci ceva cu tine la întoarcere.

Capitolul 3

— Te lauzi că eşti şefa spionilor, spune Gândacul, uitându-se întâi la mine şi apoi la prizonier. Dar postul ăsta presupune şi chibzuinţă. Dacă te bizui numai pe tine însăţi, ai s-o dai în bară foarte uşor. Data viitoare ia cu tine pe cineva din garda regală. Ia pe cineva dintre noi. Ia un nor de spriţi sau un spriggan beat. Numai ia pe cineva.

— Cel care mi-ar păzi spatele ar avea ocazia ideală să-mi înfigă un cuţit în el, îi amintesc eu.

— Parcă ar fi vorbit Madoc însuşi, spune Gândacul pufnind iritat din nasul său lung şi strâmb.

Stă la masa de lemn din Curtea Umbrelor, bârlogul spionilor ascuns în adâncul tunelurilor de sub Palatul regatului Elfhame. Arde într-o flacără vârfurile unor săgeţi de arbaletă şi apoi le îmbracă cu o smoală groasă şi lipicioasă.

— Dacă n-ai încredere în noi, spune deschis. Aşa cum am reuşit să facem o înţelegere, putem să facem una nouă.

— Nu asta vreau să zic, îi replic, lăsându-mi capul în mâini un moment lung.

Chiar am încredere în ei. Altfel nu le-aş fi vorbit atât de deschis. Dar începe să mi se vadă încordarea.

Stau de cealaltă parte a mesei şi mănânc brânză, pâine unsă cu unt şi mere. Pentru mine e prima masă de azi şi burta îmi chiorăie flămândă, un alt indiciu cu privire la diferenţa dintre trupul meu şi al lor. Zânelor nu le chiorăie maţele.

Poate sunt irascibilă din cauza foamei. Mă ustură obrazul şi, cu toate că am reuşit să întorc situaţia în favoarea mea, a fost mai dificil decât aş fi dispusă să recunosc. Pe lângă asta, tot nu ştiu ce voia să-i spună Balekin lui Cardan.

Cu cât am să mă istovesc mai mult, cu atât am să fac mai multe greşeli. Trupurile noastre umane ne trădează. Flămânzesc, se îmbolnăvesc şi slăbesc. Ştiu bine lucrul ăsta şi totuşi mereu sunt atâtea altele de făcut.

Vulciber stă lângă noi prins de un scaun şi legat la ochi.

— Vrei puţină brânză? îl întreb eu.

Paznicul mârâie indecis, dar se sforţează împotriva legăturilor, văzând că i se acordă atenţie. Şi-a revenit cu câteva minute în urmă şi între timp, văzând că nimeni nu-i zice nimic, a devenit din ce în ce mai încordat.

— Ce-i aici? strigă el în cele din urmă, zbătându-se şi agitând scaunul înainte şi-napoi. Daţi-mi drumul!

Scaunul cade într-o parte şi îl izbeşte de podea. De pe jos, încearcă să forţeze frânghiile din toate puterile.

Gândacul ridică din umeri, se ridică şi-i dezleagă pânza de la ochi.

— Bine-ai venit, spune el.

De cealaltă parte a camerei, Bomba se curăţă sub unghii cu un cuţit lung, în formă de semilună. Stafia stă într-un colţ atât de tăcut, încât uneori parcă nici n-ar fi aici. Ne privesc şi câţiva dintre noii recruţi, curioşi să vadă ce urmează

– un băiat cu aripi ca ale unei vrăbii, trei spriggani şi o fată sluagh. Nu sunt obişnuită cu un astfel de public.

Vulciber se holbează la Gândac, la pielea lui verzuie, de goblin, la ochii lui portocaliu-lucios, la nasul lung şi la singurul lui smoc de păr din cap. Priveşte de jur-împrejur.

— Înaltul rege n-o să îngăduie una ca asta, spune Vulciber.

Îi zâmbesc amar.

— Înaltul rege nu ştie şi îţi va fi greu să-i spui după ce-ţi voi tăia limba.

Văzând cum îi creşte frica, sunt cuprinsă de o satisfacţie vecină cu voluptatea. Eu, care în viaţă am avut puţină putere, trebuie să mă feresc de sentimentul ăsta. Puterea mi se urcă la cap prea iute, precum vinul zânelor.

— Lasă-mă să ghicesc, spun eu, întorcându-mă în scaun ca să-l privesc cu o răceală calculată. Ţi-ai spus că poţi să mă loveşti fără consecinţe.

Tresare când îmi aude vorbele.

— Ce doreşti?

— Cine-a zis că doresc ceva anume? i-o întorc. Poate doar să ţi-o plătesc puţin…

Ca şi când am fi regizat momentul dinainte, Gândacul scoate de la curea un cuţit deosebit de sinistru şi-l ridică deasupra lui Vulciber. Îl priveşte rânjind.

Bomba ridică privirea de la unghiile sale şi-l urmăreşte pe Gândac cu un zâmbet discret.

— Văd că-ncepe spectacolul.

Vulciber se zvârcoleşte, agitându-şi capul înainte şi-napoi. Aud cum pârâie lemnul scaunului, dar nu reuşeşte să se elibereze. Gâfâie câteva momente şi se lasă moale.

— Te rog, şopteşte el.

Îmi ating bărbia, de parcă tocmai mi-ar fi venit o idee.

— Sau ai putea să ne ajuţi. Balekin voia să facă o înţelegere cu Cardan. Ai putea să-mi povesteşti despre asta.

— Nu ştiu nimic, spune el cu disperare.

— Păcat.

Ridic din umeri şi iau încă o bucată de brânză, pe care mi-o vâr în gură.

El se uită scurt la Gândac şi la cuţitul lui hidos.

— Dar ştiu un secret. Are o valoare mai mare decât viaţa mea, mai mare decât ce-o fi vrând Balekin de la Cardan. Dacă ţi-l spun, îmi juri că o să pot pleca de aici nevătămat în noaptea asta?

Gândacul se întoarce spre mine şi eu dau din umeri.

— Prea bine, îi confirmă Gândacul. Dacă secretul ăsta e atât de valoros precum crezi şi dacă juri că n-ai să dezvălui nimănui faptul că ai fost în vizită la Curtea Umbrelor, atunci spune şi noi o să te petrecem de-aici cu bine.

— Regina Mării De Jos, spune Vulciber, deodată nerăbdător să vorbească. Creaturile ei urcă stâncile noaptea şi-i şoptesc lui Balekin. Nu ştim cum, dar se furişează în turn şi-i lasă scoici şi colţi de rechin. Schimbă mesaje între ei, dar nu reuşim să le descifrăm. Se şopteşte că Orlagh are de gând să încalce tratatul încheiat cu uscatul şi să se folosească de informaţiile pe care i le strecoară Balekin ca să-l distrugă pe Cardan.

Dintre toate ameninţările posibile la adresa domniei lui Cardan pe care mi le-am închipuit, la Marea De Jos nu m-am gândit. Regina Mării De Jos are o singură fiică – pe Nicasia, care a fost crescută pe uscat şi a devenit unul dintre

prietenii lui oribili. La fel ca în cazul lui Locke, între mine şi Nicasia s-au petrecut multe. Şi tot ca-n cazul lui Locke, cele petrecute n-au fost de bine.

Dar aveam impresia că, din moment ce Nicasia şi Cardan sunt prieteni, Orlagh era fericită că e el pe tron.

— Data viitoare când între ei are loc un astfel de schimb, spun eu, vino la mine numaidecât. Şi, dacă se întâmplă să afli şi alte lucruri care ar putea să mă intereseze, să vii să mi le spui şi pe alea.

— Nu aşa ne-am înţeles, protestează Vulciber.

— Adevărat, îi răspund. Ne-ai spus deja o poveste şi a fost una bună. Astăzi îţi dăm drumul. Dar eu pot să te răsplătesc mult mai bine decât prinţul ăla ucigaş care nu se bucură şi nici nu se va bucura de favoarea înaltului rege. Există funcţii mai bune decât păzirea Turnului Uitării – poţi să le preiei oricând. Şi bani. Degeaba te bucuri de recompensele pe care Balekin ţi le promite, nu cred că va apuca să ţi le dea vreodată.

Mă priveşte cu o expresie ciudată, întrebându-se probabil dacă, având în vedere că el m-a lovit şi că eu l-am otrăvit, ar mai fi posibil să devenim aliaţi.

— Tu ai puterea să minţi, spune el în cele din urmă.

— Garantez eu răsplata, intervine Gândacul.

Se apropie şi taie funiile folosindu-se de cuţitul său înspăimântător.

— Dacă-mi promiţi un post departe de turn, spune Vulciber, masându-şi încheieturile şi ridicându-se în picioare, am să ascult de tine ca şi când ai fi însuşi înaltul rege.

Auzind acestea, Bomba izbucneşte în râs şi-mi face cu ochiul. Ei nu ştiu exact ce putere am asupra lui Cardan, dar ştiu că am făcut cu el o înţelegere în urma căreia conducerea regatului mi-a revenit mie în mare parte şi Curtea Umbrelor a ajuns să servească Coroanei în mod direct şi să fie răsplătiţi pe măsură.

Mă joc de-a înaltul rege în micul ei spectacol, a spus odată Cardan în apropierea mea. Gândacul şi Bomba au râs; Stafia, nu.

După ce facem schimb de promisiuni cu Vulciber şi Gândacul îl leagă la ochi şi-l conduce prin tunel, departe de bârlogul nostru, Stafia se apropie şi ia loc lângă mine.

— Hai să ne antrenăm, mă îndeamnă, luând o felie de măr din farfuria mea. Să mai eliberăm din furia asta clocotitoare.

Râd încet.

— Nu râde de mine. Nu e uşor să menţin temperatura, îi spun eu.

— Şi nici s-o menţii atât de sus, mi-o întoarce el, privindu-mă atent cu ochii săi căprui.

Îmi dau seama că are şi origini umane – sesizez faptul ăsta când mă uit la forma urechilot şi la părut lui blond, o culoare neobişnuită în Tărâmul Zânelor. Dar nu mi-a povestit nimic despre viaţa lui şi mi-e jenă să-l întreb aici, în acest loc al secretelor.

Deşi Curtea Umbrelor nu-mi este supusă, toţi patru am făgăduit un lucru. Am promis că vom apăra persoana şi poziţia înaltului rege, pentru a asigura integritatea şi prosperitatea regatului Elfhame, în speranţa că vărsarea de sânge se va diminua şi aurul se va înmulţi. Aşa am jurat. Astfel mi-au îngăduit să jur, în ciuda faptului că jurământul meu nu mă obligă aşa cum îi obligă pe ei, prin legături magice. Eu sunt obligată de simţul meu de onoare şi de convingerea lor că am aşa ceva.

— Regele însuşi s-a văzut cu Gândacul de trei ori în ultimele două săptămâni. Învaţă să fure din buzunare. Dacă nu ai grijă, o să ajungă să aibă pasul mai uşor ca al tău.

Stafia a fost inclusă în garda personală a înaltului rege, fapt care îi permite să-l apere pe Cardan, dar şi să-i înveţe obiceiurile.

Oftez. Noaptea s-a lăsat cu totul şi am multe de făcut până la răsărit. Şi totuşi mi-e greu să-i ignor invitaţia, pentru că mi-ar ştirbi orgoliul.

Mai ales acum că spionii noi ne aud conversaţia. Am recrutat membri noi, care şi-au pierdut posturile după ce familia regală a fost ucisă. Fiecare prinţ şi fiecare prinţesă avea în slujba sa câţiva spioni, iar acum toţi au ajuns în slujba noastră. Sprigganii sunt circumspecţi ca nişte pisici, dar se pricep de minune la dibuit scandaluri. Băiatul-vrabie e la fel de necopt cum am fost şi eu la început. Aş prefera să inspir acestei Curţi a Umbrelor, aflată în continuă expansiune, convingerea că nu mă feresc de provocări.

— Greu va fi când cineva va încerca să-l înveţe pe regele nostru cum să ţină în mâna o sabie, spun eu, amintindu-mi cât de mult îl frustra problema asta pe Balekin şi declaraţia lui Cardan cum că singura lui virtute ar fi că nu e ucigaş.

O virtute pe care eu nu o împărtăşesc.

— Chiar aşa? se miră Stafia. Poate că va trebui să-l înveţi chiar tu.

— Haide, spun eu şi mă ridic. Să vedem dacă te pot învăţa pe tine.

Auzind asta, Stafia izbucneşte în râs de-a dreptul. Madoc m a crescut cu sabia în mână, dar, înainte să mă alătur Curţii Umbrelor, cunoşteam un singur stil de luptă. Stafia are mai multă experienţă şi cunoaşte mult mai multe.

Îl urmez spre Pădurea Albă, unde albinele cu ace negre zumzăie în stupii aflaţi sus, în copacii cu coaja albă.. Oamenii-rădăcină dorm. Marea loveşte marginile stâncoase ale insulei. Când ne înfruntăm, lumea pare că amuţeşte. Sunt obosită, dar muşchii mei au o memorie mai vie decât a mea.

Scot sabia Piarză-Noapte. Stafia se repede la mine aprig, cu vârful sabiei năvălind spre inima mea, şi eu o deviez, coborându-mi sabia pe lângă trupul lui.

— Nu ţi-ai ieşit din mână pe cât mă aşteptam, spune el în timp ce facem schimb de lovituri, testându-ne puterea unul celuilalt.

Nu-i povestesc despre exerciţiile pe care le fac înaintea oglinzii, după cum nu-i spun despre niciuna dintre feluritele metode după care mă străduiesc să-mi îndrept neajunsurile.

Ca seneşal al înaltului rege şi conducător de facto, trebuie să învăţ multe. Alianţe militare, mesaje primite de la vasali, cereri trimise din toate colţurile ţinutului Elfhame şi scrise în tot atâtea limbi. Numai cu câteva luni în urmă încă primeam lecţii, încă scriam teme care apoi erau corectate de savanţi. Ideea că aş putea să le descâlcesc pe toate pare la fel de imposibilă precum urzitul aurului din paie şi totuşi tocmai asta mă străduiesc să fac noapte de noapte, rămânând trează până când soarele e sus pe cer.

Asta e problema cu guvemele-marionetă: nu se conduc singure.

E posibil ca adrenalina să nu poată înlocui experienţa.

După ce îmi verifică tehnicile de bază, Stafia dă startul luptei adevărate. Sare sprinten pe iarbă, cu atâta agilitate, încât paşii abia i se aud. Atacă ameţitor iar şi iar. Parez loviturile cu disperare, fiecare gând concentrat asupra acestui moment, asupra luptei. Atenţia mi se ascute, iar grijile şi preocupările se risipesc în fundal. Până şi istovirea mea se spulberă precum puful de păpădie.

E glorios.

Schimbăm lovituri, atacăm rând pe rând, înainte şi-napoi.

— Ţi-e dor de lumea muritorilor? întreabă el.

Prind curaj văzând că nu respiră atât de lejer.

— Nu, spun eu. Abia am apucat să o cunosc.

Atacă din nou, cu sabia ţâşnind ca un peşte argintiu în oceanul nopţii.

Urmăreşte sabia, nu soldatul, mi-a spus de multe ori Madoc. Oţelul nu te înşală niciodată.

Ciocnim armele iar şi iar, învârtindu-ne în cerc.

— Nu se poate să nu-ţi aminteşti câte ceva.

Îmi amintesc numele mamei şoptit printre gratiile din turn.

Se face că sare într-o parte şi, neatentă, sesizez prea târziu ce vrea să facă. Mă loveşte în umăr cu latul sabiei. Ar fi putut să-mi străpungă pielea dacă n-ar fi întors tăişul în ultima clipă, dar, chiar şi aşa, o să-mi apară o vânătaie.

— Nimic important, spun eu, chinuindu-mă să nu iau în seamă durerea.

Nu numai el se pricepe să distragă atenţia.

— Poate că tu o ştii mai bine, îi replic. Ce-ţi aminteşti? Ridică din umeri.

— Ca şi tine, m-am născut acolo.

Ţâşneşte cu vârful sabiei înainte şi eu parez.

— Dar aş zice că era altă lume acum o sută de ani.

Ridic din sprâncene şi parez încă o lovitură, sărind în spal, dincolo de lungimea braţului lui.

— Ai fost fericit în copilărie?

— Eram un copil magic. Cum să nu fiu?

— Magic, spun eu şi, răsucind sabia – o tehnică de-a lui Mitdoc – îi azvârl arma din mâini.

Stafia clipeşte descumpănit ochi aurii. Cască gura pieziş, uluit.

— Ai…

— Progresat? închei eu, atât de încântată, încât uit de durerea de la umăr.

Mă simt de parcă aş fi obţinut o victorie, dar, dacă ne-am fi înfruntat cu adevărat, probabil că rana de la umăr m-ar fi împiedicat să fac ultima mişcare. Totuşi, surprinderea lui mă încântă aproape la fel de mult ca victoria.

— E bine că Oak va creşte altfel decât noi, spun după un moment. Departe de curte. Departe de toate astea.

Ultima dată când l-am văzut pe frăţiorul meu stătea la masa din apartamentul lui Vivi şi învăţa înmulţirea numerelor de parcă ar fi fost un joc cu ghicitori. Mânca o bucată de caşcaval-sfoară. Râdea.

— Când regele se va întoarce, recită Stafia dintr-o baladă, înaintea şase vor aşterne petale de trandafir şi paşii lui vor pune capăt urgiei. Dar cum va putea să domnească acest Oak al tău dacă are tot atât de puţine amintiri legate de Tărâmul Zânelor câte avem noi despre lumea muritorilor?

Bucuria victoriei se stinge. Stafia îmi zâmbeşte discret, ca pentru a retrage înţepătura vorbelor sale.

Mă duc la un pârâu din apropiere şi îmi cufund mâinile, bucurându-mă de apa rece. Duc mâinile căuş la gură şi beau cu un sentiment de recunoştinţă, simţind gust de ace de pin şi nămol.

Mă gândesc la Oak. Un copil de zână absolut obişnuit, nici predispus în mod deosebit la feruzime, nici total lipsit de ea.

Răsfăţat şi ferit mereu de neplăceri sub grija exagerată a Orfanei. Şi acum se obişnuieşte cu cereale dulci, desene animate şi cu o viaţă lipsită de intrigă.

Mă gândesc la fiorul de bucurie pe care l-am simţit în clipa victoriei de moment împotriva Stafiei, la încântarea pe care o resimt ştiind că reprezint puterea din spatele tronului, la satisfacţia îngrijorătoare pe care am gustat-o când l-am intimidat pe Vulciber. E mai bine că Oak nu cunoaşte pornirile astea sau îi va fi imposibil să domnească vreodată fără ele?

Şi acum că am descoperit înăuntrul meu setea de putere, îmi va fi oare greu să renunţ la ea?

Îmi şterg faţa cu mâinile ude şi alung gândurile astea.

Există doar prezentul. Doar ziua de mâine şi noaptea asta şi momentul de faţă şi viitorul apropiat şi viitorul imposibil.

Pornim înapoi umăr la umăr, în timp ce răsăritul aprinde cerul în nuanţe aurii în zare aud geamătul unui cerb şi ceea ce par a fi bătăi de tobe.

La jumătatea drumului, Stafia face o plecăciune scurtă.

— În noaptea asta m-ai învins. Nu o voi mai permite.

— Cum zici tu, îi răspund eu zâmbind larg.

Când sosesc la palat, soarele e pe cer şi nu vreau altceva decât să dorm. Dar, când ajung în camerele mele, găsesc pe cineva în faţa uşii.

Sora mea geamănă, Taryn.

— Ţi-a apărut o vânătaie pe obraz, spune ea.

Sunt primele cuvinte pe care mi le adresează după cinci luni întregi.

Capitolul 4

Părul lui Taryn e prins sub o coroniţă de lauri, iar rochia ei e de un brun-şters, cu broderii verzi şi aurii. S-a îmbrăcat astfel încât să-şi pună în evidenţă liniile coapselor şi ale pieptului, neobişnuite în Tărâmul Zânelor, unde trupurile sunt subţiri până la extrem. Hainele îi stau bine şi i se potriveşte şi acest ceva deosebit din postura umerilor.

E o oglindă care îmi arată cine aş fi putut fi, dar nu sunt.

— E târziu, spun eu cu stângăcie, descuind uşa de la odaie. Mă aşteptam ca toată lumea să fi adormit.

Soarele a trecut deja de amiază. E linişte în tot palatul şi probabil că aşa va rămâne până după-amiază, când slugile aleargă pe coridoare şi bucătarii aprind focurile. Curtenii se vor scula mult mai târziu, după ce se va fi lăsat întunericul.

În ciuda faptului că mi-am dorit atât de mult să o văd, acum, că o întâlnesc faţă în faţă, mă cuprinde neliniştea. Trebuie că urmăreşte ceva, din moment ce a făcut efortul ăsta aşa, deodată.

— Am mai venit de două ori, spune ea, urmându-mă înăuntru. Erai plecată. De data asta m-am decis să aştept, chiar şi toată ziua.

Aprind lămpile; deşi afară e soare, camerele mele se află prea departe de exterior ca să aibă ferestre.

— Arăţi bine.

Îmi alungă politeţea rece cu un gest din mână.

— Trebuie neapărat să rămânem certate în veci? Vreau să-ţi pui o coroană de flori şi să dansezi la nunta mea. Vivienne vine din lumea muritorilor. Îl aduce şi pe Oak. Madoc promite că n-o să se certe cu tine. Te rog, promite-mi că o să vii.

Vivi îl aduce pe Oak? Icnesc în sinea mea şi mă întreb dacă am vreo şansă să o fac să se răzgândească. Uneori îi e greu să asculte de mine în mod serios, poate pentru că e sora mai mare.

Mă aşez pe canapea şi la fel face şi Taryn.

Mă gândesc iar la enigma vizitei ei. Mă întreb dacă ar trebui s-o pun să-şi ceară scuze sau dacă ar fi mai bine s-o las să treacă peste asta, după cum în mod clar îşi doreşte.

— Bine, cedez eu.

Mi-a lipsit prea mult ca acum să risc s-o pierd din nou. Pentru că suntem surori, am să încerc să uit cum a fost să-l sărut pe Locke. De dragul meu, am să încerc să uit faptul că ea ştia că se joacă cu mine în vremea în care îi făcea curte.

O să dansez la nunta ei, deşi mă tem că o să simt ca şi cum aş dansa pe ghimpi.

Taryn vâră mâna în geanta de la picioarele sale şi scoate animalele mele de pluş.

— Ţine, spune ea. Cred că ai fi vrut să le iei.

Sunt relicve din viaţa noastră muritoare, dinainte, ca nişte talismane. Le iau şi le strâng la piept, aşa cum fac uneori cu pernele. În momentul de faţă am senzaţia că-mi amintesc de toate punctele mele vulnerabile. Îmi dau impresia că sunt o copilă amestecată într-un joc pentru adulţi.

O urăsc puţin pentru că mi le-a adus.

Reprezintă amintiri ale trecutului nostru comun – amintiri pe care mi le stârneşte în mod intenţionat, de parcă n-ar fi avut încredere că mi-aş putea aminti şi singură. Mă silesc să simt toate terminaţiile nervoase ale fiinţei mele într-un moment în care depun atâtea eforturi să nu simt nimic.

Pentru că tac câteva clipe bune, Taryn continuă:

— Şi Madoc îţi simte lipsa. Mereu ai fost preferata lui. Pufnesc neîncrezătoare.

— Vivi e moştenitoarea lui. Prima-născută. În căutarea ei a venit în lumea muritorilor. Ea e preferata lui. Apoi eşti tu – locuieşti cu el şi nu l-ai trădat.

— Nu vreau să zic că eşti preferata lui şi în prezent, precizează Taryn râzând. Deşi a fost mândru de tine într-o oarecare măsură după ce l-ai întrecut şi l-ai urcat pe tron pe Cardan. Chiar dacă a fost o prostie. Aveam impresia că-l urăşti pe Cardan. Credeam că-l urâm amândouă.

— Îl uram, spun eu fără sens. Îl urăsc şi acum.

Taryn mă priveşte cu o expresie ciudată.

— Credeam că aveai de gând să i-o plăteşti pentru tot ce a făcut.

Îmi amintesc cât de îngrozit a fost de propria-i dorinţă atunci când mi-am apropiat buzele de ale lui, cu cuţitul în mână, cu tăişul atingându-i pielea. De plăcerea extraordinară, corozivă, a acelui sărut. Chiar am simţit că i-o plăteam – îl pedepseam şi pe el, şi pe mine, în acelaşi timp.

Îl uram atât de mult.

Taryn îmi răscoleşte toate emoţiile pe care vreau să le ignor, toate lucrurile pe care vreau să le dau uitării.

— Am făcut o înţelegere, îi spun eu, ceea ce e aproape de adevăr. Cardan mă lasă să-i fiu sfetnic. Am obţinut statut şi putere, iar Oak e ferit de pericol.

Aş vrea să-i povestesc şi restul, dar nu îndrăznesc. Ar putea să-i spună lui Madoc, poate chiar şi lui Locke. Nu pot să-i destăinui secretele mele, nici măcar ca să mă laud.

Şi recunosc că vreau cu disperare să mă laud.

— Şi în schimb i-ai dăruit coroana tărâmului..

Taryn se uită la mine de parcă ar ului-o obrăznicia mea. La urma urmelor, cine sunt eu, o fată muritoare, să hotărăsc cine se va aşeza pe tronul regatului Elfhame?

Ca să obţinem puterea, trebuie să o luăm pur şi simplu.

Habar nu are cât de obraznică am fost dincolo de asta. Am furat coroana Tărâmului Zânelor, aş vrea eu să-i spun. Înaltul rege, Cardan, vechiul nostru duşman, e la cheremul meu. Bineînţeles că nu pot spune asta. Uneori, mi se pare periculos chiar şi numai să gândesc aşa.

— Cam aşa ceva, spun eu până la urmă.

— Trebuie să fie foarte obositor să-i fii sfetnic.

Priveşte încăperea de jur împrejur, silindu-mă să o văd aşa cum o vede ea. Am preluat camerele astea, dar nu am niciun servitor în afară de slugile de la palat, cărora rareori le permit să între aici. Rafturile sunt pline de ceşti, pe podea sunt întinse farfurioare şi platouri murdare, acoperite cu coji de fructe şi pâine. Hainele sunt împrăştiate în locurile în care le-am aruncat după ce le-am tras de pe mine. Toate mesele şi suprafeţele sunt acoperite cu hârtii şi cărţi.

— Te deşiri ca un mosor. Ce-o să se întâmple când o să rămâi fără fir?

— O să torc mai mult fir, spun eu, continuând metafora.

— Lasă-mă să te ajut, mă roagă ea, luminându-se la faţă. Ridic din sprâncene.

— Vrei să torci?

Îşi dă ochii peste cap.

— Of, haide. Pot să mă ocup de lucrurile de care n-ai timp. Te-am văzut la curte. Probabil că ai vreo două tunici bune. Aş putea să-ţi aduc câteva dintre bijuteriile şi rochiile tale vechi – Madoc n-ar băga de seamă şi, chiar dacă ar observa, nu s-ar supăra.

Tărâmul Zânelor funcţionează pe baza datoriilor, promisiunilor şi obligaţiilor. Din moment ce am crescut şi eu aici, pricep ce-mi propune – un dar, o favoare, în locul scuzelor.

— Am trei tunici, spun eu.

Taryn ridică din sprâncene.

— Ei, atunci aş zice că ai tot ce-ţi trebuie.

Nu pot să nu mă mir că a venit tocmai acum, imediat după ce Locke a fost făcut Maestru De Ceremonii. Şi, din moment ce încă locuieşte cu Madoc, mă întreb cărei cauze politice îi e devotată.

Mi-e ruşine că am asemenea gânduri. Nu vreau să o privesc pe Taryn aşa cum trebuie să-i privesc pe toţi ceilalţi. E sora mea geamănă şi mi-a fost dor de ea şi am sperat că va veni, iar acum a venit.

— Bine, spun eu. Dacă vrei, ar fi grozav dacă mi-ai aduce lucrurile.

— Bine! exclamă Taryn şi se ridică. Şi ai face bine să recunoşti câtă răbdare îmi trebuie ca să nu te întreb de unde ai venit în noaptea asta şi cum ai reuşit să te răneşti.

De data asta zâmbetul meu e instantaneu şi sincer.

Taryn întinde un deget şi mângâie trupul de pluş al şarpelui meu.

— Să ştii că te iubesc. Aşa cum te iubeşte şi Dl Ssst. Şi niciunul dintre noi nu vrea să fie lăsat în urmă.

— Noapte bună, îi urez şi, când îmi sărută obrazul vânăt, o strâng în braţe scurt şi pătimaş.

După plecarea ei, iau animalele de pluş şi le aşez lângă mine pe covor. Cândva îmi aminteau că existase o lume înaintea Tărâmului Zânelor, când viaţa era normală. Cândva îmi ofereau mângâiere. Le privesc îndelung o ultimă oară şi apoi le arunc, pe rând, în flăcări.

Nu mai sunt copil şi nu am nevoie de mângâiere.

După ce termin, înşirui înaintea mea sticluţe sclipitoare.

Se numeşte mitridatism – e prdcesul prin care, consumând cantităţi mici de otravă, te imunizezi împotriva unor doze mari. Am început să-l practic cu un an în urmă, e una dintre metodele prin care îmi corectez neajunsurile.

Încă sufăr efecte secundare. Ochii mei au un luciu pronunţat. Semilunile unghiilor au culoare albăstrie, ca şi când sângele nu mi s-ar oxigena cum trebuie. E ciudat când dorm, somnul mi-e plin de vise deosebit de vii.

Un strop din lichidul sângeriu extras din ciuperca-cuc, care provoacă paralizie cu posibil efect fatal. O petală de moarte-dulce, care poate provoca un somn de o sută de ani. O felie subţire de bobul-strigoiului, care grăbeşte circulaţia sângelui şi induce o agitaţie nebună, după care îţi opreşte inima. Şi o sămânţă de măr-veşnic – fructul zânelor – care înceţoşează minţile muritorilor.

Ameţesc şi mi se face puţin rău când otrava îmi ajunge în sânge, dar mi-ar fi şi mai rău dacă aş sări o doză. Trupul meu s-a adaptat şi acum tânjeşte după ceea ce ar trebui să respingă.

E o metaforă potrivită şi pentru alte situaţii.

Merg greoi până la canapea şi mă întind. În aceeaşi clipă, cuvintele lui Balekin îmi răsună în gând: Am auzit că muritorii, când se îndrăgostesc, simt ceva asemănător cu frica. Inima vă bate mai repede. Simţurile vi se ascut. Ameţiţi şi poate chiar aveţi senzaţia că plutiţi. E adevărat?

Nu ştiu dacă reuşesc să adorm, dar ştiu că încep să visez.

Capitolul 5

Mă foiesc agitată într-un cuib de pături, hârtii şi suluri întinse pe covor când mă trezeşte Stafia. Am degetele pătate cu cerneală şi ceară. Privesc împrejur şi încerc să-mi amintesc când m-am ridicat de pe canapea, ce anume scriam şi cui.

Gândacul stă în dreptul intrării în pasajul secret care porneşte din camerele mele şi mă priveşte cu ochii săi meditativi, inumani.

Îmi simt pielea transpirată şi rece. Inima îmi bate puternic, încă simt pe limbă gustul amar şi înecăcios al otrăvurilor.

— A luat-o de la capăt, spune Stafia.

Nu e nevoie să întreb la cine se referă. L-oi fi păcălit pe Cardan să poarte coroana, dar încă n-am descoperit secretul de a-l învăţa să se poarte cu o solemnitate demnă de-un rege.

În vremea în care am fost plecată să adun informaţii, el şi-a făcut de cap în compania lui Locke. Ştiam că vor apărea probleme.

Mă frec pe faţă cu podul palmei, cu pielea îngroşată.

— Gata, m-am trezit, spun eu.

Încă îmbrăcată cu hainele de azi-noapte, îmi netezesc jacheta şi mă rog să

se termine cât mai bine. Merg în, dormitor şi-mi strâng părul la spate, legându-l cu o fâşie de piele şi acoperind toată harababura sub o beretă de catifea.

Gândacul mă priveşte încruntat.

— Eşti şifonată toată. Maiestatea Sa n-ar trebuie să umble alături de un seneşal care arată de parcă abia s-a dat jos din pat.

— Val Moren a purtat beţe în păr în ultimii zece ani îi amintesc eu, luând din dulăpior câteva frunze de mentă parţial uscate pe care încep să le mestec, ca să scap de respiraţia urât mirositoare. Seneşalul fostului înalt rege era muritor, la fel ca mine, îi plăceau profeţiile cam îndoielnice şi mai toată lumea îl credea nebun. Probabil chiar aceleaşi beţe, adaug eu.

Gândacul mormăie nemulţumit.

— Val Moren e poet. Regulile sunt diferite pentru poeţi.

Nu-l iau în seamă şi urmez Stafia în pasajul secret care duce în inima palatului, oprindu-mă o clipă doar ca să mă asigur că încă am cuţitele ascunse în cutele hainelor. Stafia păşeşte cu atât de puţin zgomot, încât, atunci când lumina devine prea obscură ca să pot vedea cu ochii mei umani, mă simt ca şi când aş fi de una singură.

Gândacul nu vine după noi. Porneşte bombănind în direcţia opusă.

— Unde mergem? întreb întunericul.

— Spre camerele lui, îmi spune Stafia în momentul în care pătrundem într-o sală aflată cu un etaj mai jos decât dormitorul lui Cardan, la care se ajunge urcând un set de trepte. S-a iscat un fel de scandal, adaugă el.

Mi-e greu să-mi imaginez ce probleme ar putea stârni înaltul rege în propriile lui camere, dar aflu în scurt timp. Când ajungem, îl zăresc pe Cardan stând liniştit printre rămăşiţele mobilei sale. Draperiile au fost smulse de pe şine, ramele tablourilor sunt crăpate, pânzele lor, străpunse şi mobilierul e făcut bucăţi. Un foc mic mocneşte într-un colţ şi totul duhneşte a fum şi a vin vărsat.

Şi nu e singur. Pe o canapea din apropiere stau Locke şi două zâne frumoase – un băiat şi o fată –, dintre care una are coarne de berbec şi cealaltă are urechi lungi, cu vârfuri pufoase, ca ale bufniţelor. Toţi sunt într-un stadiu avansat de nuditate şi beţie. Toţi urmăresc cum arde încăperea, cu un fel de fascinaţie morbidă.

Servitorii aşteaptă îngroziţi pe hol, încercând să hotărască dacă au destul curaj să înfrunte mânia regelui ca să facă curăţenie. Până şi cei din garda lui par intimidaţi. Aşteaptă stânjeniţi pe coridor, în dreptul uşilor masive – dintre care una abia se mai ţine în balamale gata să-l apere pe înaltul rege de orice pericol în afară de cel al propriei persoane.

— Carda...

Îmi amintesc unde mă aflu şi îndată fac o plecăciune adâncă.

— Maiestatea Voastră Infernală.

Cardan se întoarce şi, preţ de o clipă, pare că priveşte drept prin mine, de parcă n-ar avea idee cine sunt. Are buzele aurite şi pupilele îi sunt dilatate de atâta intoxicare. Apoi colţurile gurii i se ridică, într-un rânjet bine ştiut.

— Tu.

— Da, spun eu.

Îmi face semn cu burduful din mână.

— Bea ceva.

Cămaşa lui de în, cu mâneci largi, purtată la vânătoare, atârnă pe el descheiată. E în picioarele goale. E bine că măcar poartă pantaloni.

— Nu ţin la băutură, Maiestate, spun eu cu sinceritate şi mijesc ochii ameninţător.

— Oare nu sunt regele tău? întreabă el, provocându-mă să-l contrazic.

Provocându-mă să-l refuz.

Pentru că simt persoane de faţă, iau burduful, îl duc la gură şi-l înclin cu buzele închise, prefăcându-mă că înghit îndelung.

Îmi dau seama că n-am reuşit să-l păcălesc, dar nu insistă.

— Toţi ceilalţi pot să plece.

Le fac semn zânelor de pe canapea, inclusiv lui Locke.

— Şi voi. Valea! Acum.

Cei doi pe care nu-i ştiu se întorc spre Cardan cu o privire rugătoare, dar el parcă abia îi observă şi nu revocă ordinul meu. După un lung moment, se desprind unul de altul îmbufnaţi şi ies pe uşa ruptă.

Locke se ridică mai greu. Pornind spre uşă, îmi zâmbeşte insinuant şi nu pot să înţeleg cum de acel zâmbet mi s-a părut vreodată fermecător. Se uită la mine de parcă am împărtăşi secrete, deşi nu există aşa ceva. Nu împărtăşim nimic.

Mă gândesc la Taryn, care aştepta în camera mea când a început distracţia asta. Mă întreb dacă a auzit ceva. Mă întreb dacă are obiceiul să stea cu Locke până târziu şi să privească cum lucrurile ard în jur.

Stafia se uită la mine şi clatină din capul lui cu păr blond, cu ochii licărind de umor. E îmbrăcat în uniforma palatului în ochii cavalerilor din sală şi ai oricărei alte persoane care poate ne priveşte, e doar un membru ca oricare altul al gărzii personale a înaltului rege.

— Ei bine? întreb, privind în jur.

Cardan ridică din umeri şi se aşază pe canapeaua acum goală. Trage de o bucată din umplutura de păr de cal, care iese în afară prin pânza ruptă. Fiecare mişcare a lui e languroasă. Am senzaţia că ar fi periculos să-l privesc îndelung, ca şi când ar fi atât de depravat încât m-aş putea molipsi de la el.

— Erau mai mulţi musafiri, spune el, de parcă asta ar explica ceva. Dar au plecat.

— Nu-mi pot imagina de ce, îi replic pe un ton cât se poate de sec.

— Mi-au spus o poveste, continuă Cardan. Vrei s-o auzi? Odată ca niciodată, o copilă umană a fost răpită de zâne şi, din cauza asta, ajurat să le nimicească.

— Uau, fac eu. Asta chiar dovedeşte ce rege slab eşti, dacă ai impresia că domnia ta ar putea să distrugă Tărâmul Zânelor.

Totuşi spusele lui mă neliniştesc. Nu vreau să se preocupe nimeni de intenţiile mele. Nu trebuie să creadă nimeni că am vreo influenţă. Nimeni nu trebuie să se gândească la mine defel.

Stafia revine de pe hol şi se sprijină de cadrul uşii, acoperind intrarea pe cât posibil. Ochii săi aurii sunt adumbriţi.

Mă întorc iar spre Cardan.

— Nu pentru povestioara asta am fost chemată. Ce s-a întâmplat?

— Asta, spune el şi merge împleticit în încăperea cu patul.

Aici, în lemnul sfărâmat al panoului de la capul patului sunt înfipte două săgeţi negre de arbaletă.

— Te-ai supărat pentru că unul dintre musafirii tăi a tras în pat? întreb eu, încercând să ghicesc.

Cardan izbucneşte în râs.

— Nu ţinteau patul.

Îşi dă cămaşa la o parte şi observ gaura din material şi o dungă de piele jupuită în coasta lui.

Respiraţia mi se opreşte un moment.

— Cine a făcut-o? întreabă Stafia alarmat.

Şi apoi, privindu-l pe Cardan mai îndeaproape:

— Şi de ce sunt atât de puţin tulburate gărzile de afară? Nu se poartă de parcă n-ar fi reuşit să împiedice o tentativă de asasinat.

Cardan ridică din umeri.

— Am impresia că gărzile cred că am încercat să trag în musafirii mei.

Mă apropii şi observ câţiva stropi de sânge pe suprafaţa uneia dintre pernele şifonate. Găsesc şi câteva flori albe care par să crească din loc în loc direct din pânză.

— A mai fost rănit cineva?

Cardan încuviinţează din cap.

— Săgeata a nimerit-o în picior pe una dintre zâne şi aceasta a început să ţipe şi să strige fără noimă. Prin urmare, vedeţi de ce s-ar putea crede că am tras în ea când nu mai era altcineva de faţă. Adevăratul făptaş a fugit înapoi, în pereţi.

Cardan mijeşte ochii la mine şi la Stafie şi îşi înclină capul într-o parte, cu flăcări acuzatoare în privire.

— Se pare că e un fel de pasaj secret, spune el.

Palatul regal din Elfhame e construit înăuntrul unui deal, iar chiar în centrul lui se află vechile camere ale înaltului rege Eldred, ale căror pereţi sunt acoperiri de rădăcini şi lujeri înfloriţi. Curtea întreagă se aştepta să preia Cardan camerele acestea, dar el s-a mutat în locul cel mai îndepărtat cu putinţă, tocmai în vârful dealului, în suprafaţa căruia erau încorporate geamuri de cristal, ca nişte ferestre. Înainte de încoronarea lui, încăperile astea aparţinuseră membrilor mai puţin îndrăgiţi ai familiei regale. Acum locatarii se calcă în picioare şi se repoziţionează astfel încât să fie cât mai aproape de înaltul rege. Iar camerele lui Eldred – părăsite şi prea somptuoase ca să poată fi luate în primire în mod justificat de către altcineva – au rămas nelocuite.

Cunosc numai câteva căi de acces în încăperile lui Cardan – o singură fereastră mare, din sticlă groasă, care a fost fermecată astfel încât să nu se spargă niciodată, două uşi duble şi, se pare, un pasaj secret.

— Nu apare pe hărţile tunelurilor de care dispunem, îi spun eu.

— Aha, spune el.

Nu ştiu dacă mă crede.

— Ai văzut cine a tras în tine? Şi de ce nu le-ai spus propriilor tale gărzi ce s-a întâmplat de fapt? întreb eu mânioasă.

Se uită la mine exasperat.

— Am văzut umbre întunecate. Cât despre motivul pentru care nu le-am zis gărzilor – te protejam pe tine şi Curtea Umbrelor. Am presupus că n-aţi dori ca toată garda regală să umble prin pasajele voastre secrete!

De data asta nu am replică. Tulburător la Cardan e măsura în care reuşeşte să facă pe prostul pentru a-şi ascunde inteligenţa.

În partea opusă patului este construit un dulap, care ocupă toată lungimea peretelui Pe faţa lui este vopsit un cadran de ceas cu constelaţii în loc de cifre.

Braţele ceasului indică o configuraţie de stele care profeţesc apariţia unui iubit deosebit de pasional.

Pe dinăuntru pare a fi un simplu şifonier în care a fost îngrămădită garderoba lui Cardan. Scot hainele afară, adunându-le într-o movilă de manşete de catifea şi articole din satin sau piele. Din pat, Cardan scoate un strigăt de exasperare prefăcută.

Apropii urechea de peretele de lemn din fund şi ascult să văd dacă se aude şuieratul vântului sau dacă se simte vreun curent de aer. Stafia face acelaşi lucru în celălalt capăt al şifonierului. Degetele sale descoperă un zăvor şi se deschide o uşă subţire.

Deşi ştiam că palatul e împânzit de pasaje secrete, nu mi-aş fi închipuit niciodată că unul dintre ele duce chiar în dormitorul lui Cardan. Şi totuşi.. Ar fi trebuit să verific fiecare centimetru pătrat din pereţi Aş fi putut măcar să rog pe unul dintre ceilalţi spioni să o facă. Dar am evitat să fac asta, pentru că am evitat să fiu singură cu Cardan.

— Rămâi cu regele, îi spun Stafiei şi, luând o lumânare, pornesc în întunericul de după perete, evitând din nou să fiu singură cu el.

Tunelul e luminat slab, pe toată întinderea sa, de mâini din aur în care sunt fixate torţe care, ard cu flăcări verzi, fără urmă de fum. Pe podeaua de piatră e aşternut un covor ros, un detaliu decorativ ciudat, fiind vorba despre un pasaj secret.

După câţiva paşi descopăr arbaleta. Nu e vorba despre o variantă compactă, ca aceea pe care o port eu. E uriaşă, lungă cât jumătate din înălţimea mea şi chiar mai mult şi e clar că a fost târâtă până aici – se văd locurile unde covorul a fost deranjat.

Oricine a tras, a tras de aici.

Sar peste arbaletă şi merg mai departe. Mă aşteptam ca un asemenea pasaj să aibă multe ramificaţii, dar nu are niciuna. Din loc în loc coboară răsucit în pantă, dar merge într-o singură direcţie – drept înainte. Grăbesc pasul, înaintez din ce în ce mai repede, ferind flacăra lumânării cu mâna, ca să nu se stângă.

Ajung înaintea unui perete greoi din lemn, pe care e sculptată stema regală, aceeaşi care se regăseşte pe inelul cu sigiliu al lui Cardan.

Împing în perete şi se deplasează. E limpede că e fixat pe şine. De cealaltă parte e o bibliotecă.

Până acum doar am auzit poveşti despre splendoarea camerelor înaltului rege Eldred aflate în inima palatului, chiar deasupra marii săli, prin pereţii cărora şerpuiesc ramurile măreţe ale tronului însuşi. Deşi nu le-am văzut niciodată, judecând după descrierile cunoscute, mi-e imposibil să cred că mă aflu altundeva.

Păşesc în încăperile enorme, cavernoase, ale lui Eldred, cu lumânarea într-o mână şi cu un cuţit în cealaltă.

Şi aici, aşezată pe patul înaltului rege, cu faţa mânjită de lacrimi, o descopăr pe Nicasia.

Fata lui Orlagh, Prinţesă a Mării De Jos, crescută la curtea înaltului rege în baza condiţiilor convenite în tratatul de pace încheiat între Orlagh şi Eldred în urmă cu zeci de ani. Cândva Nicasia a făcut parte din grupul de patru persoane format din Cardan şi cei mai apropiaţi şi mai odioşi prieteni ai săi. I-a fost şi iubită, până când l-a trădat pe Cardan cu Locke. Nu am mai văzut-o

atât de des în compania lui de când a urcat pe tron, dar, dacă Cardan a început s-o ignore, nu pot să cred că jignirea asta ar fi făcut-o să-i ia viaţa.

Oare despre asta şuşotea Balekin cu reprezentanţii Mării De Jos? Aşa avea să fie nimicit Cardan?

— Tu? strig eu. Tu ai tras în Cardan?

— Nu-i spune!

Se uită furioasă la mine, ştergându-şi ochii umezi.

— Şi lasă cuţitul ăla, spune ea.

Nicasia poartă un halat brodat cu numeroase imagini ale păsării phoenix, lipit strâns de trup. În urechi îi sclipesc câte trei cercei, urcând până la vârfurile albăstrui, membranoase. Părul i-a devnit mai închis de când am văzut-o ultima oară. Mereu l-a avut în diverse nuanţe ale mării, dar acum e vorba despre mare în timpul unei furtuni – de un negru verzui întunecat.

— Ţi-ai pierdut minţile? strig eu. Ai încercat să-l asasinezi pe înaltul rege al Tărâmului Zânelor.

— Nu, spune ea. Jur că nu. Am vrut doar s-o omor pe fata care era cu el.

Încremenesc, câteva clipe sunt prea năucită de cruzimea şi nepăsarea ei ca să pot vorbi.

O privesc din nou, privesc halatul pe care-l ţine atât de strâns împrejur. Cu vorbele ei care îmi sună în minte ca un ecou, înţeleg brusc cum s-a petrecut.

— Voiai să-i faci o vizită-surpriză în dormitor.

— Da, spune ea.

— Dar nu era singur... adaug, sperând ca va continua ea povestea.

— Am văzut arbaleta agăţată de perete şi m-am gândit că nu va fi dificil să ţintesc, continuă ea, uitând de faptul că a târât-o prin pasaj, deşi e o armă grea şi incomodă şi nu se poate să-i fi fost uşor.

Mă întreb cât de mânioasă o fi fost, cât de nechibzuită în furia ei. Desigur, se poate, de fapt, să fi avut mintea perfect limpede.

— Asta e trădare, să ştii, spun cu voce tare.

Descopăr că tremur toată. Pentru că am crezut că cineva încercase să-l asasineze pe Cardan, pentru că mi-am dat seama că ar fi putut să moară.

— Te vor executa, continui. Te vor sili să dansezi până mori, cu încălţăminte din fier încins. Dacă ai noroc, te vor vârî în Tumul Uitării.

— Sunt Prinţesă a Mării De Jos, spune ea trufaşă, dar observ şocul de pe faţa ei pe măsură ce realizează ce spun. Sunt exceptată de la legile tărâmului. Pe lângă asta, ţi-am zis, nu ţinteam spre el.

Acum înţeleg comportamentul ei odios de la lecţii: credea că nu va putea fi pedepsită orice ar face.

— Ai mai folosit vreo arbaletă până acum? întreb eu. I-ai pus viaţa în pericol. Ar fi putut să moară. Idioato, ar fi putut să moară.

— Ţi-am zis... dă ea să repete.

— Da, da, pactul dintre mare şi uscat, o întrerup eu, fumegând de mânie. Dar întâmplarea face să ştiu că mama ta are de gând să încalce tratatul. Vezi tu, va zice că înţelegerea a fost făcută între regina Orlagh şi înaltul rege Eldred, nu între regina Orlagh şi înaltul rege Cardan. Tratatul nu mai are valoare. Deci nu te va proteja.

Auzind acestea, Nicasia se holbează la mine, în sfârşit înspăimântată.

— De unde ştii?

Nu eram sigură, îmi spun în sinea mea. Dar acum sunt.

— Să presupunem că ştiu totul, îi răspund până la urmă. Totul. Clipă de clipă. Dar sunt dispusă să fac o înţelegere cu tine. Le voi spune lui Cardan, gărzilor şi celorlalţi că făptaşul a reuşit să fugă, dacă vei face şi tu ceva pentru mine.

— Accept, spune ea înainte ca măcar să precizez condiţiile, dezvăluind astfel cât de disperată e.

Preţ de o clipă, simt cum creşte în mine dorinţa de răzbunare. Cândva, Nicasia s-a amuzat văzându-mă umilită. Acum aş putea să-i arăt cât mă bucur de umilinţa ei.

Asta e senzaţia puterii, a puterii pure, nestăvilite. E minunat.

— Spune-mi ce pune la cale Orlagh, îi cer eu, alungând gândurile astea.

— Credeam că deja ştii totul, mi-o întoarce ea cu dibăcie, în timp ce se apropie de marginea patului şi se ridică, ţinând încă strâns halatul.

Bănuiesc că pe dedesubt e îmbrăcată foarte sumar sau deloc.

Ar fi trebuit să intri peste ei, pur şi simplu, îmi vine deodată să-i zic. Ar fi trebuit să-i spui să uite de fatd aia. Podte că chiar ar fi făcut-o.

— Vrei să-mi cumperi tăcerea sau nu? întreb eu, aşezându-mă pe marginea pernelor. În curând cineva va veni în căutarea mea. Dacă te vor vedea, nu va mai rămâne loc de negare.

Nicasia oftează exasperată.

— Mama mea spune că e un rege tânăr şi slab, că se lasă prea mult influenţat de alţii.

Spunând acestea, mă priveşte aspru.

— Crede că va ceda pretenţiilor ei în cazul ăsta, nu se va schimba nimic.

— Şi dacă nu va ceda...?

Nicasia ridică capul.

— Atunci pactul dintre uscat şi mare va lua sfârşit şi usca tul va suferi cel mai mult. Insulele regatului Elfhame se vor scufunda sub valuri.

— Şi apoi? întreb eu. Nu cred că ai avea şanse să te giugiuleşti cu Cardan dacă mama ta ar inunda totul.

— Nu înţelegi Vrea să ne căsătorească. Vrea să devin regină.

Sunt atât de surprinsă, încât câteva secunde nu fac decât să mă zgâiesc la ea, străduindu-mă să-mi stăpânesc un fel de râs nebun şi îngrozit.

— Tocmai ai tras în el.

Îmi aruncă o privire mai presus de ură.

— Ei, şi tu l-ai omorât pe Valerian, nu-i aşa? M-am întâlnit cu el în noaptea în care a dispărut şi a vorbit despre tine, despre cum voia să ţi-o plătească pentru că-l înjunghiasei. Lumea zice că a murit la ceremonia de încoronare, dar eu cred altceva.

Trupul lui Valerian e îngropat pe moşia lui Madoc, lângă grajduri şi, dacă ar fi fost dezgropat, aş fi aflat deja. Nicasia doar îşi dă cu presupusul.

Şi, oricum, ce dacă l-am omorât? Mă aflu de-a dreapta înaltului rege al Tărâmului Zânelor. Îmi poate graţia toate nelegiuirile.

Totuşi, amintindu-mi de acel moment, mă cuprinde iarăşi teroarea luptei pe viaţă şi pe moarte. Şi mă gândesc iarăşi că Nicasia s-ar fi bucurat dacă aş fi murit, aşa cum s-a bucurat de tot ce mi-a făcut sau a încercat să-mi facă Valerian. Aşa cum se bucura de ura pe care mi-o purta Cardan.

— N-ai decât să mă sileşti să mărturisesc secretele mele când ai să mă găseşti pe mine vinovată de trădare, spun eu. Dar acum aş prefera să aud ce are de gând să facă mama ta cu Balekin.

— Nimic, spune Nicasia.

— Şi eu care credeam că zânele nu pot să mintă, spun eu.

Nicasia începe să se plimbe agitată prin cameră. În picioare poartă papuci de casă ale căror vârfuri se încovoaie ca nişte ferigi.

— Nu mint! Mama crede că Cardan va accepta pretenţiile ei. Pe Balekin nu face decât să-l măgulească. Îi lasă impresia că e o persoană importantă, dar nu e. Nu va fi.

Încerc să pun cap la cap elementele complotului.

— Pentru că la el va apela doar dacă Cardan va refuza să se căsătorească cu tine.

Mintea îmi vuieşte în jurul certitudinii că, mai presus de orice, nu pot să-l las pe Cardan să se căsătorească cu Nicasia. Dacă ar face-o, ar fi imposibil să-i dau jos de pe tron pe amândoi. Oak n-ar mai apuca să domnească.

Aş pierde totul.

Nicasia se încruntă la mine.

— Ţi-am spus destule.

— Încă ai impresia că ăsta e un fel de joc, o atenţionez.

— Toate sunt jocuri, Jude, îmi răspunde. Ştii bine. Şi acum e rândul tău să faci o mutare.

Zicând acestea, porneşte spre uşile imense şi, împingând cu putere, deschide una dintre ele.

— N-ai decât să le spui dacă vrei spune ea, dar să ştii un lucru – cineva în care ai încredere deja te-a trădat.

Aud papucii ei plesnind podeaua şi zgomotul puternic pe care îl face uşa când se trânteşte.

Gândurile îmi roiesc confuze, în timp ce traversez pasajul înapoi. Cardan mă aşteaptă în camera principală a odăilor sale, întins pe o canapea, cu o expresie vicleană pe chip. Şi-a lăsat cămaşa descheiată, dar rana îi e acoperită cu bandaje proaspete. Printre degetele lui dansează o monedă – recunosc unul dintre trucurile Gândacului.

Cineva în care ai încredere deja te-a trădat.

Prin cadrul uşii sfărâmate, Stafia priveşte înăuntru, alături de garda personală a înaltului rege. Îmi surprinde privirea.

— Ei bine? întreabă Cardan. Nu ai descoperit nimic despre asasinul care aproape mi-a luat viaţa?

Clatin din cap, pentru că nu mă simt în stare să dau glas minciunii. Privesc mobila distrusă dimprejur. Nu oferă nicio siguranţă şi totul duhneşte a fum.

— Haide, spun eu, luându-l pe Cardan de braţ şi ridicându-l încet în picioare. Nu poţi să dormi aici.

— Ce ai păţit la obraz? întreabă el, uitându-se la mine cu privirea înceţoşată.

E destul de aproape încât să îi disting genele lungi şi inelele aurii care-i înconjoară irisul negru al ochilor.

— Nimic, spun eu.

Mă lasă să-l conduc afară, pe hol. Când ieşim, Stafia şi celelalte gărzi se aliniază într-o clipă şi iau poziţie de drepţi

— Pe loc repaus, spune Cardan, făcând un gest vag cu mâna. Seneşalul meu mă conduce undeva. Nu vă temeţi. Sunt convins că are vreun plan.

Gărzile se încolonează în spatele nostru, unii dintre ei încruntaţi, în timp ce eu îl conduc pe Cardan, în parte cărându-l, spre camerele mele. Nu vreau să-l duc la mine, dar nu am încredere că va fi în siguranţă în altă parte.

Priveşte în jur uluit, admirând debandada.

— Unde... Tu chiar dormi aici? Poate c-ar fi mai bine să-ţi dai şi tu foc la camere.

— Poate, spun eu, conducându-l spre patul meu.

E ciudat să-i pun mâna pe spate. Îi simt căldura pielii, prin materialul subţire al cămăşii, şi muşchii încordaţi.

Mi se pare nefiresc să-l ating de parcă ar fi o persoană obişnuită, de parcă n-ar fi atât înaltul rege, cât şi duşmanul meu.

Nu are nevoie de niciun imbold ca să se întindă pe salteaua mea, cu capul pe pernă, cu părul negru revărsându-se ca penele unui corb. Mă priveşte cu ochii lui de culoarea nopţii, frumoşi şi cumpliţi în aceeaşi măsură.

— Pentru o clipă, spune el, m-am întrebat dacă nu trăgeai chiar tu în mine cu săgeţi îl privesc încruntată.

— Şi cum te-ai convins că nu eram eu?

Rânjeşte la mine.

— Nu şi-au atins ţinta.

Am mai spus că are talentul de a face complimente dureroase. Totodată, uneori spune cuvinte care ar trebui să mă jignească, dar într-un mod care mă face să mă simt remarcată eu adevărat.

Privirile ni se întâlnesc şi între ele se aprinde o scânteie periculoasă.

Te urăşte, îmi spun iarăşi în sinea mea.

— Sărută-mă încă o dată, spune el, beat şi nechibzuit. Sărută-mă până mi s-o face silă.

Resimt cuvintele astea în profunzime, ca pe o lovitură în stomac. Observă expresia de pe chipul meu şi râde. E un sunet plin de batjocură. Nu ştiu sigur de care dintre noi râde.

Te urăşte. Chiar dacă tânjeşte după tine, te urăşte.

Poate că din cauza asta te urăşte şi mai mult.

După câteva clipe închide ochii. Glasul i se stinge până la şoaptă, ca şi când ar vorbi doar pentru el.

— Dacă tu eşti boala, bănuiesc că nu poţi fi şi leacul.

Adoarme, dar eu rămân perfect trează.

Capitolul 6

Toată dimineaţa zac într-un scaun sprijinit de peretele dormitorului în poală ţin sabia făurită de tatăl meu. Mă gândesc întruna la ce mi-a spus Nicasia.

Nu înţelegi. Vrea să ne căsătorească. Vrea să devin regină.

Cu toate că mă aflu în celălalt capăt al încăperii privirea îmi fuge adesea la pat şi la băiatul care doarme în el.

La ochii lui negri, închişi la părut negru răsfirat pe perna mea. La început nu reuşea să-şi găsească locul şi încurcă aşternutul între picioare, dar, în cele din urmă, respiraţia i-a devenit egală şi s-a liniştit. Are aceeaşi frumuseţe uluitoare dintotdeauna, gura moale, buzele uşor depărtate, gene atât de lungi încât, când ţine ochii închişi îi ajung la obraji.

M-am obişnuit cu frumuseţea lui Cardan, dar nu şi cu vreun semn de vulnerabilitate. E ciudat să-l văd fără hainele lui Rimandicnase, fără limba ascuţită şi privirea maliţioasă care-l protejează ca o armură.

În cele cinci luni care au trecut de la înţelegerea noastră, m-am străduit să preîntâmpin ce poate fi mai rău. I-am dat ordine astfel încât să-l împiedic să mă evite, să mă ignore sau să se descotorosească de mine. Am formulat reguli care să nu le permită zânelor să-i păcălească pe muritori astfel încât să-i robească ani în şir şi l-am silit să le promulge.

Dar mereu am senzaţia că nu e suficient.

Îmi amintesc de o seară, la asfinţit, când mă plimbam cu el în grădinile palatului. Cardan ţinea mâinile la spate şi s-a oprit o clipă ca să miroasă floarea imensă a unui trandafir alb, cu marginile stacojii, moment în care acesta a început să muşte aerul, plesnind ca din nişte fălci. Cardan mi-a rânjit, ridicând dintr-o sprânceană, dar eu eram prea încordată ca să-i zâmbesc la rândul meu.

În spatele lui la marginea grădinii aşteptau vreo şase cavaleri din garda personală, căreia Stafia deja îi fusese desemnată.

Cu toate că mă gândisem îndelung la ce aveam să-i spun, încă mă simţeam ca o neghioabă care are impresia că poate cumva să ceară să i se îndeplinească douăsprezece dorinţe când i-a fost promisă împlinirea uneia singure, doar de-ar formula cererea în chip potrivit.

— Am să-ţi dau câteva ordine.

— Chiar aşa, a spus el.

Pe capul lui, coroana de aur a regatului Elfhame reflecta lumina asfinţitulu.

Am inspirat adânc şi am început:

— Nu o să-mi refuzi niciodată cererile pentru întrevederi şi nici nu o să dai vreun ordin ca să mă ţii departe.

— De ce aş vrea să te ţin departe? a întrebat el pe un ton sec.

— Şi nu poţi să dai niciodată ordin să fiu arestată, întemniţată sau ucisă, am spus eu, fără să-i iau în seamă replica. Sau rănită. Nici măcar reţinută.

— Dar dacă i-aş cere unei slugi să-ţi pună o pietricică foarte colţuroasă în gheată? a întrebat el, privindu-mă cu o gravitate enervantă.

I-am răspuns cu o privire, am sperat eu, usturătoare.

— Şi nici nu trebuie ca vreodată să ridici tu însuţi mâna asupra mea.

A gesticulat, de parcă toate astea ar fi fost ridicol de evidente, de parcă faptul că-i dădeam ordinele acestea în mod explicit ar fi fost un gest de rea-credinţă.

Nu m-am lăsat şi am spus în continuare:

— În fiecare seară, înainte de cină, ne vom întâlni în camerele tale şi vom discuta politicile regatului. Şi dacă afli că urmează să mi se facă rău, trebuie să mă previi. Trebuie să ai grijă să nu afle nimeni cum te controlez. Şi oricâtă silă ţi-ar provoca rolul de înalt rege, trebuie să ascunzi acest lucru.

— Nu-i aşa, a spus el, privind cerul.

M-am întors spre el surprinsă.

— Cum adică?

— Nu mi-e silă să fiu înalt rege, mi-a explicat. Nu întotdeauna. Mă aşteptam să-mi fie şi totuşi nu-mi este. Interpretează situaţia cum doreşti.

M-a tulburat să aud asta, pentru că era mult mai simplu să am certitudinea nu numai că nu e în stare să conducă, dar şi că nu-l interesa s-o facă. De

fiecare dată când vedeam Coroana Însângerată de pe capul lui trebuia să pretind că nu e acolo.

Nu m-a încântat nici faptul că a reuşit într-un timp atât de scurt să convingă nobilimea de dreptul lui de a le fi conducător. Le-a fost teamă să i se pună împotrivă din cauza reputaţiei lui de persoană crudă. Libertatea pe care le-a acordat-o i-a făcut să creadă că orice desfătare era permisă.

— Aşadar, am continuat, îţi face plăcere să fii marioneta mea?

A zâmbit leneş, ca şi când nu l-ar fi deranjat faptul că încercam să-l întărât.

— Deocamdată.

L-am privit aspru.

— O vreme mult mai lungă.

— Ai obţinut de la mine un an şi o zi, mi-a spus. Dar într-un an şi o zi se pot întâmpla multe. N-ai decât să-mi dai câte ordine vrei, dar nu vei reuşi niciodată să prevezi totul.

Cândva, eu eram aceea care îl debusola, eu îi stârneam mânia şi-l făceam să-şi piardă stăpânirea de sine, dar între timp, cine ştie cum, rolurile s-au inversat. De atunci, în fiecare zi simt cum situaţia îmi scapă din mână puţin câte puţin.

Acum, când îl privesc întins pe patul meu, mă simt mai debusolată ca oricând.

Gândacul dă buzna în cameră în aceeaşi după-amiază. Pe umărul lui e cocoţată bufniţa cu chip de hob, care cândva servea ca mesager al lui Dain şi acum e mesagerul Curţii Umbrelor. I se spune Snapdragon, dar nu ştiu dacă aşa îl cheamă sau dacă e un nume de cod.

— Cei din Consiliul Viu vor să te vadă, spune Gândacul.

Snapdragon se uită la mine clipind somnoros din ochii săi negri.

Oftez.

— De fapt, zice arătând spre pat, pe el ar vrea să-l vadă, dar numai ţie îşi permit să-ţi dea porunci.

Mă ridic şi mă dezmorţesc. Apoi îmi leg teaca la brâu şi ies în salonul apartamentului, ca să nu-l trezesc pe Cardan.

— Ce face Stafia?

— Se odihneşte, răspunde Gândacul. Circulă multe zvonuri legate de cele petrecute azi-noapte, chiar şi printre paznicii palatului. Bârfitorii au început să-şi ţească pânzele.

Mă duc în camera de baie să mă spăl. Fac gargară cu apă sărată şi mă curăţ la subsuori cu un ştergar înmuiat în săpun cu verbină şi lămâie. Îmi descâlcesc părul, dar sunt prea obosită ca să-l aranjez în moduri mai complicate de atât.

— Bănuiesc că ai verificat deja pasajul, strig eu.

— Într-adevăr, spune Gândacul. Şi înţeleg de ce nu apare pe niciuna dintre hărţile noastre – nu are legătură cu niciun alt pasaj pe lungimea lui. Nici nu ştiu sigur dacă a fost construit odată cu celelalte.

Îmi amintesc de pictura cu cadranul de ceas şi constelaţiile. Stelele care profeţeau apariţia unei iubiri.

— Cine a dormit acolo înaintea lui Cardan? întreb eu.

Gândacul ridică din umeri.

— Mai multe zâne. Nimeni ieşit din comun. Musafiri ai Coroanei.

— Amanţi, spun eu, punând totul cap la cap în sfârşit. Amantele înaltului rege care nu erau consoarte.

— Chiar aşa?

Cu o mişcare a capului, Gândacul arată spre dormitorul meu, spre Cardan.

— Şi tocmai acolo a hotărât regele nostru să doarmă? observă el.

Mă priveşte cu o expresie plină de înţeles, de parcă ar trebui să cunosc rezolvarea acestui puzzle, când eu, de fapt, nici nu mi-am dat seama că se punea problema vreunui puzzle.

— Nu ştiu ce să zic, mai adaug.

Gândacul clatină din cap.

— Mai bine te-ai grăbi să ajungi la şedinţa Consiliului.

Nu pot să neg că e o uşurare faptul că nu voi fi de faţă când se va trezi Cardan.

Capitolul 7

Consiliul Viu a fost constituit sub domnia lui Eldred. În aparenţă pentru a-l asista pe înaltul rege în luarea deciziilor, şi a prins rădăcini într-atât încât în prezent e dificil să i te opui. Nu e vorba că miniştrii ar avea, individual, mare putere – deşi mulţi dintre ei sunt influenţi şi pe cont propriu –, ci mai degrabă au autoritatea colectivă de a lua multe decizii mai puţin importante cu privire la mersul regatului. Genul de mici decizii care, luate împreună, l-ar putea pune în dificultate şi pe rege.

După ceremonia de încoronare eşuată şi uciderea familiei regale, după discontinuităţile legate de coroană, Consiliul îl priveşte cu neîncredere pe Cardan din cauza vârstei lui fragede şi e descumpănit de puterea pe care am căpătat-o.

Snapdragon mă conduce la întâlnire, care are loc sub crengile întrepătrunse ale unor sălcii, la o masă din lemn pietrificat. Păşind pe iarbă sub privirile miniştrilor, mă uit la fiecare pe rând – Ministrul Unseelie, un trol cu părul gros şi încâlcit, împletit cu bucăţi de metal; Ministrul Seelie, o femeie verzuie, care seamănă cu o călugăriţă; Marele General, Madoc; Astrologul Regal, un bărbat foarte înalt, cu ten măsliniu, cu barba atent îngrijită şi cu ornamente celeste prinse în părul său lung, bleumarin; Ministrul Cheilor, un hob bătrân şi încărunţit, cu coarne de berbec şi ochi, ca ai caprelor; şi Marele Bufon, care poartă pe cap flori de lavandă, pe măsura hainelor violete, pestriţe.

Pe toată lungimea mesei sunt aşezate carafe cu apă şi vin şi platouri cu fructe uscate.

Mă apropii de unul dintre servitori şi-l trimit după un ibric de ceai, cel mai tare cu putinţă. Voi avea nevoie de el.

Randalin, Ministrul Cheilor, stă în jilţul înaltului rege; pe suprafaţa spătarului de lemn e gravată stema regală. Notez mişcarea – şi sensul ei subînţeles. În cele cinci luni care au trecut de când a preluat mantia înaltului rege, Cardan nu a venit niciodată la întrunirile consiliului. Un singur scaun e neocupat – aflat între Madoc şi Fala, Marele Bufon. Rămân în picioare.

— Jude Duarte, spune Randalin, fixându-mă cu ochii săi de capră. Unde este înaltul rege?

Mereu mă intimidez când mă prezint înaintea lor, iar prezenţa lui Madoc mă încurcă şi mai mult. Mă face să mă simt ca un copil, nerăbdător să spun sau să fac ceva inteligent. O parte din mine îşi doreşte mai mult ca orice să le demonstreze că sunt mai presus de imaginea pe care o au ei despre mine – o

fată fragilă şi neghioabă desemnată într-o funcţie importantă de către un rege fragil şi neghiob.

Să le demonstrez că faptul că pot să mint nu e singurul motiv pentru care Cardan a ales o muritoare pe post de seneşal.

— Am venit să îi ţin locul, spun eu. Şi să vorbesc în numele lui.

În privirea lui Randalin se citeşte un dispreţ usturător.

— Circulă un zvon potrivit căruia azi-noapte a tras în una dintre iubitele lui. E adevărat?

Un servitor aduce ibricul cu ceai pe care l-am cerut şi-l aşază lângă mine, la îndemână, şi sunt recunoscătoare atât pentru efectul revigorant, cât şi pentru că am o scuză să nu răspund imediat.

— Astăzi curtenii m-au informat că fata aceea poartă la gleznă un inel cu rubine suspendate, care i-a fost trimis în f ieinn de scuze, şi că nu putea sta pe picioare fără ajutor, spune Nihuar, reprezentanta Curţilor Seelie.

Strânge din buzele sale mici şi verzi.

— Toată această situaţie mi se pare de prost-gust, conchide ca.

Bufonul Fala izbucneşte în râs, e limpede că el are alte gusturi.

— Rubine pentru vărsarea sângelui ei rubiniu.

Nu poate fi adevărat. Cardan ar fi trebuit să aranjeze trimiterea cadoului în timpul în care am ajuns eu din camerele mele până la consiliu. Dar e posibil ca altcineva să-l fi trimis în numele lui. Toţi sunt nerăbdători să vină în ajutorul regelui.

— Ar fi fost mai bine dacă ar fi omorât-o de-a dreptul? mă răstesc eu.

Afinitatea mea pentru diplomaţie nu se apropie câtuşi de puţin de priceperea cu care reuşesc să înfurii lumea. Pe lângă asta, sunt şi obosită.

— Pe mine nu m-ar fi deranjat, spune chicotind Mikkel, reprezentantul Curţilor Unseelie. Noul înalt rege pare să aibă o fire întru totul Unseelie şi probabil că ne va favoriza. Putem să-i oferim desfrâuri mai mari decât cele cu care se laudă Maestrul lui De Ceremonii acum, că începem să-i cunoaştem gusturile.

— Circulă şi relatări diferite, spune Randalin în continuare. Cum că una dintre gărzi ar fi tras în înaltul rege Cardan pentru a salva viaţa acelei fete. Cum că aceasta ar purta în pântec moştenitorul regal. Trebuie neapărat să-i comunici înaltului rege că acest Consiliu este pregătit să-l sfătuiască cum să-şi ferească domnia de astfel de poveşti.

— Aşa am să fac, spun eu.

Astrologul Regal, Baphen, mă priveşte iscoditor, de parcă ar fi ghicit în mod corect intenţia mea de a nu-i spune lui Cardan nimic din toate astea.

— Înaltul rege e legat de tărâm şi de supuşii săi. Regele este un simbol viu, o inimă vie, o stea pe care e scris viitorul regatului Elfhame.

Vorbeşte încet, dar vocea lui se aude limpede.

— Ai observat, fără îndoială, că, de când a început domnia lui, insulele s-au schimbat. Furtunile izbucnesc mai aprig. Culorile sunt puţin mai vii şi mirosurile, mai tari. În păduri au fost zărite anumite vietăţi. Vietăţi străvechi, despre care mult timp s-a crezut că au dispărut, vin să-l vadă. Când el se îmbată, supuşii săi ameţesc fără să înţeleagă de ce. Unde îi cade sângele, cresc lucruri. Păi, înalta Regină Mab a ridicat insulele Insmire, Insmoor şi Insweal din mare. Toate insulele regatului Elfhame s-au format într-o singură oră.

Inima îmi bate mai iute cu fiecare cuvânt al lui Baphen. Am senzaţia că nu-mi intră destul aer în plămâni. Pentru că nimic din toate astea nu poate avea legătură cu Cardan. Nu se poate să fie legat de tărâm într-un mod atât de profund, nu se poate să aibă o asemenea putere şi totuşi să fie sub stăpânirea mea.

Îmi amintesc de sângele vărsat pe cuvertura patului său – şi de petalele albe risipite în jurul lui.

Acolo unde îi cade sângele, cresc lucruri.

— Aşadar, vezi, intervine Randalin, fără să-şi dea seama că mă pierd cu firea, fiecare decizie a înaltului rege schimbă regatul Elfhame şi îi influenţează pe locuitorii lui. În timpul domniei lui Eldred, nou-născuţii erau aduşi înaintea lui ca să depună jurământul de credinţă faţă de regat. Dar la Curţile inferioare, unii moştenitori erau crescuţi în lumea muritorilor, departe de influenţa lui Eldred. Aceşti copii de schimb se întorceau şi domneau fără să se fi jurat Coroanei Însângerate. Cel puţin una dintre curţi a făcut regină dintr-un astfel de copil de schimb. Şi cine ştie câte zâne sălbatice au reuşit să evite jurământul. Iar generalul Curţii Dinţilor, Grima Mog, pare să-şi fi pierdut postul. Nimeni nu ştie ce are de gând să facă. Nu-i putem permite înaltului rege să fie neglijent.

Am mai auzit de Grima Mog. E îngrozitoare, dar nu la fel de îngrozitoare precum Orlagh.

— Trebuie să stăm cu ochii şi pe Regina Mării De Jos, îi menţionez. Îşi face planuri şi va acţiona împotriva noastră.

— Ce spui? întreabă Madoc, interesat întâia oară de conversaţie.

— Imposibil, se opune Randalin. De unde să fi aflat tu aşa ceva?

— Balekin s-a întâlnit cu trimişii ei, mai adaug.

Randalin pufneşte dispreţuitor.

— Şi îmi închipui că tocmai prinţul ţi-a spus toate astea, nşa-i?

Dacă mi-aş muşca limba şi mai tare, aş spinteca-o în două de-abinelea.

— Am aflat din mai multe surse. Dacă alianţa a fost încheiată între ei şi Eldred, atunci s-a terminat.

— Locuitorii apelor sunt reci la inimă, spune Mikkel, ceea ce-mi dă iniţial impresia că e de acord cu mine, numai că a spus-o mai degrabă cu admiraţie.

— Ce-ar fi ca Baphen să-şi consulte hărţile astrologice? propune Randalin pentru a-i împăca pe toţi. Dacă e profeţită vreo ameninţare, vom discuta.

— Eu vă zic... insist eu iritată.

Acesta e momentul în care Fala sare pe masă şi începe să danseze – un dans interpretativ, cred. Madoc râde aspru. O pasăre aterizează pe umărul lui Nihuar şi cu toţii încep să pălăvrăgească între ei în şoapte şi chicoteli.

E dar că niciunul dintre ei nu vrea să mă creadă. În fond, cum ar fi posibil ca eu să ştiu ceva ce, ei nu ştiu? Sunt prea tânără, prea naivă, prea muritoare.

— Nicasia... încerc să vorbesc iarăşi.

Madoc zâmbeşte.

— Prietena ta de la şcoală.

Aş vrea să-i spun lui Madoc că numai datorită mie şi-a păstrat locul în consiliu. Cu toate că l-a străpuns pe Dain cu propria-i sabie, a rămas Marele General. Aş putea să spun că am vrut să-i dau o ocupaţie, că e o armă pe care e mai bine să o mânuim noi, şi nu duşmanii noştri, că spionilor mei le e mai uşor să-l urmărească atunci când ştiu unde e, dar o parte din mine e

conştientă că Madoc a rămas Marele General numai pentru că m-a durut inima să iau atâta putere din mâinile tatălui meu.

— Rămâne problema legată de Grimsen, continuă Mikkel discuţia ca şi când nu aş fi zis nimic. Înaltul rege l-a primit pe fierarul lui Alderking, făuritorul Coroanei Însângerate. Acum locuieşte printre noi, dar încă nu meştereşte pentru noi.

— Trebuie să-l primim călduros, se entuziasmează Nihuar, un moment rar de înţelegere între facţiunile Seelie şi Unseelie. Maestrul de Ceremonii a propus anumite planuri pentru petrecerea de Luna Vânătorului. Ar putea include un eveniment în cinstea lui Grimsen.

— Depinde ce activităţi sunt pe placul lui., spun eu, renunţând să-i conving că Orlagh va acţiona împotriva noastră.

Sunt pe cont propriu.

— Să scormonească în pământ, intervine Fala. În căutarea tufelor.

— A trufelor, îl corectează Randalin imediat.

— A, nu, spune Fala, strâmbând din nas. Din alea, nu.

— Voi încerca să aflu ce forme de divertisment îi plac, anunţă Randalin, însemnând scurt pe o foaie de hârtie. Mi s-a spus, de asemenea, că la petrecerea de Luna Vânătorului va participa şi un reprezentant al Curţii Termitelor.

Mă străduiesc să nu-mi arăt surpriza. Curtea Termitelor, condusă de Lordul Roiben, m-a ajutat să-l urc pe Cardan pe tron. Şi, în schimbul eforturilor lor, am promis că-l voi ajuta pe Roiben atunci când mi-o va cere. Dar nu am idee ce-şi doreşte şi ăsta nu e momentul potrivit pentru alte complicaţii.

Randalin îşi drege glasul şi se întoarce spre mine, privindu-mă cu subînţeles.

— Transmite-i înaltului rege regretele noastre că nu am putut să-l sfătuim direct şi aminteşte-i că suntem gata să-i venim în ajutor. Dacă nu vei reuşi să-l convingi de acest lucru, vom căuta alte căi de a o face.

Fac o plecăciune scurtă, dar nu dau niciun răspuns acestei ameninţări evidente.

La plecare mi se alătură Madoc.

— Am aflat că ai vorbit cu sora ta, spune el, cu sprâncenele sale groase aplecate astfel încât măcar să simuleze preocuparea pe care ar avea-o faţă de mine.

Ridic din umeri, amintindu-mi că nu a spus niciun cuvânt în favoarea mea astăzi.

Mă priveşte iritat.

— Să nu-mi spui cât de ocupată eşti cu regele ăla băiat, deşi îmi închipui că nu e uşor să-i porţi de grijă.

Cumva, în numai câteva secunde, m-a transformat pe mine într-o fiică bosumflată şi pe el într-un tată a cărui răbdare e pusă la încercare.

Oftez, înfrântă.

— Da, am vorbit cu Taryn.

— Foarte bine, spune el. Petreci prea mult timp de una singură.

— Nu te preface că eşti îngrijorat din cauza mea, îi replic. Ne jigneşti pe amândoi

— Ai impresia că nu-mi pasă de tine, chiar şi după ce m-ai trădat?

Mă priveşte cu ochii săi de pisică.

— Am rămas tatăl tău, conóhide el.

— Eşti ucigaşul tatălui meu, spun eu deodată.

— Pot să fiu şi una, şi alta, spune Madoc zâmbind, arătându-şi dinţii aceia.

Am încercat să-l tulbur, dar am reuşit numai să mă tulbur pe mine însămi. În ciuda faptul că au trecut atâtea luni de atunci, în mintea mea nu s-a estompat amintirea acelui ultim atac nereuşit pe care l-a făcut după ce şi-a dat seama că-l otrăvisem. Îmi amintesc cum m-a privit de parcă ar fi vrut să mă rupă-n două.

— De aceea, niciunul dintre noi n-ar trebui să pretindă că nu eşti furios pe mine.

— O, sunt furios, fata mea, dar sunt şi curios.

Face cu mâna un gest plin de dispreţ spre Palatul Regatului Elfhame.

— Oare chiar asta ţi-ai dorit? L-ai dorit pe el?

Ca şi în cazul lui Taryn, mă înec cu explicaţia pe care nu pot să i-o dau.

Văzând că nu spun nimic, Madoc trage singur concluziile.

— După cum am bănuit. Nu te-am apreciat cum trebuia. Nu am luat în serios dorinţa ta de a deveni cavaler. Nu am luat în serios puterea ta, priceperea ta la strategie – şi înclinaţia ta spre cruzime. Asta a fost greşeala mea, pe care n-am s-o repet.

Nu-mi dau seama dacă mă ameninţă sau dacă-şi cere scuze.

— Cardan este noul înalt rege şi, atât timp cât va purta Coroana Însângerată, voi fi obligat să-l slujesc, spune el. Dar pe tine nu te leagă niciun jurământ. Dacă regreţi mişcarea pe care ai făcut-o, fă alta. Sunt şi alte jocuri care merită jucate.

— Am câştigat deja, îi amintesc eu.

Madoc zâmbeşte.

— Mai vorbim.

Ne despărţim şi-mi spun că poate era mai bine înainte, când mă ignora.

Capitolul 8

Mă întâlnesc cu Bomba în fostul apartament al înaltului rege Eldred. De data asta sunt hotărâtă să verific fiecare centimetru din încăperi înainte să se mute Cardan aici – şi sunt hotărâtă să fac în aşa fel încât să rămână aici, în cel mai sigur loc din palat, indiferent care ar fi preferinţele lui.

Când sosesc, Bomba tocmai aprinde ultima lumânare groasă de deasupra şemineului, cu firele de ceară revărsate împrejur şi întărite formând parcă o sculptură. E ciudat să fiu aici acum, fără Nicasia pe care s-o iau la întrebări sau orice altceva care să-mi distragă atenţia de la încăperea din jur. Pereţii plini de mică lucesc, iar tavanul e acoperit de crengi şi lujeri verzi în anticameră luminează o cochilie de melc uriaşă, ca o lampă de mărimea unei mese mai mici.

Bomba îmi surâde scurt. Are părul prins la spate, împletit cu câteva mărgele argintii, sclipitoare.

Cineva în care ai încredere deja te-a trădat.

Încerc să uit cuvintele Nicasiei în fond, ar putea să însemne orice. Sunt aiureli obişnuite de-ale zânelor, sună real, dar pot fi valabile în atât de multe situaţii, încât ar putea foarte bine să fie un indiciu cu privire la o capcană care urmează să fie declanşată, după cum la fel de bine ar putea fi o aluzie la ceva petrecut în vremea în care luam lecţii împreună cu toţii. Poate că Nicasia m-a

avertizat că în cercul meu umblă un spion sau poate că s-a referit la relaţia dintre Taryn şi Locke.

Şi totuşi nu pot să-mi iau gândul de la asta.

— Zici că asasinul a scăpat pe aici? întreabă Bomba. Stafia zice că ai fugit după el.

Clatin din cap.

— N-a fost vorba despre niciun asasin. A fost o neînţelegere romantică.

Bomba ridică din sprâncene.

— Înaltul rege nu prea se pricepe la relaţiile romantice, adaug eu.

— Aşa o fi, spune ea. Ei, vrei să te ocupi tu de camera de zi, ca să mă apuc eu de dormitor?

— Sigur, încuviinţez şi pornesc într-acolo.

Pasajul secret începe lângă un şemineu cioplit sub forma gurii rânjitoare a unui goblin. Biblioteca a rămas deplasată într-o parte, dezvăluind treptele care urcă în spirală prin zid. O închid la loc.

— Chiar crezi că poţi să-l convingi pe Cardan să se mute aici? îmi strigă Bomba din camera alăturată. E aşa o risipă să laşi atâta amar de spaţiu neocupat.

Mă aplec şi încep să scot cărţi de pe rafturi, deschizându-le şi scuturându-le puţin, în speranţa că voi găsi ceva înăuntru.

Câteva pagini îngălbenite şi fărâmicioase cad pe podea, împreună cu o pană şi un cuţit de scrisori din os cioplit. Una dintre cărţi e golită pe dinăuntru, dar nu mai e nimic în spaţiul liber. Un alt volum a fost mâncat tot de insecte. Pe ăsta îl arunc.

— Ultima cameră în care a locuit Cardan a luat foc, îi strig Bombei la rândul meu. Să reformulez. A luat foc pentru că el i-a dat foc.

Bomba începe să râdă.

— Ar avea nevoie de zile întregi ca să dea foc la apartamentul ăsta.

Mă uit la cărţi şi nu sunt aşa de convinsă. Sunt destul de uscate încât să izbucnească în flăcări numai dacă mă uit mai mult la ele. Oftând, le aşez în teancuri şi trec la pernele întinse pe jos, apoi strâng covoarele. Dedesubtul lor găsesc numai praf.

Vărs conţinutul tuturor sertarelor pe biroul masiv, ca o masă lungă: peniţe metalice, de condei, pietre pe care sunt cioplite diverse chipuri, trei inele cu sigiliu, dintele lung al vreunei creaturi pe care n-o pot identifica şi trei sticluţe al căror conţinut lichid, negru, s-a uscat şi s-a solidificat.

Într-un alt sertar găsesc bijuterii. Un colier din pietre negre, de jais, o brăţară din mărgele, cu damă, inele grele, din aur.

În ultimul sertar găsesc cristale de cuarţ tăiate sub forma unor globuri, cu vârfuri netede, şlefuite. Când ridic unul dintre ele la lumină, înăuntrul lui sesizez mişcări.

— Bombă? strig eu, pe un ton cam ascuţit.

Intră în cameră îmbrăcată cu o haină incrustată cu atâtea pietre preţioase, încât mă mir că e cineva dispus să o poarte.

— Ce-i?

— Ai mai văzut aşa ceva?

Îi arăt globul de cristal.

Bomba priveşte în inima lui.

— Uite-l pe Dain.

Îl apropii şi mă uit şi eu. O versiune tânără a Prinţului Dain stă călare pe un cal, cu un arc într-o mână şi câteva mere în cealaltă. Elowyn stă pe un ponei de o parte a lui şi Rhyia, de cealaltă. Dain aruncă trei mere în aer şi toţi îşi încordează arcurile şi trag.

— Oare astea chiar s-au petrecut? întreb eu.

— Probabil, spune ea. Cineva trebuie să fi fermecat globurile astea pentru Eldred.

Mă gândesc la săbiile legendare făurite de Grimsen, la ghinda de aur care a vărsat ultimele cuvinte ale lui Liriope, la stofa urzită de Mama Măduvă, care ar fi respins până, şi cel mai ascuţit tăiş, şi la toată magia uluitoare de care au parte înalţii regi. Globurile astea erau atât de banale, încât au fost îndesate într-un sertar şi uitate.

Le scot pe rând pe fiecare şi le privesc conţinutul. Îl văd pe Balekin ca nou-născut, când ghimpii deja îi creşteau din piele. Urlă în braţele unei moaşe muritoare, a cărei privire e înceţoşată de farmece.

— Uită-te la ăsta, spune Bomba cu o expresie ciudată pe chip.

Îl descopăr pe Cardan la o vârstă foarte fragedă. Poartă o cămaşă prea mare pentru el. Atârnă pe el ca o rochie. E desculţ şi are picioarele şi cămaşa pline de noroi, iar de urechi îi atârnă doi cercei rotunzi şi prea mari pentru el, de parcă ar fi primiţi de la un adult. În apropiere e o femeie-zână cu coarne pornindu-i din frunte şi, în momentul în care Cardan aleargă la ea, îl înşfacă de încheieturi, ca să nu-i mânjească fustele cu mâinile lui murdare.

Îi spune ceva cu o privire severă şi-l îmbrânceşte. Cardan cade, dar ea abia dacă observă, atentă la conversaţia purtată cu alţi curteni. Mă aştept ca băiatul să izbucnească în plâns, dar nu o face. În loc de asta, Cardan porneşte cu paşi mari spre un copac, în care se caţără un băiat mai mare. Băiatul spune ceva şi Cardan îl apucă de gleznă. Într-o clipă, victima cade la pământ şi Cardan îşi încleştează pumnul mic şi năclăit. Auzind zgomotul încăierării lor, femeia întoarce privirea spre ei şi izbucneşte în râs, în mod clar încântată de aventura lui.

Când Cardan o priveşte la rândul său, descopăr că zâmbeşte, îndes cristalul înapoi în sertar. Cine ar putea să preţuiască o asemenea amintire? E oribilă.

Şi totuşi nu e periculoasă. Nu am de ce să mut globul din locul în care l-am găsit. Împreună cu Bomba, scotocesc mai departe prin încăpere. După ce ne convingem că nu există niciun pericol, trecem printr-o uşă cu imaginea sculptată a unei bufniţe, înapoi în dormitorul regelui în mijlocul camerei se află un pat uriaş, acoperit pe jumătate de un baldachin cu perdele verzi, cu stema neamului Salcei brodată cu fir auriu, strălucitor. Peste o saltea care miroase de parcă ar fi îndesată cu flori sunt întinse uniform pături groase, din pânză de păianjen.

— Haide, spune Bomba, trântindu-se pe pat şi întorcându-se cu faţa la tavan. Să ne asigurăm că poate fi folosit în siguranţă de înaltul rege, că n-ai de unde şti.

Tresar surprinsă, dar îi urmez exemplul. Salteaua se lasă sub greutatea mea şi mă compleşeşte cu o aromă ameţitoare de trandafir.

Întinsă pe cuverturile patului regelui din Elfhame, respirând aerul care-i parfuma nopţile, mă simt aproape hipnotizată. Bomba îşi sprijină capul pe braţe, de parcă n-ar fi mare scofală, dar eu îmi amintesc cum înaltul rege Eldred îşi lăsa mâna pe capul meu şi fiorul subtil de nelinişte şi mândrie pe care-l resimţeam de fiecare dată când mă lua în seamă. Stând întinsă în patul

lui, mă simt de parcă mi-aş şterge tălpile murdare, de ţărănoi de rând, de stofa tronului său.

Şi totuşi cum aş putea să n-o fac?

— Regele nostru e-un băiat norocos, spune Bomba. Mi-ar plăcea şi mie să am un pat ca ăsta, îndeajuns de mare cât să-ncapă-n el vreo doi musafiri.

— Chiar aşa? întreb eu, tachinând-o aşa cum cândva poate că le-aş fi tachinat pe surorile mele. Te gândeşti la cineva anume?

Bomba îşi întoarce faţa de la mine, fapt ce-mi atrage atenţia. Mă ridic în cot.

— Stai aşa! E vorba de vreo persoană pe care-o cunosc?

Câteva clipe nu răspunde, fapt ce-mi confirmă bănuiala.

— Chiar este? Stafia?

— Jude! icneşte ea. Nu.

Mă încrunt.

— Gândacul?

Bomba se ridică în capul oaselor şi, apucând cuvertura cu degetele ei lungi, o adună în jurul ei. Din moment ce nu poate minţi, nu face decât să ofteze.

— Nu înţelegi.

Bomba e foarte frumoasă, are trăsături delicate şi un ten măsliniu şi cald, părul de un alb viu şi ochi luminoşi. Când mă gândesc la ea, îmi spun că are o combinaţie de farmec şi inteligenţă care i-ar permite să aleagă pe oricine i-ar dori inima.

Datorită limbii lui negre, a nasului său răsucit şi a smocului de păr gros ca lâna din creştetul capului Gândacul are o înfăţişare impunătoare şi fioroasă, dar, chiar şi după gusturile Tărâmului Zânelor, chiar şi în acest loc în care frumuseţea inumană e sărbătorită laolaltă cu hidoşeniile aproape opulente, mă îndoiesc că ar ghici chiar şi el că Bomba îl place.

Eu n-aş fi ghicit niciodată.

Însă nu ştiu cum să i-o spun Bombei fără să-i dau impresia că-l jignesc.

— Aşa o fi, recunosc eu.

Bomba îşi trage o pernă în poală.

— Neamul meu s-a pierdut în urmă cu un secol într-un război intern cumplit, între curţi, şi aşa am rămas singură. Am plecat în lumea oamenilor şi am devenit o hoaţă de doi bani. Nu prea mi-a ieşit. În mare parte, m-am folosit de farmece ca să-mi ascund greşelile. Atunci m-a găsit Gândacul. Mi-a atras atenţia că, deşi n-aveam cine ştie ce talent la furat, aveam dexteritatea potrivită să fac bombe şi poţiuni. Am hoinărit împreună zeci de ani. El era atât de simpiatic, atât de galant şi de fermecător, încât păcălea oamenii pe faţă, fără magie.

Zâmbesc când mi-l imaginez purtând gambetă şi vestă cu ceas de buzunar, amuzându-se pe seama lumii şi a tuturor lucrurilor găsite acolo.

— Şi aşa, la un moment dat, i-a venit ideea să forăm de la Curtea Dinţilor, din nord. Escrocheria nu ne-a ieşit. Cei de la Curte ne-au chinuit şi ne-au vărsat în cap blesteme peste blesteme. Ne-au schimbat. Ne-au silit să devenim slugile lor.

Bomba pocneşte din degete, scoţând scântei.

— Distractiv, nu? încheie ea.

— Sunt sigură că n-a fost, spun eu.

Se întinde pe spate şi povesteşte mai departe.

— Gândacul – Van… nu pot să-i zic Gândacul dacă tot vorbesc aşa. Datorită

lui van am supravieţuit acelor vremuri. Mi-a spus poveşti, despre cum Regina Mab a întemniţat un uriaş de gheaţă, despre cum a înlănţuit toţi monştrii din vechime şi cum a câştigat Înalta Coroană. Poveşti despre realizări imposibile. Nu ştiu dacă aş mai fi în viaţă dacă n-ar fi fost Van. Apoi am dat-o-n bară într-o misiune şi Dain a pus mâna pe noi. A pus la cale un plan prin care să trădăm Curtea Dinţilor şi să ne alăturăm lui. Şi aşa am făcut. Stafia deja era în slujba lui şi toţi trei, împreună, am devenit o echipă de neînvins. Eu, cu explozivele. Gândacul, cu tâlhăriile, reuşind să fure orice şi să răpească pe oricine. Iar Stafia cu arbaleta, cu o precizie în tragere fără egal şi cu pasul uşor, silenţios. Şi iată-ne, ajunşi cine ştie prin ce noroc la Curtea Regatului Elfhame, în subordinea înaltului rege însuşi. Iată-mă întinsă chiar în patul lui regal. Dar aici Van nu are niciun motiv să mă ţină de mână sau să-mi cânte când sunt amărâtă. N-are motiv să se sinchisească de mine câtuşi de puţin.

Se lasă tăcerea. Privim amândouă în tavan.

— Ar trebui să-i zici, o îndemn.

Nu cred că e un sfat rău. Eu, una, n-aş asculta de el, dar asta nu înseamnă neapărat că e un sfat rău.

— Poate.

Bomba se ridică de pe pat.

— Nimic suspect, nicio capcană. Crezi că putem să-l aducem pe rege aici?

Mă duc cu gândul la băiatul din globul de cristal, la zâmbetul lui mândru şi la pumnul său încleştat. Mă gândesc la femeia-zână încornorată care trebuie să fi fost mama lui, îmi amintesc cum l-a îmbrâncit. Mă gândesc la tatăl lui, la înaltul rege, care nu s-a sinchisit să intervină, care nici măcar nu a avut grijă ca băiatul lui să fie îmbrăcat, să aibă obrajii curaţi. Îmi amintesc cu câtă hotărâre evita Cardan încăperile astea.

Oftez.

— Aş vrea să-mi vină-n minte vreun loc mai sigur.

La miezul nopţii sunt obligată să particip la un banchet. Sunt aşezată la câteva scaune distanţă de tron şi ciugulesc dintr-o farfurie cu ţipari prăjiţi. Un trio de zâne pixi cântă a capella, în timp ce curtenii se întrec în vorbe de duh. Deasupra tuturor, lumânările candelabrelor întind fire lungi de ceară.

Înaltul rege Cardan le zâmbeşte îngăduitor celor din lungul mesei şi cască pisiceşte. Are părul ciufulit, de parcă n-ar fi făcut decât să-şi treacă degetele prin el de când s-a trezit. Ni se întâlnesc privirile şi eu sunt cea care şi-o fereşte, înfierbântându-se la faţă.

Sărută-mă până mi s-o face silă.

Se aduce vin în carafe colorate. Sclipesc în nuanţe de acvamarin şi safire, de citrin şi rubine, de ametiste şi topaze. Se serveşte următorul preparat, cu violete în zahăr şi rouă îngheţată.

Urmează cupole de sticlă, sub care numeroşi peştişori argintii sunt aşezaţi într-o ceaţă albastru-pal.

— Din partea Mării De Jos, spune unul dintre bucătari, îmbrăcat la patru ace, potrivit ocaziei.

Spunând acestea, face o plecăciune.

Îl privesc peste masă pe Randalin, Ministrul Cheilor, însă el mă ignoră ostentativ.

Peste tot, în jurul meu, cupolele sunt ridicate şi ceaţa fumurie, mirosind a piper negru şi diverse ierburi, se răspândeşte în încăpere.

Observ că Locke s-a aşezat lângă Cardan, urcând-o pe genunchi pe fata care stătea acolo. Aceasta loveşte din picioarele sale cu copite şi-şi dă pe spate capul încornorat, râzând în hohote.

— O, spune Cardan, ridicând un inel de aur din farfuria sa. Se pare că peştele meu ascundea ceva în burtă.

— Şi al meu, spune o curteană aşezată de cealaltă parte a lui Cardan, ridicând o singură perlă lucioasă, mare cât unghia de la degetul mare.

Fata râde încântată.

— Un dar din partea mării, spune ea.

Fiecare peştişor argintiu conţine câte o comoară. Sunt chemaţi bucătarii, dar aceştia se dezic bâlbâindu-se, jurând că peştii erau proaspăt prinşi şi că nu fuseseră hrăniţi de slugile din bucătărie decât cu ierburi şi mirodenii. Privesc încruntată în farfurie, la mărgelele de sticlă marină pe care le găsesc ascunse printre branhiile peştelui meu.

Când înalţ privirea, îl văd pe Locke ţinând între degete o singură monedă de aur, poate un rest al comorii de pe vreo corabie a oamenilor.

— Te văd cum te holbezi la el, spune Nicasia, luând loc lângă mine.

În noaptea asta poartă o rochie cu dantelă aurie. Părul ei întunecat, în nuanţe de turmalină, e ridicat şi prins cu doi piepteni din aur, de forma unor fălci de rechin, cu tot cu dinţi.

— Poate că mă holbez doar la fleacurile şi la aurul cu care mama ta îşi închipuie că poate cumpăra favoarea curţii, zic eu.

Nicasia ia una dintre violetele din farfuria mea şi şi-o aşază delicat pe limbă.

— Am dat dragostea lui Cardan pe cuvintele frivole şi săruturile şi mai frivole ale lui Locke, îmbrăcate în zahăr precum aceste flori, spune ea. Sora ta a pierdut dragostea ta pentru a pune mâna pe el, aşa-i? Nu e niciun mister ce ai pierdut tu.

— Pe Locke? întreb eu râzând. Drum bun şi cale bătută! Mă priveşte încruntată.

— Nu se poate să te fi holbat la înaltul rege însuşi!

— Nu se poate, îi răspund eu, dar fără să-i întâlnesc privirea.

— Vrei să ştii de ce n-ai spus nimănui secretul meu? întreabă ea. Probabil că-ţi zici că e minunat să mă ai la mână cu ceva. Dar, de fapt, cred că n-ai făcut-o pentru că ştiai că nimeni nu te-ar crede. Eu aparţin acestei lumi. Tu n-ai ce căuta aici. Şi o ştii bine.

— Tu n-ai ce căuta pe uscat, prinţesă a apelor, îi amintesc.

Şi totuşi fără să vreau, îmi amintesc cum Consiliul Viu a refuzat să-mi dea crezare. Fără să vreau, las cuvintele Nicasiei să mi se strecoare pe sub piele.

Cineva în care ai încredere deja te-a trădat.

— Asta nu va fi lumea ta în veci muritoareo, spune ea.

— Asta este lumea mea, i-o întorc, nesăbuită din cauza furiei. Tărâmul meu şi regele meu. Şi le voi apăra pe amândouă. Spune-o şi tu, să te aud.

— Nu poate să te iubească, îmi spune ea cu o voce deodată tremurândă.

E evident că nu-i surâde ideea că aş putea pune mâna pe Cardan, evident că încă e îndrăgostită de el şi e tot atât de evident că habar nu are ce să facă.

— Ce vrei de la mine? o întreb. Stăteam şi eu aici şi-mi vedeam de treabă, luam cina. Tu ai venit la mine. Tu mă acuzi de... nici nu ştiu de ce anume.

— Spune-mi ce putere ai asupra lui, îmi cere Nicasia. Cum l-ai păcălit să te pună mâna lui dreaptă, pe tine, cea pe care o dispreţuia şi o detesta? Cum se face că ascultă de tine?

— Am să-ţi spun, dacă-mi spui şi tu ceva.

Mă întorc spre ea, privind-o cu toată atenţia. Am tot încercat să descifrez misterul pasajului secret din palat, al femeii din cristal.

— Ţi-am spus tot ce sunt dispusă să... începe Nicasia.

— Mă refer la altceva. La mama lui Cardan, spun eu, tăindu-i vorba. Cine a fost? Unde e acum?

Nicasia încearcă să-şi prefacă surpriza în batjocură.

— Dacă sunteţi prieteni atât de apropiaţi, de ce nu-l întrebi pe el?

— N-am zis că suntem prieteni.

Un servitor cu gura plină de dinţi ascuţiri şi aripi de fluture pe spate aduce următorul fel de mâncare. Inimă de cerb în sânge, umplută cu alune prăjite. Nicasia prinde carnea şi-şi înfige dinţii în ea, cu sângele curgându-i pe degete.

Îşi plimbă limba peste dinţii roşii.

— Era un nimeni, o fată oarecare de la una dintre curţile inferioare. Eldred nu a făcut-o consoartă niciodată, nici după ce i-a născut un copil.

Clipesc, evident surprinsă.

Pare insuportabil de încântată, de parcă faptul că nu ştiam lucrurile astea ar dovedi definitiv cât de nepotrivită e prezenţa mea aici.

— Acum e rândul tău.

— Vrei să ştii ce i-am făcut ca să-mi dea această funcţie? întreb eu, apropiindu-mă de ea, atât de aproape cât să simtă căldura respiraţiei mele. L-am sărutat pe gură şi apoi l-am ameninţat că-l sărut din nou dacă nu. Face exact ce vreau.

— Mincinoaso, şuieră ea.

— Dacă sunteţi prieteni atât de buni, spun eu, repetându-i propriile cuvinte cu o satisfacţie maliţioasă, de ce nu-l întrebi pe el?

Nicasia îşi întoarce privirea spre Cardan, care are buzele înroşite de sângele inimii de cerb şi coroana până la sprâncene. Par două exemplare făurite după acelaşi model, o pereche de monştri. El nu se uită la noi, îl ascultă cu atenţie pe muzicianul care tocmai a compus, pe loc, o odă vioaie în onoarea domniei lui.

E regele meu, îmi spun în sinea mea. Dar numai un an şi o zi, şi deja au trecut cinci luni.

Capitolul 9

Când mă întorc în camerele mele, o găsesc pe Tatterfell care, privindu-mă dezaprobator cu ochii ei ca de cărăbuş, ridică pantalonii înaltului rege de pe canapeaua mea.

— Deci aşa îţi duci viaţa, mormăie micul imp. Ca o larvă într-un cocon de fluture.

Familiaritatea reproşurilor ei e liniştitoare, dar asta nu înseamnă că le agreez. Îmi întorc privirea să nu vadă cât de ruşine îmi este că am ajuns să las atâta dezordine. Ca să nu mai vorbesc despre ce sugerează că aş fi făcut şi cu cine.

Din moment ce a jurat să-l slujească pe Madoc până când îşi va fi plătit cine ştie ce datorie de onoare, nu se poate ca Tatterfell să fi venit aici fără ştirea lui. O fi avut ea grijă de mine de când eram mică – mi-a pieptănat părul, mi-a dres rochiile şi mi-a făcut şiraguri de scoruşe care să mă păzească de farmece

–, dar devotamentul ei e faţă de Madoc. Nu că nu m-ar îndrăgi, în felul ei dar niciodată nu am confundat afecţiunea ei cu dragostea.

Oftez. Slugile palatului ar fi putut să-mi facă ordine în apartament dacă le-aş fi dat voie, dar atunci ar fi observat programul meu neobişnuit şi ar fi putut să umble prin hârtiile mele, ca să nu mai zic de otrăvuri. Nu, e mai bine să zăvorăsc uşa şi să dorm într-o cocină.

Vocea surorii mele se aude din dormitor.

— Te-ai întors devreme.

Scoate capul pe uşă, purtând în mâini nişte haine.

Cineva în care ai încredere deja te-a trădat.

— Cum aţi intrat? întreb eu.

Am învârtit cheia în broască şi am simţit că i se opune rezistenţă. Cilindrii s-au deplasat. Am fost instruită în arta umilă a spargerii încuietorilor şi, chiar dacă nu se poate zice că am un talent înnăscut pentru aşa ceva, ştiu măcar să-mi dau seama când o uşă e încuiată.

— A, spune Taryn râzând. Am pretins că eşti tu şi am cerut o copie a cheii tale.

Îmi vine să izbesc un perete. Sigur ştie toată lumea că am o soră geamănă. Sigur ştiu toţi că muritorii pot minţi. N-ar fi trebuit ca cineva măcar s-o verifice punându-i vreo întrebare dificilă înainte s-o lase să între în camerele palatului? Totuşi să nu fiu nedreaptă, trebuie să recunosc că eu însămi am minţit de nenumărate ori fără nicio consecinţă. Nu prea îmi permit să-i port pică lui Taryn numai pentru că a procedat la fel.

E ghinionul meu că a decis să dea buzna tocmai în noaptea asta, când hainele lui Cardan sunt împrăştiate pe covorul meu şi pe o măsuţă sunt adunate grămadă bandajele sale însângerate.

— L-am înduplecat pe Madoc să-ţi încredinţeze ce a mai rămas din datoria lui Tatterfell faţă de el, mă înştiinţează Taryn. Şi ţi-am adus toate rochiile şi bijuteriile.

Mă uit în ochii înguşti, de culoarea cernelii, ai micului imp.

— Cu alte cuvinte, Madoc a trimis-o să mă spioneze.

Tatterfell strâmbă din buze şi îndată îmi amintesc cât de usturătoare sunt ciupiturile ei.

— Poftim, ce fată vicleană şi bănuitoare ai devenit! Cum să spui una ca asta? Să-ţi fie ruşine.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru grija pe care mi-ai purtat-o, spun eu. Dacă într-adevăr Madoc a lăsat datoria ta în seama mea, consideră că ai răscumpărat-o cu mult timp în urmă.

Tatterfell se încruntă.

— Madoc i-a cruţat viaţa iubitului meu, deşi avea dreptul să i-o curme. I-am jurat că-l voi servi o sută de ani, care se vor împlini în curând. Nu dezonora jurământul meu închipuindu-ţi că poate fi şters cu singur gest al mâinii tale.

Cuvintele ei mă ustură.

— Îţi pare rău că te-a trimis la mine?

— Deocamdată nu, spune ea şi îşi vede de treabă mai departe.

Pornesc spre dormitor, luând bandajele însângerate lăsate de Cardan înainte să pună Tatterfell mâna pe ele. Când trec pe lângă cămin, le arunc în flăcări. Focul se aprinde cu vâlvătăi.

— Şi ce mi-ai adus mai exact? o întreb pe sora mea.

Taryn arată spre pat, unde a întins lucrurile mele vechi, peste aşternutul recent deranjat. E ciudat să văd hainele şi bijuteriile la care am renunţat cu luni în urmă, lucrurile pe care mi le-a cumpărat Madoc, pe care şi Oriana le-a aprobat. Tunici, rochii, echipament militar, pieptare. Taryn a adus până şi rochia de casă pe care am purtat-o când m-am furişat în Conacul Scorburos şi hainele pe care le îmbrăcam când mergeam în lumea muritorilor.

Mă uit la toate acestea şi regăsesc o persoană familiară, dar în acelaşi timp străină. O copilă care mergea la şcoală fără să-şi închipuie că lucrurile învăţate îi vor fi atât de utile. O fată care dorea să câştige admiraţia singurului tată pe care-l ştia şi să obţină un loc la curte, o fată care încă mai credea în onoare.

Nu ştiu dacă hainele mi se mai potrivesc.

Totuşi le agăţ de umeraşele din şifonier, lângă cele două tunici negre şi singura pereche de cizme.

Deschid o cutie cu bijuteriile mele. Cercei primiţi la diferite aniversări, manşete cu butoni de aur, trei inele – unul incrustat cu un rubin, pe care mi l-a dăruit Madoc într-o noapte de Luna Vânătorului, unul cu stema lui, pe care nici nu mai ştiu când l-am primit, şi unul subţire, de aur, pe care mi l-a făcut cadou Oriana. Şiraguri de adulare, pietre de cuarţ şi ornamente din os cioplit. Îmi pun inelul cu rubin la mâna stângă.

— Şi am adus nişte schiţe, spune ea, scoţând la iveală un bloc de desen şi aşezându-se pe pat cu picioarele încrucişate.

Niciuna dintre noi nu are înclinaţii artistice deosebite, dar desenele ei cu îmbrăcăminte sunt uşor de descifrat.

— Vreau să le duc la croitoreasa mea, adaugă.

M-a imaginat îmbrăcată cu diverse jachete negre, cu guler înalt, şi cu fuste despicate lateral, pentru a permite uşurinţă în mişcări. Umerii arată de parcă ar fi plăcuţe de armură şi, în câteva cazuri, a desenat ceea ce pare a fi o singură mânecă lucioasă de metal.

— Poate să ia măsurile mele, spune ea. Nici măcar nu e nevoie să mergi să le probezi.

Privesc lung la ea. Lui Taryn nu-i plac conflictele. A făcut faţă ororii şi confuziei din vieţile noastre învăţând să se adapteze cu o uşurinţă neîntrecută, ca acele şopârle care-şi schimbă culoarea în funcţie de mediul înconjurător. Ştie cum să se îmbrace şi cum să se poarte, pentru că e atentă la persoanele din jur şi le imită.

Se pricepe să aleagă ţinute care să transmită un anumit mesaj – chiar dacă mesajul acestor schiţe pare a fi „nu te apropia, că-ţi zbor capul de pe umeri“ – şi nu e ca şi când aş crede că nu vrea să mă ajute, dar efortul pe care l-a depus pentru toate astea, acum, când nunta ei e atât de aproape, mi se pare neobişnuit.

— Bine, spun eu. Ce doreşti de la mine?

— Ce vrei să zici? întreabă ea cu o atitudine inocentă.

— Vrei să redevenim prietene, îi explic, folosind o exprii nare mai modernă. Apreciez intenţia. Vrei să vin la nunta ta, ceea ce e grozav, pentru că şi eu vreau să vin. Dar toate astea… sunt prea de tot.

— Pot să fiu drăguţă, spune ea, dar fără să-mi întâlnească privirea.

Aştept. Câteva clipe, niciuna dintre noi nu vorbeşte. Ştiu că a văzut hainele lui Cardan împrăştiate pe jos. Faptul că nu m-a luat la întrebări în prima clipă ar fi trebuit să-mi sugereze de la început că vrea ceva de la mine.

— Fie, oftează Taryn. Nu e mare scofală, dar vreau să-ţi vorbesc despre o problemă.

— Nu mai spune, zic eu, fără să-mi pot stăpâni zâmbetul, îmi aruncă o privire grozav de agasată.

— Nu vreau ca Locke să fie Maestru De Ceremonii.

— Cu asta sunt de acord.

— Dar ai putea să faci ceva în privinţa asta!

Taryn îşi frământă mâinile în poală.

— Locke tânjeşte după experienţe dramatice, confirmă ea. Şi, din postura de Maestru De Ceremonii, are posibilitatea să creeze tot felul de - nici nu ştiu cum să le spun - poveşti. Când vine vorba despre petreceri, pe el nu-l interesează neapărat mâncarea şi băutura şi muzica, cât dinamica dintre participanţi, din care s-ar putea isca conflicte.

— Aşa... fac eu, închipuindu-mi cam care ar fi consecinţele pe plan politic.

Niciuna bună.

— Vrea să vadă cum reacţionez la ceea ce face, spune ea.

Asta aşa e. De exemplu, a vrut să vadă dacă Taryn îl iubea atât de mult încât să-l lase să mă curteze în timp ce ea ar fi aşteptat pasivă, tăcută şi îndurerată. Cred că ar fi vrut să afle acelaşi lucru şi în ceea ce mă priveşte pe mine, dar s-a dovedit că sunt deosebit de arţăgoasă.

Taryn explică mai departe:

— Şi mai e şi Cardan. Şi Cercurile de la curte. Deja a început să vorbească cu Ciocârliile şi Mierlele, să le caute slăbiciunile, să vadă ce conflicte poate stârni şi prin ce metode.

— Locke le-ar putea fi util Ciocârliilor, spun eu. Le-ar oferi un subiect de baladă.

Cât despre Mierle, dacă Locke se crede în stare să ţină pasul cu desfrâul lor, i-aş spune să-i dea bătăie, dar am destulă minte să nu dau glas acestor gânduri.

— Când începe să-ţi povestească planurile sale, preţ de o clipă ţi se par amuzante, chiar dacă sunt oribile, explică Taryn. Va fi cumplit dacă rămâne Maestru De Ceremonii Nu-mi pasă că are amante, dar nu vreau să stea departe de mine. Te rog, Jude. Fă ceva. Ştiu că vrei să-mi spui că m-ai prevenit în privinţa lui, dar nu-mi pasă.

Am alte probleme de rezolvat, îmi vine să-i zic.

— Sunt aproape sigură că Madoc ţi-ar spune că nu trebuie să te măriţi cu el. Pun pariu că şi Vivi ar fi de aceeaşi părere. De fapt, pun pariu că deja ţi-au spus că nu e nevoie s-o faci.

— Însă tu mă cunoşti prea bine ca să-ţi răceşti gura de pomană.

Taryn clatină din cap.

— Când sunt cu el, mă simt ca eroina unei poveşti minunate. A poveştii mele. Nu mă simt bine când nu e lângă mine.

În situaţia asta, nu ştiu ce să-i spun. Aş putea să-i atrag atenţia că mai degrabă ea e cea care născoceşte o poveste, în care Locke e protagonistul, pe când ea joacă rolul iubitei lui, care nici nu mai există când nu se regăseşte în pagină.

Dar îmi amintesc de momentele pe care le-am petrecut cu Locke, îmi amintesc cât de deosebită şi apreciată şi frumoasă mă simţeam. Când mă gândesc la acele momente în prezent, mă simt mai degrabă ca o toantă.

Probabil chiar aş putea să-i ordon lui Cardan să-i retragă titlul lui Locke,

dar m-ar urî dacă mi-aş folosi puterea într-o problemă atât de meschină şi personală. În ochii lui ar părea un semn de slăbiciune. Iar Locke şi-ar da seama că a pierdut titlul din cauza mea, din moment ce nu e niciun secret că mi-e antipatic. Ar descoperi că am asupra lui Cardan o putere de neînţeles.

Şi toate lucrurile de care se plânge Taryn se vor întâmpla oricum. Nu e nevoie ca Locke să fie neapărat Maestrul de Ceremonii al înaltului rege ca să creeze astfel de probleme; titlul respectiv îi permite doar să le stârnească la un nivel mai înalt.

— Am să vorbesc cu Cardan, spun eu, minţind.

Taryn îşi îndreaptă privirea spre hainele lui, împrăştiate pe podea, şi zâmbeşte.

Capitolul 10

Pe măsură ce festivalul de Luna Vânătorului se apropie, desfrâul de la palat capătă noi proporţii. Tonul petrecerilor se schimbă – devin mai frenetice, mai sălbatice. Nu mai e nevoie să fie prezent Cardan ca să se işte asemenea desfrâu. Acum zvonurile îl înfăţişează ca pe o persoană în stare să tragă cu o săgeată în iubita sa de dragul distracţiei şi astfel se înfiripă legenda lui.

Întâmplări din anii primei lui tinereţi – momentele în care a dat buzna la cursuri călare, certurile în care a fost implicat, faptele sale crude – sunt amintite şi povestite iar şi iar. Cu cât poveştile sunt mai înfiorătoare, cu atât sunt mai apreciate. Poate că zânele n-or fi în stare să mintă, dar legendele se răspândesc aici ca oriunde altundeva, perpetuate de ambiţia, invidia şi fanteziile fiecăruia.

În fiecare după-amiază păşesc printre trupurile zânelor adormite pe coridoare. Nu toate fac parte din grupul curtenilor. Servitorii şi paznicii par să cadă şi ei pradă acestei energii nebuneşti şi se întâmplă să-şi lase sarcinile şi să se dedea desfrâului. Zâne despuiate aleargă de colo-colo în grădinile regatului şi troacele din care înainte se adăpau caii acum sunt pline permanent cu vin.

Mă întâlnesc cu Vulciber, sperând să aflu mai multe informaţii legate de Marea De Jos, dar nu are ce să-mi relateze. Deşi sunt conştientă că Nicasia voia doar să mă atragă într-o capcană, îi iau la rând în gândul meu pe toţi cei care ar fi putut să mă trădeze. Mă epuizez întrebându-mă cine şi cu ce scop ar fi făcut-o, agitându-mă în aşteptarea ambasadorului Lordului Roiben şi căutând vreo cale de a prelungi acest an şi o zi pentru care am luat tronul cu împrumut. Ce bine ar fi fost dacă i-aş fi cerut lui Cardan să-mi destăinuie numele lui adevărat când l-am încolţit cu arbaleta aţintită spre el. Studiez în continuare hârţoagele mele roase de vreme, îmi înghit otrăvurile şi plănuiesc o mie de contralovituri împotriva unor atacuri care s-ar putea să nu vină niciodată.

Cardan s-a mutat în odăile vechi ale lui Eldred şi camerele cu podeaua arsă au fost zăbrelite din interior. Dacă îl deranjează să doarmă unde a dormit tatăl său, nu o arată deloc. La sosirea mea, îl găsesc întins fără grijă, în timp ce servitorii dau jos tapiseriile şi înlătură divanele, ca să facă loc pentru un pat nou, făcut după indicaţiile lui.

Şi nu e singur. I s-a alăturat un grup mic de curteni – câţiva pe care nu-i cunosc, plus Locke, Nicasia şi sora mea, care deja s-a îmbujorat de la cât vin a băut şi zace pe covor, în dreptul şemineului, râzând în hohote.

— Plecaţi, le spune Cardan când mă zăreşte în tocul uşii.

— Dar, Maiestate, se roagă o fată de el.

Trupul ei e colorat tot în nuanţe de auriu şi crem şi poartă o rochie albastră, uşoară. Din colţurile sprâncenelor îi răsar antene lungi şi palide.

— Fără îndoială că veştilor atât de anoste pe care vi le aduce seneşalul vostru le trebuie leacul veseliei noastre.

M-am gândit cu atenţie la ordinele pe care i le dau lui Cardan. Dacă-i dau prea multe o să-l sufoc, dacă îi dau prea puţine, o să le evite cu uşurinţă. Dar mă bucur că i-am poruncit să nu-mi refuze niciodată cererile de audienţă. Mă bucur şi mai mult că i-am interzis să-mi contrazică ordinele.

— Sunt sigur că vă voi putea chema înapoi în cel mai scurt timp, spune Cardan şi curtenii părăsesc încăperea cu veselie.

Unul dintre ei are în mână o cană care în mod evident a fost furată din lumea muritorilor, plină până la refuz cu vin. Scrie Eu sunt numărul 1 pe ea. Locke îmi aruncă o privire ciudată. Când trece pe lângă mine, Taryn mă ia de mână şi o strânge plină de speranţă.

Mă aşez pe un fotoliu fără să aştept vreo invitaţie specială. Vreau să-i amintesc lui Cardan că asupra mea nu are nicio autoritate.

— Petrecerea de Luna Vânătorului are loc mâine noapte, spun eu.

Cardan se întinde într-un fotoliu din faţa mea şi mă urmăreşte cu ochii săi negri, ca şi când el ar trebui să fie precaut cu mine.

— Dacă vrei să ştii ce s-a pus la cale, ar fi trebuit să-l reţii pe Locke. Eu ştiu prea puţine. Se pare că va fi o ocazie pentru încă un spectacol de-al meu. Eu voi ţopăi vesel în timp ce tu îţi vei urzi intrigile.

— Orlagh a Mării De Jos e cu ochii pe tine...

— Toţi sunt cu ochii pe mine, spune Cardan jucându-se agitat cu inelul său cu sigiliu, întorcându-l pe o parte şi pe alta.

— Văd că nu te deranjează, spun eu. Tu însuţi ai zis că nu-ţi displace să fii rege. Poate chiar te distrezi.

Mă priveşte bănuitor.

Mă străduiesc să afişez un zâmbet sincer, ca răspuns. Sper să fiu convingătoare. Trebuie să fiu convingătoare.

— Putem să obţinem amândoi lucrurile pe care le râvnim. Poţi să domneşti mult mai mult de un an. Nu trebuie decât să prelungeşti valabilitatea jurământului tău. Îngăduie-mi să te îndrum vreo zece, douăzeci de ani, şi împreună putem să...

— Nu prea cred, spune el, tăindu-mi vorba. În fond, îţi dai seama cât de periculos ar fi să-l pui pe Oak să-mi ia locul. E doar cu un an mai mare. Nu e pregătit. Dar, în ciuda acestui fapt, în numai câteva luni, vei fi nevoită să-mi porunceşti să abdic de la tron în favoarea lui sau să încheiem o înţelegere care să presupună încredere reciprocă – nu doar să am eu încredere în tine, fără nicio speranţă că aş putea s-o câştig şi eu pe a ta.

Sunt nespus de supărată pe mine însămi pentru că mi-am închipuit că ar fi de acord să prelungim situaţia actuală.

Îmi zâmbeşte cum nu se poate mai mieros.

— Poate că atunci vei deveni cu adevărat seneşalul meu.

Strâng din dinţi. Cândva, o poziţie atât de înaltă precum cea de seneşal mi-ar fi depăşit şi cele mai fanteziste aspiraţii. Acum pare o ofertă umilitoare. Puterea e infecţioasă. Puterea e lacomă.

— Ai grijă, îi spun eu. Aş putea să fac astfel încât lunile rămase să treacă deosebit de greu.

Chipul lui zâmbitor nu se clinteşte.

— Ai vreun ordin nou pentru mine? întreabă el.

Ar trebui să-i spun mai multe despre Orlagh, dar nu pot suporta gândul că ar putea să se bucure de oferta ei. Nu pot să îngădui căsătoria respectivă şi, în momentul de faţă, n-am chef să fiu tachinată din cauza asta.

— Să nu te îneci cu băutura mâine, îl atenţionez. Şi să ai grijă de sora mea.

— Taryn pare că se simte destul de bine în seara asta, constată el. Are bujori în obraji şi veselie pe buze.

— Să ne asigurăm că starea asta nu se va schimba, spun eu.

Cardan ridică din sprâncene.

— Ai vrea să o seduc şi să i-o fur lui Locke? Aş putea să încerc, fără îndoială. Nu-ţi promit că voi reuşi, dar poate că te vei amuza pe seama încercării mele.

— Nu, nu, nici gând, nu face aşa ceva, mă împotrivesc şi nu analizez şocul de panică fierbinte pe care mi l-au provocat cuvintele lui. Ziceam doar să nu-l laşi pe Locke să scoată ce e mai rău din el când e şi ea în preajmă, asta-i tot.

Mijeşte ochii.

— N-ar trebui să-ţi doreşti tocmai situaţia opusă?

Într-adevăr, poate că arfi mai bine ca Taryn să-şi descopere nefericirea alături de Locke cât mai curând. Dar e sora mea şi vreau ca eu să fiu vreodată cauza durerii ei. Clatin din cap.

Cardan schiţează un gest cu mâna.

— Cum doreşti. O voi înfăşura pe sora ta în satin şi sac şi o voi proteja de ea însăşi pe cât îmi e posibil.

Mă ridic.

— Consiliul vrea ca Locke să pună la cale ceva amuzant pentru Grimsen. Dacă iese bine, poate că fierarul îţi va face un pocal care nu se va goli de vin niciodată.

Cardan se uită la mine pe sub gene cu o privire pe care mi-e greu s-o interpretez şi apoi se ridică şi el. Mă ia de mână.

— Nimic nu e mai dulce, spune el, sărutându-o, decât deliciile rare.

Pielea mi se înfierbântă şi mă înroşesc.

Când ies, micul lui grup de prieteni e pe coridor, aşteaptă să fie primiţi din nou. Am impresia că surorii mele îi e puţin rău, dar, când mă vede, afişează îndată un zâmbet larg şi mincinos. Unul dintre băieţi a compus o melodie şi o cântă iar şi iar, tot mai repede. Râsetele lor cuprind întregul coridor, precum croncănitul unor ciori.

Traversând palatul, trec pe lângă o încăpere în care s-au adunat câţiva curteni. Aici, aşezat pe covor în timp ce prăjeşte un ţipar în flăcările unui foc de cămin imens, îl găsesc pe Seneşalul şi Poetul de Curte al fostului înalt rege, Val Moren.

E înconjurat de artişti şi muzicieni. De la moartea majorităţii membrilor familiei regale, s-a trezit în centrul uneia dintre facţiunile de la curte, Cercul Ciocârliilor. Poartă în păr tulpiniţe cu spini şi fredonează încet. E muritor, ca mine. Probabil că e şi nebun.

— Bea un pahar cu noi, spune una dintre Ciocârlii, dar eu refuz.

— Draga de Jude, atât e de frumuşică.

Când Val Moren întoarce privirea spre mine, în ochii lui văd flăcări vii începe să cureţe pielea arsă şi să mănânce din carnea moale şi albicioasă a ţiparului. Îmi vorbeşte printre îmbucături.

— De ce nu ai venit să-mi ceri sfatul până acum?

Se spune că la un moment dat a fost iubitul înaltului rege Eldred. A venit la curte înainte de surorile mele şi de mine. Cu toate acestea, nu a făcut niciodată cauză comună cu noi, semenii săi muritori. Niciodată nu a încercat să ne ajute, să ia legătura cu noi, să ne alunge singurătatea cât de puţin.

— Ai vreun sfat de dat?

Se uită la mine şi-şi vâră uriul dintre ochii ţiparului în gură, îl ţine pe limbă, lucitor în lumina focului. Apoi îl înghite.

— Se poate. Dar nu are importanţă.

Sunt prea obosită şi n-am răbdare pentru ghicitori.

— Să ghicesc. N-are importanţă pentru că, dacă ţi-aş cere vreun sfat, ai refuza să mi-l dai?

Val Moren izbucneşte într-un râs aspru, pustiit. Mă întreb cât de bătrân o fi. Pare tânăr, dar muritorii nu îmbătrânesc atât timp cât nu părăsesc regatul Elfhame. Deşi nu sesizez nicio urmă de bătrâneţe pe chipul lui, i-o observ în privire.

— O, ba am să-ţi dau cel mai bun sfat pe care ţi l-a dat cineva vreodată. Numai că n-ai să-l asculţi.

— Atunci ce rost are să apelez la tine? îi răspund iritată şi dau să-i întorc spatele.

N-am timp să ascult şi să mă chinui să interpretez cine ştie ce versuri de doi bani.

— Sunt un jongler foarte priceput, spune el ştergându-şi mâinile de pantaloni şi umplându-i de pete.

Vâră mâna în buzunar şi scoate o piatră, trei ghinde, o bucată de cristal şi ceea ce pare a fi un iadeş.

— Vezi tu, jonglatul înseamnă doar să arunci în aer două obiecte în acelaşi timp.

Începe să arunce ghindele dintr-o mână în alta, după care introduce şi osciorul. Câteva Ciocârlii îşi dau ghionturi, şoptind încântate.

— Indiferent câte obiecte introduci, ai numai două mâini, şi poţi arunca numai câte două. Trebuie doar să le arunci din ce în ce mai repede şi din ce în ce mai sus.

Adaugă în joc piatra şi cristalul, care zboară între mâinile lui atât de iute, încât îmi e greu să văd clar ce anume aruncă înainte şi-napoi. Casc gura uluită.

Apoi toate se prăbuşesc pe podeaua de piatră. Cristalul se face bucăţi. Una dintre ghinde se rostogoleşte de foc.

— Sfatul meu, spune Val Moren, e să înveţi să jonglezi mai bine decât mine, seneşalule.

Câteva clipe mă înfurii atât de tare, încât nu mă pot mişca. Simt că iau foc de furie, înşelată, cum mă simt, de singura persoană care ar fi putut să înţeleagă cât de dificil este să trăim aici, fiind ceea ce suntem.

Înainte să fac ceva ce apoi voi regreta, mă întorc pe un călcâi şi plec.

— Ţi-am prevestit că n-ai să asculţi sfatul meu, strigă el în urma mea.

Capitolul 11

În seara petrecerii de Luna Vânătorului, toată curtea se mută în Pădurea Albă, unde copacii sunt îmbrăcaţi în nenumărate ţesături de mătase, care în ochii mei de muritoare arată ca un cocon de molii sau poate ca o pradă prinsă într-o pânză de păianjen.

Locke a dat ordin să se ridice o construcţie din pietre netede, îmbinate ca în corpul unui zid, care să întruchipeze cu aproximaţie un tron. În loc de spătar a fost încorporată o stâncă înaltă şi locul pe care se stă e o piatră lată. Construcţia se înalţă mult deasupra poienii. Şi în vârful ei stă Cardan, cu coroana lucindu-i pe cap. În focul de tabără din apropiere ard frunze de salvie şi coada-şoricelului. Preţ de o clipă ameţitoare pare uriaş, ca scos dintr-un mit, un adevărat înalt rege al Tărâmului Zânelor, şi nu marioneta cuiva.

Încetinesc pasul uluită şi mă cuprinde panica.

Regele este un simbol viu, o inimă vie, o stea pe care e scris viitorul regatului Elfhame. Ai observat, fără îndoială, că, de când a început domnia lui, insulele s-au schimbat. Furtunile izbucnesc mai aprig. Culorile sunt puţin mai vii şi mirosurile mai tari... Când el se îmbată, supuşii săi ameţesc fără să înţeleagă de ce. Unde îi cade sângele, cresc lucruri.

Sper doar că n-o să mi se observe teama pe chip. Când ajung înaintea lui Cardan, fac o plecăciune, bucuroasă că am un motiv să nu-l privesc în ochi.

— Regele meu, spun eu.

Cardan se ridică de pe tron şi îşi descheie mantia făcută în întregime din pene negre, lucioase. La degetul mic de la o mână poartă un inel nou, cu o piatră roşie, care oglindeşte văpăile focului de tabără. Un inel foarte familiar. Inelul meu.

Îmi amintesc că m-a luat de mână în apartamentul lui.

Scrâşnesc din dinţi, aruncând o privire la mâna mea golaşă. Mi-a furat inelul. L-a furat şi nu mi-am dat seama. Gândacul l-a învăţat cum să facă asta.

Mă întreb dacă Nicasia ar considera asta o trădare. Mie cam aşa mi se pare.

— Să ne plimbăm puţin, spune el, luându-mă de mână şi conducându-mă prin mulţime.

Hobi şi grigi cu piele verde, cu piele brună, cu aripi zdrenţuroase, cu veşminte negre, preţioase – toate zânele din Elfhame s-au adunat astă-noapte în ţinutele lor cele mai de preţ. Trecem pe lângă un bărbat într-o haină cu frunze aurii şi pe lângă altul cu o vestă din piele verzuie, cu o pălărie care se răsuceşte spre vârf ca o ferigă. Pe pământ sunt aşternute pături acoperite cu platouri cu struguri de mărimea pumnului meu şi cireşe roşu-aprins, ca nişte rubine.

— Ce facem? îl întreb pe Cardan, care mă conduce spre marginea codrului.

— Mi se pare obositor să-mi fie comentate toate conversaţiile, spune el. Vreau să ştii că sora ta nu e prezentă în noaptea asta. M-am asigurat că nu va veni.

— Şi ce a pus la cale Locke? întreb eu, încăpăţânându-mă să nu-i arăt recunoştinţă şi să nu-i laud dexteritatea cu care a şterpelit inelul. E limpede. Că şi-a pus în joc reputaţia cu evenimentul ăsta, adaug eu.

Cardan se strâmbă.

— Nu-mi obosesc frumosul meu căpşor cu astfel de probleme. Se presupune că toate eforturile le faceţi voi. Ca fumica din fabulă, care trudeşte în noroi, în timp ce greierele petrece toată vara cântând.

— Şi nu are nimic când vine iarna, adaug eu.

— Nu am nevoie de nimic, spune el, clătinând din cap cu o îngândurare plină de umor. În fond, eu sunt regele Porumb, menit să fie sacrificat pentru ca micul Oak să-mi ia locul la primăvară.

Deasupra noastră se aprind globuri care strălucesc cu o lumină caldă, magică, în timp ce plutesc pe cerul nopţii, dar cuvintele lui mi-au stârnit un fior de groază.

Mă uit în ochii lui. Îmi înconjoară şoldurile cu braţul, de parcă ar avea de gând să mă tragă mai aproape. Câteva clipe ameţitoare, stupide, parcă ceva tremură în aerul dintre noi.

Sărută-mă până mi s-o face silă.

Fireşte, nu încearcă să mă sărute. Nu a tras nimeni cu săgeţi în el, nu s-a îmbătat până la delir, nu e plin de dispreţ faţă de propria-i persoană.

— N-ar trebui să fii aici, fumicuţo, spune el, eliberându-mă. Întoarce-te la palat.

Apoi porneşte înapoi, prin mulţime. Curtenii se înclină în calea lui. Câteva zâne, cele mai îndrăzneţe, îl apucă de haină, flirtează cu el, încearcă să-l ademenească la dans.

Iar el, care cândva a sfâşiat aripa unui băieţel pentru că nu i s-a închinat, îngăduie acum toată această familiaritate râzând prietenos.

Ce s-a schimbat? A devenit altfel pentru că l-am silit eu? Sau pentru că a scăpat de Balekin? Ori poate nu s-a schimbat deloc, iar eu văd aceste lucruri numai pentru că asta vreau să văd?

Încă simt pe piele apăsarea caldă a degetelor sale. Ceva nu e deloc în regulă cu mine dacă doresc ceea ce urăsc, dacă doresc pe cineva care mă dispreţuieşte, cu toate că şi el mă doreşte pe mine. Singura mea alinare e faptul că nu ştie ce simt.

Indiferent ce desfrâu depravat a pus la cale Locke, trebuie să rămân ca să mă întâlnesc cu reprezentantul trimis de Curtea Termitelor. Trebuie să-mi plătesc datoria faţă de Lordul Roiben cât de curând, ca să scap şi de povara asta. În orice caz, cu greu mă pot jigni mai mult decât au făcut-o până acum.

În clipa în care Cardan ajunge din nou la tron, îşi fac apariţia Nicasia şi Grimsen, a cărui mantie e prinsă cu acea agrafă în formă de molie.

Grimsen îi ţine un discurs menit, fără îndoială, să-l măgulească şi scoate ceva dintr-un buzunar. Pare a fi un cercel – o singură nestemată, ca o picătură, pe care Cardan o ridică în lumină şi o admiră. Se pare că fierarul i-a adus primul obiect magic făurit de el în slujba regatului Elfhame.

În copacul din stânga lor zăresc bufniţa cu faţă de hob, Snapdragon, clipind des şi urmărind ce se petrece dedesubt. Deşi nu-i zăresc, Stafia, împreună cu alţi câţiva spioni, se află în preajmă, supraveghind petrecerea de la o distanţă suficientă încât să poată interveni dacă sesizează vreun pericol.

Un muzician ca un fel de centaur, cu trup de cerb de la brâu în jos, face un pas în faţă – poartă în mâini o liră sculptată sub forma unei zâne pixi, ale cărei aripi constituie curbura superioară a instrumentului. Corzile lui par să lucească în diferite culori. Muzicianul începe să cânte, acompaniat de vocea sculpturii de pe instrumentul său.

Nicasia se apropie încet de locul unde s-a aşezat fierarul. Poartă o rochie de culoare violet, care la lumină se preschimbă într-un albastru ca de păun. Are părul împletit sub forma unei coroniţe, iar pe frunte poartă un lănţişor de care atârnă zeci şi zeci de mărgele sclipind cu nuanţe violete, albastre şi arămii.

Când Grimsen întoarce privirea spre ea, expresia de pe chip i se însenineză. Mă încrunt.

Jonglerii încep să arunce în aer felurite obiecte – de la şobolani vii la săbii lucitoare. Se împart prăjituri cu miere şi vin.

În sfârşit, o zăresc pe Dulcamara, de la Curtea Termitelor, cu părul ei roşu ca macul împletit în spirale şi cu sabia ei lungă legată la spate, peste rochia argintie, văluroasă. Pornesc spre ea, străduindu-mă să nu-i arăt cât de intimidată mă simt.

— Bine aţi venit, îi spun. Cărui fapt îi datorăm onoarea vizitei voastre? Poate că regele vostru a descoperit ce aş putea face...

Îmi taie vorba aruncând o privire spre Cardan.

— Lordul Roiben vrea să ştii că, până şi la curţile inferioare, auzim zvonurile.

Într-o clipă, fac agitată un inventar al tuturor întâmplărilor despre care se poate să fi auzit Dulcamara şi îmi amintesc că zânele au început să răspândească zvonul cum că Cardan a tras cu o săgeată în una dintre iubitele sale, de dragul distracţiei. Curtea Termitelor este una dintre puţinele curţi la care locuiesc atât zâne Seelie, cât şi Unseelie; nu-mi dau seama dacă ar fi putut să se supere din cauza zânei rănite sau dacă doar s-au neliniştit la gândul că noul înalt rege ar putea fi puţin instabil.

— Chiar şi în absenţa mincinoşilor pot apărea minciuni, spun eu luând aminte. Indiferent ce zvonuri veţi fi auzit, pot să vă relatez ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Şi eu ar trebui să te cred? Mă îndoiesc, îmi replică ea zâmbind. Putem să-ţi cerem datoria în orice moment, fată muritoare. De exemplu, Lordul Roiben m-ar putea trimite să-ţi fiu gardă personală.

Tresar. Zice gardă, dar e limpede că vrea să zică spioană.

— Sau am putea să-l împrumutăm pe fierarul vostru, pe Grimsen. I-ar putea făuri Lordului Roiben o sabie care să rupă cu uşurinţă orice legământ.

— Nu am uitat de datoria pe care o am faţă de voi. De fapt, speram să-mi permiteţi s-o răscumpăr acum, spun eu, îndreptându-mă de spate şi luând o postură pe măsura autorităţii mele. Însă Lordul Roiben ar face bine să nu uite că...

Mă întrerupe mârâind la mine:

— Ai grijă să nu uiţi tu.

Şi pleacă cu paşi apăsaţi, iar eu rămân singură, gândindu-mă la toate replicile mai chibzuite pe care ar fi trebuit să i le dau. Încă sunt datoare Curţii Termitelor şi încă nu am găsit nicio cale de a-mi prelungi stăpânirea asupra lui Cardan. Încă n-am idee cine ar fi putut să mă trădeze şi nu ştiu ce să fac în privinţa Nicasiei.

Măcar petrecerea asta nu pare mai neplăcută decât celelalte, în ciuda lăudăroşeniei lui Locke. Mă întreb dacă nu cumva chiar aş putea să-i fac pe plac lui Taryn şi să-i iau titlul de Maestru De Ceremonii, pentru simplul fapt că e anost.

Ca şi cum Locke mi-ar fi auzit gândurile, bate din palme şi face linişte în mulţime. Muzica se opreşte subit, precum şi dansurile şi jongleriile, până şi râsetele.

— Am o nouă distracţie pentru voi, anunţă el. A sosit momentul să încoronăm un nou monarh. Regina Veseliei.

Unul dintre muzicieni improvizează o melodie veselă. În public, din loc în loc, izbucnesc râsete.

Mă străpunge un fior. Am auzit de jocul ăsta, deşi nu l-am văzut niciodată jucat. E destul de simplu. Se răpeşte o fată muritoare, participanţii o îmbată cu vinul zânelor şi cu linguşirile şi săruturile lor, apoi o conving că o vor sărbători oferindu-i o coroană – şi în tot acest timp varsă insulte pe capul ei neştiutor.

Dacă Locke a adus aici vreo fată muritoare ca să se amuze pe seama ei, va avea să-mi dea socoteală. Am să-l leg de stâncile negre ale insulei Insweal, ca să-l devoreze sirenele.

În timp ce mă gândesc toate astea, Locke spune:

— Dar cu siguranţă numai un rege poate încorona o regină. Cardan se ridică de pe tron şi coboară treptele de piatră până la el. Mantia lungă, din pene, mătură pământul în urma lui.

— Ei, unde e? întreabă înaltul rege ridicând din sprâncene.

Nu pare încântat de situaţie şi sper că-i va pune capăt înainte să înceapă. Ce l-ar putea amuza la jocul ăsta?

— Nu ghiceşti? Avem o singură muritoare printre noi, spune Locke. Păi, Regina Veseliei nu va fi nimeni alta decât Jude Duarte.

Pentru o clipă, mintea îmi îngheaţă cu totul. Nu mai pot gândi Apoi văd rânjetul lui Locke şi chipurile hlizite ale zânelor de la curte şi mă cuprinde o groază cumplită.

— Haideţi s-o aplaudăm! spune Locke.

Chiuie toţi cu vocile lor inumane, iar eu mă încordez toată ca să-mi stăpânesc panica. Privesc spre Cardan şi zăresc în ochii lui o sdipire periculoasă – n-am să găsesc niciun sprijin în el.

Nicasia zâmbeşte triumfător şi lângă ea, Grimsen, fierarul, se face că nu vede ce se întâmplă. Dulcamara mă urmăreşte de la marginea codrului aşteptând să vadă ce voi face.

Se pare că în sfârşit Locke a făcut ceva cum trebuie. I-a promis bucurii şi divertisment înaltului rege şi sunt perfect convinsă că în clipa asta Cardan e nespus de bucuros.

Aş putea să-i ordon să împiedice orice ar urma să se întâmple. Ştie şi el acest lucru, ceea ce înseamnă că se aşteaptă să fiu îngrozită de ce urmează să facă, dar nu într-atât încât să-i dau porunci şi astfel să dezvălui totul.

Evident, sunt dispusă să îndur multe până să fac asta.

Ai s-o regreţi. Nu o spun cu voce tare, dar îl privesc pe Cardan fix şi gândesc cuvintele astea cu atâta intensitate, încât parcă i le-aş urla.

Locke dă semnalul şi apare un grup de impi purtând cu ei o rochie ruptă, hidoasă, şi o coroniţă din crengi împletite. Pe această coroană improvizată sunt fixate patru ciuperci mici şi dezgustătoare, de tipul celor care produc un praf de o duhoare îngrozitoare.

Şoptesc o înjurătură.

— Veşminte noi pentru noua noastră regină, spune Locke.

Din loc în loc se aud râsete şi strigăte uluite. Jocul ăsta e de o cruzime deosebită, se joacă cu fete muritoare fermecate astfel încât să nu-şi dea seama că sunt batjocorite. În asta constă distracţia, în naivitatea lor. Se bucură de rochii care în ochii lor par somptuoase. Se entuziasmează cu lăcomie văzând coroane care parcă strălucesc pline de nestemate. Ameţesc visând la promisiunea unei iubiri adevărate.

Datorită geasului pe care mi l-a dăruit Prinţul Dain, am devenit imună la farmecele zânelor, dar, chiar dacă n-aş fi, toţi cei de la curte se aşteaptă din partea seneşalului uman al înaltului rege să poarte vreun talisman de protecţie – un şirag de scoruşe sau o legătură mică de crenguţe de stejar, frasin şi păducel. Toţi ştiu că văd înfăţişarea adevărată a rochiei şi coroanei pe care mi le dă Locke.

Curtenii mă urmăresc entuziasmaţi, cu respiraţia întretăiată. Sunt convinsă că n-au mai văzut o Regină a Veseliei conştientă că e batjocorită. Ăsta e un joc cu totul nou.

— Spuneţi-ne cum vi se pare domniţa noastră, îl îndeamnă Locke pe Cardan în gura mare, cu un zâmbet straniu.

Înaltul rege se încruntă o clipă, ca apoi să-şi destindă chipul şi să-şi întoarcă privirea la public.

— Jude m-a tulburat adesea în vise, spune el cu glas răsunător. Chipul ei apare în coşmarul meu cel mai frecvent.

Curtenii izbucnesc în râs. Obrajii mi se înfierbântă, pentru că regele le-a spus un secret şi s-a folosit de el ca să râdă de mine.

În vremea când Eldred era înalt rege, ospeţele sale erau cumpănite, dar venirea unui înalt rege nou nu provoacă doar o reînnoire a tărâmului, ci şi a curţii în sine. Îmi dau seama că-i încântă pe supuşii săi cu capriciile şi cu înclinaţia sa spre cruzime. A fost nesăbuit să cedez tentaţiei de a crede că şi-a schimbat câtuşi de puţin firea sa dintotdeauna.

— Unii dintre noi nu consideră că muritorii ar putea fi frumoşi De fapt, unii dintre voi ar jura că Jude e chiar urâtă.

Preţ de o clipă, mă întreb dacă nu cumva Cardan doreşte să mă înfurii atât de tare încât să-i poruncesc să înceteze şi să dezvălui pactul nostru înaintea întregii curţi. Dar nu e aşa, mi se pare doar, pentru că inima îmi bubuie în tâmple şi abia mai pot să gândesc.

— Însă eu cred că e vorba doar despre faptul că frumuseţea ei este... unică.

Cardan face o pauză pentru a permite izbucnirea unor noi râsete în mulţime, a unor chiote şi mai grosolane, apoi conchide:

— Dureroasă. Neliniştitoare. Tulburătoare.

— Poate că are nevoie de veşminte noi, care-i să-i evidenţieze farmecul, spune Locke. Podoabe mai preţioase pentru o fată atât de preţioasă.

Spre încântarea zânelor adunate împrejur, impii înaintează, vrând să-mi tragă peste cap şi peste rochie cârpa lor zdrenţuită şi roasă.

Alte râsete. Simt că tot trupul mi se înfierbântă. Pe de o parte, îmi vine să fug, dar, pe de alta, vreau să le arăt că nu au puterea să mă intimideze.

— Staţi, strig îndeajuns de tare încât să-mi audă toţi cuvintele.

Impii şovăie. Expresia lui Cardan e imposibil de descifrat.

Mă aplec, apuc marginea rochiei de pe mine şi o trag peste cap. E simplă – fără corset, fără încheietori – şi se dezbracă la fel de simplu. Stau în mijlocul mulţimii în lenjeria intimă, provocându-i să zică ceva. Provocâihdu-l pe Cardan să vorbească.

— Acum sunt pregătită să îmbrac rochia mea nouă, spun eu.

Izbucnesc urale din loc în loc, de parcă cei de faţă n-ar înţelege că scopul jocului e umilirea. Spre surprinderea mea, Locke pare de-a dreptul încântat.

Cardan vine la mine, devorându-mă din priviri. Nu ştiu dacă aş mai suporta încă o lovitură din partea lui. Din fericire, pare să-şi fi pierdut cuvintele.

— Te urăsc, îi şoptesc înainte să apuce să vorbească.

Îmi întoarce faţa spre el.

— Mai spune o dată, zice el, în timp ce impii îmi piaptănă părul şi-mi aşază pe cap coroana hidoasă şi urât mirositoare.

Vorbeşte în şoaptă. Vorbele lui sunt doar pentru mine.

Mă desprind de el, dar nu înainte să-i văd expresia de pe chip. Arată ca atunci când a fost obligat să-mi răspundă la întrebări, când a recunoscut dorinţa pe care o simţea faţă de mine. Arată de parcă mi-ar face o mărturisire.

Roşesc toată, confuză, pentru că sunt atât furioasă, cât şi ruşinată. Întorc capul.

— Regină a Veseliei, a sosit momentul pentru primul tău dans, îmi spune Locke, împingându-mă spre mulţimea de zâne.

Degetele lor cu gheare mă apucă de braţe. Râsete inumane îmi răsună în urechi şi începe muzica. Dansul începe din nou şi de data asta, mă alătur şi eu vâltorii. Sar şi calc pământul în ritmul zguduitor al tobelor, inima mi se aprinde pe melodia unui flaut. Mă învârt iar şi iar, purtată de colo-colo de mâinile celor din mulţime. Împinsă şi îmbrâncită, ciupită şi învineţită., încerc să mă împotrivesc farmecelor muzicii, să mă eliberez din vârtejul dansului, dar nu pot. Când încerc să încetinesc pasul, cei din jur mă poartă după ei până când muzica pune stăpânire pe mine din nou. Lumea se transformă într-o vijelie nebună de zgomote şi stofe învălurite, de ochi lucitori, ca de cerneală, şi de dinţi prea ascuţiţi.

Mă pierd în această vâltoare, pierd controlul asupra propriei mele fiinţe, ca şi când aş fi iarăşi un copil, ca şi când n-aş fi încheiat pactul cu Dain, nu m-aş fi otrăvit şi n-aş fi cucerit tronul. Ăsta nu e vreun farmec. Nu mă pot opri din dans, nu-mi pot opri trupul, deşi groaza mă cuprinde din ce în ce mai tare. N-am să mă opresc. O să dansez până când o să mi se tocească tălpile pantofilor, până când o să-mi sângereze picioarele, până când am să mă prăbuşesc.

— Opriţi muzica! strig eu cât de tare pot, pe un ton de ţipăt disperat. Sunt Regina Veseliei, sunt seneşalul înaltului rege, îmi veţi permite să aleg eu dansul!

Muzicienii se opresc. Dansatorii încetinesc pasul. E doar un moment de răgaz, dar nu credeam că pot obţine nici atât. Tremur toată de furie, de spaimă şi de sforţare împotriva propriului meu trup.

Mă îndrept de spate, pretinzând, împreună cu toţi ceilalţi, că sunt îmbrăcată în haine somptuoase, şi nu în cârpe.

— Să dansăm unul pe perechi! spun eu, închipuindu-mi cum ar fi rostit cuvintele mama mea vitregă, Oriana.

De data asta, vocea mea se aude exact aşa cum îmi doresc, stăpânită şi poruncitoare.

— Şi eu voi dansa cu regele meu, care astă noapte m-a copleşit cu daruri şi vorbe dulci.

Curtenii se uită la mine cu ochii lor umezi, lucitori. Aşa s-ar fi aşteptat să vorbească o Regină a Veseliei, sunt sigură că aşa au mai vorbit nenumărate muritoare înaintea mea, în alte circumstanţe.

Sper că îi nelinişteşte gândul că mint.

În fond, dacă insulta lor e că sunt muritoare, atunci riposta mea e următoarea: şi eu locuiesc aici şi cunosc regulile. Poate că le cunosc chiar mai bine decât voi, din moment ce voi v-aţi născut cu ele, pe când eu a trebuit să le învăţ. Poate că le cunosc mai bine decât voi, pentru că voi vă bucuraţi de o mai mare libertate în a le încălca.

— Dansezi cu mine? îl întreb pe Cardan pe un ton usturător, făcând o plecăciune adâncă. Căci eşti la fel de frumos în ochii mei pe cât sunt eu în ai tăi.

În mulţime răsună sâsâituri. Am marcat un punct împotriva lui Cardan şi curtenii nu ştiu cum să reacţioneze. Le plac întâmplările neobişnuite, le plac surprizele, dar poate că acum se întreabă dacă le-a plăcut şi surpriza asta.

Totuşi se pare că jocul meu le-a captat atenţia.

Zâmbetul lui Cardan e insondabil.

— Cu mare plăcere, îmi răspunde şi muzicienii încep să cânte din nou.

Mă cuprinde în braţe.

Am mai dansat o dată, la încoronarea Prinţului Dain. Înainte de începutul măcelului înainte să-mi fi proptit cuţitul la beregata lui şi să-l fi luat prizonier. Mă întreb dacă spre acel episod i se îndreaptă gândurile în timp ce mă învârte de jur împrejur în Pădurea Albă.

Se prea poate să nu fie antrenat în mânuitul sabiei, dar, aşa cum i-a spus fetei cotoroanţei, se pricepe la dansat. Îl las să conducă, să mă îndrume să fac o serie de paşi pe care de una singură cu siguranţă i-aş fi încurcat. Inima îmi zvâcneşte şi pielea mi-e umedă de transpiraţie.

Deasupra noastră se adună în zbor molii cu aripi ca de hârtie, înălţându-se în cerc de parcă ar fi atrase de stele în mod tragic.

— Orice-mi vei face, spun eu, prea înfuriată ca să tac, eu îţi voi face altele şi mai crunte.

— O, îmi replică el, strângându-mi degetele în ale lui. Fii convinsă că nu uit asta nicio clipă.

— Atunci pentru ce? îl întreb mânioasă.

— Ai impresia că eu am pus la calea umilirea ta? face el, râzând scurt. Eu? Asta îmi sună a efort.

— Nu-mi pasă dacă ai făcut-o tu sau altcineva, pufnesc eu, prea supărată ca să-mi mai pot înţelege emoţiile. Îmi pasă doar că ţi-a plăcut.

— Şi de ce să nu-mi placă când văd cum te chinui? M-ai păcălit, spune Cardan. M-ai luat de fraier şi ai făcut din mine regele fraierilor.

— Înaltul rege al fraierilor, completez eu discuţia.

Ni se întâlnesc privirile şi resimţim amândoi şocul descoperirii simultane că trupurile ni s-au apropiat prea mult. Îmi simt cu o intensitate prea mare pielea, perlele de transpiraţie de pe buze, unduirea coapselor. Simt prea puternic căldura cefei lui sub degetele mele împletite, vârfurile aspre ale părului lui şi dorinţa de a-mi plimba mâinile prin el. Inspir parfumul lui – de muşchi, lemn de stejar şi piele. Mă holbez la gura lui înşelătoare şi mi-o închipui lipită de a mea.

Situaţia e de-a dreptul aiurea. În jurul nostru, petrecerea se încinge iarăşi. Unii curteni ne aruncă priviri, pentru că unii curteni îl urmăresc mereu pe înaltul rege, dar jocul lui Locke aluat sfârşit.

Întoarce-te la palat, a spus Cardan, şi eu nu am luat în seamă avertismentul lui.

Îmi amintesc expresia de pe chipul lui Locke în momentul în care a vorbit Cardan, nerăbdarea din privirea lui. Nu pe mine mă urmărea. Mă întreb dacă nu cumva umilirea mea a fost un ţel secundar, momeala fixată în cârligul lui.

— Spuneţi-ne cum vi se pare domniţa noastră.

Spre imensa mea uşurare, la sfârşitul dansului, muzicienii se opresc din nou şi privesc spre înaltul rege, aşteptând instrucţiunile sale.

Mă despart de el.

— Sunt istovită, Maiestate. Vă cer permisiunea să mă retrag.

Câteva clipe mă întreb ce voi face dacă Cardan nu-mi va îngădui să plec. I-am dat multe ordine, dar niciunul care să-l silească să-mi menajeze sentimentele.

— Eşti liberă să pleci sau să rămâi, după cum doreşti, spune Cardan cu generozitate. Regina Veseliei e bine-venită oriunde s-ar duce.

Îi întorc spatele, părăsesc petrecerea, cu chiu cu vai, şi mă sprijin de un copac, trăgând în piept aerul răcoros al mării. Mi s-au înroşit obrajii şi faţa mi s-a înfierbântat.

La marginea Pădurii Albe, privesc valurile care se sparg de stâncile negre. După o clipă, observ nişte siluete pe nisip, ca şi când umbrele s-ar mişca de la sine. Clipesc. Nu sunt umbre. Sunt selke, care se ridică din mare. Pe puţin douăzeci. Îşi azvârlă pieile lucioase de focă şi scot săbii argintii

Marea De Jos a venit la ospăţul Lunii Vânătorului.

Capitolul 12

Alerg înapoi, agăţând în grabă rochia lungă de crengile spinoase ale arbuştilor din cale. Mă duc îndată la cel mai apropiat membru al gărzii. Se sperie când mă vede venind în grabă, îmbrăcată încă în zdrenţele Reginei Veseliei.

— Marea De Jos, spun gâfâind. Selke. Se apropie. Protejaţi-l pe rege.

Nu ezită, nu se îndoieşte de spusele mele. Îşi adună cavalerii şi pornesc spre tron, ca să-l înconjoare. Cardan le urmăreşte manevrele debusolat şi apoi cu un fior scurt, subit, de panică. Fără îndoială că şi-a amintit cum Madoc a ordonat gărzilor sale să înconjoare podiumul la ceremonia de încoronare a Prinţului Dain, chiar înainte ca Balekin să înceapă să ucidă-n stânga şi-n dreapta.

N-apuc să-i explic situaţia, că selkele se ivesc dintre copacii Pădurii Albe, cu trupurile lor lucioase despuiate, purtând doar legături lungi de alge şi perle în jurul gâtului. Instrumentele tac. Râsetele se întrerup.

Întind mâna la coapsă şi scot cuţitul lung pe care-l ţin acolo.

— Ce înseamnă asta? se răsteşte Cardan, ridicându-se în picioare.

O femeie-selkă se înclină şi face un pas în lateral. În urma lor vine mica nobilime a Mării de Jos. Păşind pe picioare pe care nu ştiu dacă le aveau acum o oră, traversează poiana îmbrăcate în rochii şiroind de apă şi tunici şi pantaloni până la genunchi, cu o nonşalanţă desăvârşită. Au o înfăţişare feroce, chiar şi în ţinuta lor de fast.

Mă uit în mulţime după Nicasia, dar nici ea şi nici fierarul nu sunt de găsit. Locke s-a aşezat pe unul dintre braţele tronului, dând de înţeles că, din moment ce Cardan e înalt rege, înseamnă că nu e mare lucru să fii înalt rege.

— Maiestatea Voastră, spune un bărbat cu pielea cenuşie, purtând o haină lungă, ce pare a fi confecţionată din piele de rechin.

Vocea lui e ciudată, de parcă n-ar mai fi vorbit de mult.

— Orlagh, Regina Mării De Jos, continuă el, ne-a trimis cu un mesaj pentru înaltul rege. Îngăduiţi-ne să vă vorbim.

Semicercul de cavaleri se strânge în jurul lui Cardan.

Cardan nu răspunde imediat. În loc de asta, se aşază.

— Marea De Jos e bine-venită la ospăţul de Luna Vânătorului. Dansaţi. Beţi. Să nu spună nimeni că am fi gazde neospitaliere, chiar şi faţă de musafirii neinvitaţi.

Bărbatul îngenunchează, dar privirea nu-i e deloc umilă.

— Măreaţă este generozitatea voastră. Cu toate acestea, nu ne vom putea bucura de ea până când mesajul doamnei noastre nu va fi fost transmis. Trebuie să ne daţi ascultare.

— Trebuie? Bine atunci se înduplecă înaltul rege după un moment.

Face un gest delicat.

— Ce are de spus doamna voastră?

Bărbatul cu pielea sură îi face semn unei fete îmbrăcate cu o rochie albastră, udă, cu părul strâns şi împletit. Când deschide gura, îi văd dinţii subţiri, cumplit de ascuţiţi şi ciudat de translucizi. Intonează cuvintele ca pe o melodie:

Marea caută un mire,
Uscatul, o mireasă.
Să ne unim, ca apele din adâncuri să nu iasă.
De veţi nesocoti o dată Marea,
Sângele vi-l vom lua.
De două ori nesocotire,
Lutul vostru îl vom avea.
De trei ori nesocotire,
Coroana voastră va pleca.

Auzind acestea, zânele tărâmului, curtenii şi petiţionarii, servitorii şi nobilii fac ochii mari.

— E o propunere? întreabă Locke.

Mi se pare că ar fi vrut să-l audă numai Cardan, dar vocea lui răsună limpede în tăcerea aşternută.

— Mă tem că e o ameninţare, îi răspunde Cardan.

Se uită mânios la fată, la bărbatul cu pielea cenuşie, la toată lumea.

— Aţi transmis mesajul. Eu nu am niciun vers simpatic să trimit drept replică – e vina mea că am ales un seneşal care nu-mi poate fi şi Poet De Curte –, dar promit să arunc în apă câteva hârtii mototolite după ce voi fi pregătit un răspuns.

Câteva momente nu mişcă nimeni, toţi rămân pe loc, încremeniţi.

Cardan plesneşte din palme, făcând zânele apelor să tresară.

— Ei? strigă el. Dansaţi! Veseliţi-vă! Nu pentru asta aţi venit?

Vocea lui răsună autoritar. În momentul ăsta nu mai are doar înfăţişarea unui înalt rege; vorbeşte ca un înalt rege.

Mă străbate fiorul unei premoniţii.

Curtenii Mării De Jos, îmbrăcaţi în hainele lor ude leoarcă, cu perle strălucitoare, îl privesc cu ochi reci şi palizi. Chipurile lor sunt atât de inexpresive, încât nu pot să-mi dau seama dacă strigătele lui Cardan i-au ofensat. Însă, când se reia muzica, se iau unii pe alţii de mâinile lor membranate şi se pierd în mulţimea venită să petreacă, sărind şi dănţuind ca şi când aşa s-ar distra şi ei sub valuri.

Spionii mei au rămas ascunşi în timpul acestei confruntări. Locke se ridică leneş de pe tron şi se ia la dans cu două selke aproape nude. Nicasia nu şi-a făcut apariţia nici acum şi, uitându-mă după Dulcamara, n-o văd nici pe ea. În ţinuta asta nu mă simt în stare să vorbesc cu nimeni în mod oficial, îmi smulg coroana împuţită de pe cap şi o arunc în iarbă.

Mă gândesc să mă descotorosesc încet de rochia asta zdrenţuroasă, dar, înainte s-o fac, Cardan îmi face semn să mă apropii de tron.

Nu fac nicio plecăciune. În fond, în noaptea asta am şi eu rang de conducător. Sunt Regina Veseliei şi nu-mi arde de glume.

— Credeam că vrei să pleci, se răsteşte el.

— Iar eu credeam că Regina Veseliei e bine-venită oriunde s-ar duce, i-o întorc şuierând.

— Întruneşte Consiliul Viu în camerele mele, la palat, îmi spune el pe un ton rece, distant şi regal. Voi veni şi eu îndată ce reuşesc să părăsesc ospăţul.

Încuviinţez şi pornesc prin mulţime şi abia după ce străbat poiana pe jumătate descopăr următoarele două lucruri: o dată, că mi-a dat o pruncă; şi apoi, că m-am supus.

Ajunsă la palat, trimit câţiva paji să-i cheme pe cei din Consiliu. Îl trimit pe Snapdragon să le ceară spionilor mei să afle unde s-a dus Nicasia. Mă aşteptam să rămână ca să audă răspunsul lui Cardan, dar, având în vedere că a fost atât de nesigură în privinţa sentimentelor lui Cardan încât să tragă într-o rivală de-a ei, mă gândesc că poate nu se grăbeşte să afle ce are de spus.

Chiar dacă ar crede că o alege pe ea în locul războiului, tot n-ar avea motive de bucurie.

Ajung la odăile mele, mă dezbrac repede şi mă spăl. Vreau să scap de parfumul ciupercilor, de duhoarea focului de tabără şi de umilinţa suferită. E o binecuvântare că am la dispoziţie hainele mele vechi. Trag pe mine o rochie brună, ştearsă, prea simplă pentru actuala mea poziţie, dar comodă. Îmi prind părul la spate cu mişcări hotărâte.

Tatterfell nu mai e aici, dar e limpede că mi-a făcut o vizită. Camerele mele au fost puse în ordine şi hainele au fost călcate şi întinse pe umeraşe.

Pe birou găsesc un bilet pentru mine: Din partea Marelui General al oştilor înaltului rege, pentru Seneşalul Maiestăţii Sale.

Rup plicul. Mesajul e mai scurt decât cuvintele înşirate pe dinafară:

Vino numaidecât în camera de război.

Nu aştepta sosirea consiliului.

Inima îmi zvâcneşte în surdină. Mă gândesc să mă prefac că n-am citit mesajul şi să nu mă duc, pur şi simplu, dar asta ar fi o laşitate din partea mea.

Dacă Madoc încă speră să-l urce pe Oak pe tron, atunci nu poate îngădui această alianţă prin căsătorie cu Marea De Jos. Nu e nevoie să ştie că, măcar în privinţa asta, sunt întru totul de partea lui Asta este o ocazie bună să-l fac să-mi arate mâna lui.

Aşa că pornesc cu inima strânsă spre camera lui de război încăperea mi-e cunoscută; m-am jucat aici când eram mică, sub o masă mare, de lemn, pe

care era întinsă o hartă a Tărâmului Zânelor, cu figurine mici, sculptate, reprezentând curţile şi armatele lor. Adică cu „păpuşile“ lui, după cum le numea Vivi.

Intru şi descopăr camera cufundată în penumbră. Pe o masă mică, înconjurată de scaune simple, cu suprafeţe tari, ard discret câteva lumânări.

Îmi amintesc că odată, cu trupul adunat în unul dintre scaunele astea, citeam o carte, în timp ce lângă mine se urzeau comploturi sângeroase.

Aşezat chiar în acel scaun, Madoc înalţă privirea, se ridică şi-mi face semn să mă aşez în faţa lui, ca şi când am fi pe picior de egalitate. E interesant cât de grijuliu se poartă cu mine.

Pe masa cu hărţi strategice se află numai câteva figurine. Orlagh şi Cardan, Madoc şi o figurină pe care o recunosc abia după ce o privesc cu atenţie. Mă uit la mine însămi, reprezentată în lemn cioplit. Seneşal. Maestră A Spionilor. Făuritoare A Regilor.

Brusc, mă înspăimânt când mă gândesc la tot ce am făcut ca să-mi obţin locul pe această masă.

— Am primit mesajul, îi spun, luând loc.

— În urma celor petrecute astă-noapte, mi-am zis că poate în sfârşit o să reconsideri unele dintre deciziile pe care le-ai luat, spune el.

Dau să-i răspund, dar Madoc mă întrerupe, ridicând o mână cu gheare.

— Dacă aş fi în locul tău, continuă el, orgoliul m-ar împinge să pretind altceva. După cum ştii, zânele nu pot minţi, cel puţin, nu prin cuvinte. Dar putem fi înşelători. Şi suntem în stare să ne înşelăm pe noi înşine aşa cum poate face orice muritor.

Mă ustură faptul că a aflat despre încoronarea mea drept Regină A Veseliei şi că întreaga curte a râs de mine.

— Crezi că nu ştiu ce fac?

— Ei bine, spune el cu grijă, nu sunt sigur. Te văd umilindu-te alături de cel mai tânăr şi mai nechibzuit dintre prinţi. Ţi-a promis ceva?

Mă muşc de obraz ca să mă abţin să mă răstesc la el. Oricât de înjosită m-aş simţi deja, dacă el mă consideră o netoată, atunci trebuie să mă silesc să joc rolul unei netoate.

— Nu sunt seneşalul înaltului rege?

Îmi e greu să joc teatru cât timp râsetele curtenilor încă îmi răsună în urechi. Cât timp încă simt duhoarea acelor ciuperci în păr şi încă mă gândesc la cuvintele nesuferite ale lui Cardan.

Dureroasă. Neliniştitoare. Tulburătoare.

Madoc oftează şi-şi întinde mâinile în faţă, cu degetele răsfirate.

— Ştii de ce pe Eldred nu l-a interesat fiul său cel mai tânăr? Baphen i-a prevestit un destin nefericit în momentul naşterii. În ciuda acestui fapt, cât timp poartă Coroana Însângerată sunt nevoit să-i slujesc, aşa cum am fost obligat să-i slujesc tatălui lui, aşa cum ar fi trebuit să-i slujesc lui Dain, sau chiar lui Balekin. Oportunitatea care s-a ivit la încoronare – oportunitatea de a schimba mersul destinului – s-a pierdut.

Nu mai spune nimic câteva clipe. Oricum ar formula, sensul e acelaşi. Oportunitatea s-a pierdut pentru că i-am furat-o eu. Din cauza mea, Oak nu e înalt rege şi Madoc nu se poate folosi de influenţa sa pentru a reface regatul Elfhame după propriul chip.

— Dar tu, spune Madoc, care nu eşti legată prin jurământ. Care îţi poţi încălca promisiunile…

Îmi amintesc ce mi-a zis după ultima şedinţă a Consiliului Viu, când ne-am plimbat umăr la umăr: Pe tine nu te leagă niciun jurământ. Dacă regreţi mişcarea pe care ai făcut-o, fă alta. Sunt şi alte jocuri care merită jucate. Se pare că a decis să dezvolte ideea aceasta acum.

— Vrei să-l trădez pe Cardan, spun eu, ca să clarific situaţia. Madoc se ridică şi mă invită la masa de strategie.

— Nu ştiu ce ai aflat despre Regina Mării De Jos de la fiica ei, dar să ştii că Marea De Jos a fost cândva un ţinut asemănător lumii de pe uscat. Existau multe fiefuri, cu mulţi conducători printre selke şi sirene. Când Orlagh a venit la putere, i-a vânat pe toţi ceilalţi conducători mai mici şi i-a ucis, ca toată Marea De Jos să i se supună numai ei. Au rămas până astăzi câteva căpetenii ale mărilor pe care nu le-a supus, dintre care unele s-au dovedit a fi prea puternice, pe când altele se află prea departe. Dar să fii convinsă că, dacă-l va căsători pe Cardan cu fiica ei, o va împinge pe Nicasia să procedeze la fel pe uscat.

— Să le omoare pe căpeteniile curţilor inferioare? întreb eu. Madoc zâmbeşte.

— Pe ale tuturor Curţilor. La început, poate că vor părea o serie de accidente – sau ordine nesăbuite. Sau poate că va fi încă un măcel.

Îl privesc cu atenţie. În fond, ultimul măcel i s-a datorat, cel puţin în parte.

— Şi nu eşti de acord cu filosofia lui Orlagh? N-ai fi procedat la fel dacă ai fi obţinut puterea tronului?

— Eu n-aş fi făcut-o în favoarea mării, spune el. Are de gând să transforme uscatul în vasal.

Întinde mâna şi ridică o figurină mică de pe masă, cea sculptată după chipul reginei Orlagh.

— Ea crede într-o pace impusă cu forţa, sub o domnie absolută, conchide el.

Privesc masa.

— Ai vrut să-mi câştigi respectul, spune el. Ai presupus, şi ai presupus bine, că nu voi vedea potenţialul tău adevărat decât după ce mă vei fi învins. Ei bine, mi-ai câştigat respectul, Jude. Dar ar fi mai bine pentru amândoi să punem capăt conflictului dintre noi şi să ne concentrăm asupra interesului nostru comun: puterea.

Cuvintele lui parcă reverberează în atmosfera apăsătoare. Un compliment livrat sub forma unei ameninţări.

— Acum, vino iarăşi de partea mea, continuă el. Întoarce-te la mine, înainte să acţionez cu adevărat împotriva ta.

— Ce ar însemna să mă întorc? îl întreb.

Mă priveşte cercetător, de parcă s-ar întreba câte îmi poate spune cu voce tare.

— Am un plan. La momentul potrivit, ai putea să mă ajuţi să-l înfăptuiesc.

— Un plan la care nu am contribuit şi despre care nu vrei să-mi spui mai nimic? întreb eu. Dacă mă interesează mai mult puterea pe care o am deja?

Madoc zâmbeşte, arătându-şi dinţii.

— Atunci aş spune că nu o cunosc atât de bine pe fiica mea. Pentru că Jude, aşa cum o ştiu eu, i-ar smulge inima din piept acelui băiat pentru ceea ce i-a făcut în noaptea asta.

Ruşinată de reproşul pe care mi-l aruncă în faţă cu privire la cele întâmplate la petrecere, încep să mă răstesc.

— Tu ai îngăduit să fiu umilită pe tărâmul ăsta de când eram mică. Le-ai permis zânelor să mă rănească, să râdă de mine şi să mă mutileze.

Îi arăt mâna cu degetul lipsă, îi arăt locul din care l-a smuls cu dinţii unul dintre paznicii lui în mijlocul aceleiaşi mâini se vede cicatricea rămasă de când mi-am străpuns palma cu un cuţit, silită de Dain.

— Am fost fermecată şi luată pe sus la petreceri şi am fost lăsată să plâng de una singură, continui. Din câte văd eu, singura diferenţă între cele întâmplate în noaptea asta şi întâmplările din toate celelalte nopţi în care am îndurat înjosiri fără să crâcnesc este că pe acestea din urmă le-am suportat în interesul tău, pe când umilirea din noaptea asta am suferit-o în interesul meu.

Madoc pare tulburat.

— N-am ştiut.

— N-ai vrut să ştii, i-o întorc eu.

Îşi îndreaptă privirea spre masă, spre piesele aşezate pe ea, spre mica figurină care mă reprezintă pe mine.

— Argumentul ăsta e o lovitură desăvârşită, drept în ficat, dar ca ripostă nu sunt sigur că e la fel de bun. Băiatul ăla nu e vrednic...

Şi-ar fi terminat fraza, dar s-a deschis uşa şi în pragul ei a apărut Randalin, cu robele impuse de funcţia sa îmbrăcate în grabă.

— A, sunteţi amândoi aici. Foarte bine. Întâlnirea urmează să înceapă. Să ne grăbim.

Dau să-l urmez, dar Madoc mă prinde de braţ. Îmi vorbeşte în şoaptă.

— Ai încercat să ne previi în privinţa celor întâmplate. În noaptea asta nu-ţi cer decât să te foloseşti de puterea ta de seneşal ca să împiedici încheierea vreunei alianţe cu Marea De Jos.

— Bine, spun eu, gândindu-mă la Nicasia şi la Oak şi la toate planurile mele. Asta pot să-ţi garantez.

Capitolul 13

Consiliul Viu se întruneşte în apartamentul vast al înaltului rege, în jurul unei mese incrustate cu simbolul neamului Salcei, format din flori unduitoare, ghimpi şi rădăcini răsucite.

Nihuar, Randalin, Baphen şi Mikkel sunt aşezaţi, pe când Fala stă în picioare în centrul încăperii, cântând versuri scurte:

Peştişori. Peştişorii-şi pun picioare.

Nunta cu un peşte face viaţa o-ncântare.

Frige-o-ntr-o tigaie şi oasele-i culege.

Sângele de peşte face tronul rece.

Cardan se întinde pe o canapea din apropiere cu un aer dramatic, fără a da nicio atenţie celor de la masă.

— E ridicol. Unde e Nicasia?

— Trebuie să discutăm această ofertă, spune Randalin.

— Ofertă? se miră Madoc zeflemitor, luând loc. După modul în care ne-a fost propusă, nu văd cum regele s-ar putea căsători cu fata aia fără să dea impresia că uscatul se teme de mare şi că e dispus să cedeze în faţa pretenţiilor ei.

— Se poate să fi procedat într-o manieră uşor grosolană, spune Nihuar.

— E vremea să ne pregătim, constată Madoc. Dacă doamna vrea război, îi

vom face pe plac. Mai curând voi strânge toată sarea din mare decât să permit regatului Elfhame să tremure în faţa mâniei lui Orlagh.

Tocmai de asta mă temeam, că Madoc ne-ar putea implica într-un război, dar uite că războiul vine peste noi fără să-l fi instigat el.

— Bine, atunci, conchide Cardan, închizând ochii, de parcă ar avea de gând să tragă un pui de somn chiar aici înseamnă că nu e nevoie să fac nimic.

— Ai putea s-o iei pe Nicasia drept consoartă, şi nu ca soţie, spune Randalin. Să faci cu ea un moştenitor capabil să domnească atât peste uscat, cât şi peste mare.

— Aşadar, nu mai sunt nevoit să mă căsătoresc la porunca lui Orlagh, ci numai să procreez? întreabă Cardan mânios.

— Aş vrea să aflu părerea lui Jude, spune Madoc, spre marea mea surprindere.

Toţi membrii consiliului întorc privirile spre mine. Par de-a dreptul uluiţi de cuvintele lui Madoc. Până acum, la aceste întâlniri, singura mea valoare a fost cea de legătură între ei şi înaltul rege. Şi acum, din moment ce Cardan se reprezintă pe sine însuşi, aş putea la fel de bine să fiu o figurină mică, din lemn, aşezată pe o masă de strategie, că tot atât se aşteaptă ei să vorbesc.

— Pentru ce? întreabă Randalin.

— Pentru că data trecută nu am ascultat-o. Ne-a spus că Regina Mării De Jos avea să acţioneze împotriva uscatului. Dacă i-am fi dat atenţie, poate că acum nu ne-am chinui să dezvoltăm strategii pe fugă.

Randalin tresare.

— Asta aşa e, confirmă şi Nihuar, de parcă s-ar strădui să găsească o explicaţie pentru acest semn tulburător de competenţă din partea mea.

— Poate ne spune ce altceva mai ştie, spune Madoc.

Mikkel ridică din sprâncene.

— Mai e şi altceva? întreabă Baphen.

— Jude? mă încurajează Madoc.

Îmi cântăresc bine următoarele cuvinte.

— După cum am spus, Orlagh a luat legătura cu Balekin. Nu ştiu ce informaţii i-o fi transmis el, dar Marea îşi trimite zânele pe uscat ca să-i aducă daruri şi mesaje.

Cardan pare surprins şi în mod evident nemulţumit. Îmi dau seama că nu i-am povestit aceste lucruri, deşi le-am adus la cunoştinţă consiliului.

— Ştiai şi de Nicasia? întreabă el.

— Ăăă, păi... Încerc eu să-i explic potincnindu-mă.

— Preferă să se sfătuiască cu consiliul, dar atât, spune Baphen cu o expresie vicleană pe chip.

De parcă eu aş fi de vină că niciunul dintre ei nu m-a ascultat.

Randalin se uită la mine mânios.

— Nu ne-ai explicat cum anume ai aflat aceste lucruri.

— Dacă vreţi să ştiţi dacă am secrete, aş putea la fel de bine să vă pun aceeaşi întrebare şi vouă, îi amintesc eu. Până acum, ale mele nu v-au interesat deloc.

— Prinţ al uscatului prinţ sub valuri scufundat, spune Fala. Prinţ al închisorilor, prinţ al pungaşilor.

— Balekin nu are stofă de strateg, spune Madoc, ceea ce se apropie cel mai mult de o mărturisire a faptului că el a pus la cale executarea lui Eldred, de până acum. Dar e ambiţios. Şi orgolios.

— De veţi nesocoti o dată Marea, Sângele vi-l vom lua, spune Cardan. Bănuiesc că e vorba despre Oak.

Eu şi Madoc facem un schimb de priviri. Singurul lucru asupra căruia suntem de acord este că Oak trebuie ferit de pericole. Mă bucur că se află într-un loc îndepărtat, pe continent, supravegheat atât de spioni, cât şi de cavaleri. Dar, dacă Cardan are dreptate cu privire la semnificaţia acelor versuri, regele malefic mă întreb dacă nu cumva va avea nevoie de şi mai multă protecţie.

— Dacă Marea De Jos are de gând să-l răpească pe Oak, atunci poate că i-a promis lui Balekin să-i redea coroana, spune Mikkel. Ar fi mai convenabil pentru ei să existe doar doi membri ai neamului regal, pentru ca unul să-l încoroneze pe celălalt. Al treilea membru e în plus. Al treilea membru e periculos.

E un mod ocolit de a spune că Balekin ar trebui ucis, înainte să apuce să-l asasineze el pe Cardan.

Nici pe mine nu m-ar deranja să moară Balekin, dar Cardan se opune cu încăpăţânare execuţiei fratelui său. Îmi amintesc ce mi-a spus la Curtea Umbrelor: Oi fi eu putred, dar am o virtute, anume că nu sunt ucigaş.

— Voi considera aceste cuvinte drept un sfat, sfetnicii mei, spune Cardan. Acum aş vrea să vorbesc cu Nicasia.

— Dar încă nu am hotărât... intervine Randalin şi se opreşte, văzând privirea furioasă a lui Cardan aţintită asupra lui.

— Jude, adu-o aici spune înaltul rege al regatului Elfhame.

Încă o poruncă.

Mă ridic, scrâşnind din dinţi şi pornesc spre uşă. Dincolo de ea mă aşteaptă Stafia.

— Unde-i Nicasia? întreb eu.

Aflu că a fost dusă în odăile mele şi lăsată în grija Gândacului. O găsesc aşezată pe divanul meu, cu rochia de un cenuşiu de porumbel aranjată în jurul ei de parcă ar poza pentru un portret. Mă întreb dacă nu cumva a fugit de la ospăţ ca să-şi poată schimba hainele pentru audienţa care urmează.

— Uite cine a venit! exclamă când dă cu ochii de mine.

— Înaltul rege îţi solicită compania, îi spun.

Îmi zâmbeşte ciudat şi se ridică.

— Măcar de-ar fi adevărat.

Pornim pe coridor. Cavalerii pe lângă care trecem se uită după Nicasia. Are o înfăţişare atât maiestuoasă, cât şi oropsită, iar când se deschid uşile masive ale apartamentului lui Cardan, păşeşte înăuntru cu fruntea sus.

Cât timp am fost plecată, un servitor a adus ceai. Ne aşteaptă într-un ibric, în centrul unei mese scunde. O ceaşcă abureşte între degetele subţiri ale lui Cardan.

— Nicasia, zice el leneş. Mama ta a trimis un mesaj pentru amândoi.

Fata se încruntă şi se uită la sfetnicii din jur, sesizând că nu o invită nimeni să ia loc şi să bea ceai.

— A fost ideea ei, nu a mea.

Cardan se înclină înainte şi nu mai e somnoros sau plictisit, ci un lord al zânelor teribil din cap până-n picioare, cu privirea goală şi de o putere incalculabilă.

— Se prea poate, dar pun pariu că ştiai. Nu te juca cu mine. Ne cunoaştem prea bine ca să mai folosim asemenea tertipuri.

Nicasia coboară privirea în pământ, atingându-şi obrajii cu genele.

— Vrea un alt fel de alianţă.

Poate că consiliul o vede smerită şi supusă, dar eu nu sunt atât de naivă.

Cardan se ridică şi aruncă ceaşca de perete, spulberând-o în bucăţi.

— Spune-i Reginei Mării De Jos că, dacă mă mai ameninţă o dată, va descoperi că fiica ei mi-a devenit prizonieră, şi nu mireasă.

Nicasia pare şocată.

Randalin îşi regăseşte glasul în sfârşit.

— Nu se cade să arunci cu obiecte spre fiica Mării De Jos.

— Peştişor mic, spune Fala, dă-ţi jos picioarele şi înoată departe.

Mikkel izbucneşte într-un râs aspru.

— Nu trebuie să ne pripim, spune Randalin neajutorat. Prinţesă, îngăduie-i un răgaz înaltului rege, să se gândească.

M-am temut că regele va fi încântat, măgulit sau tentat. Dimpotrivă, e în mod evident furios.

— Dă-mi voie să vorbesc cu mama mea.

Nicasia priveşte în jur, la consilieri, la mine, şi apoi parcă se hotărăşte să nu încerce să-l convingă pe Cardan să ne poftească afară. În schimb, uitându-se doar la el, îi vorbeşte de parcă n-am fi aici.

— Marea e aspră, după cum sunt şi metodele reginei Orlagh. Îşi comunică cererile ca pe nişte porunci deşi ar trebui să le prezinte cu tact, dar asta nu înseamnă că această dorinţă a ei nu e înţeleaptă.

— Te-ai mărita cu mine deci? Să unim marea cu uscatul şi să ne legăm unul de celălalt într-o căsnicie nefericită?

Cardan se uită la ea cu toată ura pe care cândva o păstra doar pentru mine. Mă simt de parcă lumea s-ar fi răsturnat cu capul în jos.

Dar Nicasia nu dă înapoi. Dimpotrivă, face un pas în faţă.

— Am deveni legende, îi spune ea. Legendele nu se sinchisesc de un lucru atât de mărunt precum fericirea.

Apoi fără a aştepta să i se permită să plece, se întoarce şi părăseşte încăperea. Fără a primi niciun ordin, gărzile se dau în lături şi-i fac loc să treacă.

— Ei bine, intervine Madoc, fata aceea se poartă de parcă ar fi dej a regină.

— Afară, strigă Cardan şi, văzând că nu reacţionează nimeni gesticulează mânios. Afară! Afară! Sunt sigur că doriţi să continuaţi dezbaterea de parcă n-aş fi de faţă, aşa că duceţi-vă în altă parte, unde nu voi fi de faţă. Mergeţi şi nu mă mai deranjaţi!

— Iertare, spune Randalin. Am vrut doar să…

— Afară! urlă el, moment în care până şi Fala porneşte spre ieşire. Mai puţin Jude, strigă el după mine. Auzi? Rămâi câteva clipe.

Auzi? Mă întorc spre el, încă înfierbântată de umilinţa suportată în noaptea asta. Mă gândesc la toate secretele şi planurile mele şi la ce ar însemna un război cu Marea De Jos, la riscurile pe care mi le-am asumat şi toate pierderile definitive pe care deja le-am suferit.

Îi las pe ceilalţi să plece şi aştept până când ultimul membru al Consiliului Viu a părăsit încăperea.

— Mai dă-mi un singur ordin, îi spun, şi îţi arăt eu ce înseamnă ruşine adevărată. Jocurile lui Locke vor părea o nimica toată pe lângă ce-o să te pun eu să faci.

Acestea fiind zise, ies pe hol, în urma celorlalţi.

La Curtea Umbrelor iau în calcul mişcările posibile.

Să-l omor pe Balekin. Mikkel nu s-a înşelat când a zis că aşa i-ar fi mai greu Mării De Jos să smulgă coroana de pe capul lui Cardan.

Să-l căsătoresc pe Cardan cu altcineva. Îmi amintesc de Mama Măduvă şi aproape că-mi pare rău că am intervenit atunci. Dacă Cardan ar fi luat-o mireasă pe fata unei cotoroanţe, poate că Orlagh nu s-ar fi apucat s-o facă pe peţitoarea cu atâta îndrăzneală.

Fireşte, m-aş fi confruntat cu alte probleme.

O durere de cap mi se înfiripă în dosul ochilor. Îmi masez puntea nasului cu degetele.

Nunta lui Taryn va avea loc în curând şi Oak va sosi în numai câteva zile. Nu-mi place situaţia asta, din moment ce Orlagh a devenit o ameninţare pentru regat. Oak e o piesă prea valoroasă pe harta strategică, e prea important pentru Balekin şi prea periculos pentru Cardan.

Îmi amintesc ziua în care l-am văzut pe Balekin ultima oară, influenţa pe care o exercita asupra paznicului, modul în care se purta, de parcă ar fi fost un rege exilat. Şi toate rapoartele pe care le primesc de la Vulciber sugerează că situaţia nu s-a schimbat mai deloc. Pretinde condiţii de lux, primeşte musafiri veniţi de sub ape, care lasă bălţi şi perle în urma lor. Mă întreb ce i-or fi spus, ce promisiuni i-or fi făcut. În ciuda convingerii Nicasiei că nu va fi nevoie de Balekin, probabil că el speră tocmai la situaţia opusă.

Atunci îmi amintesc încă ceva – îmi amintesc de femeia care a vrut să-mi vorbească despre mama mea. A fost de faţă în tot acest timp şi, dacă e dispusă să-mi dea anumite informaţii ca să-şi răscumpere libertatea, poate că ar consimţi să vândă şi altele.

În timp ce mă întreb ce aş putea să aflu de la ea, îmi trece prin gând că ar fi mult mai util să-i trimit eu informaţii lui Balekin, în loc să le iau eu de la el.

Dacă i-aş îngădui acelei prizoniere să creadă că o eliberez temporar ca să-mi povestească despre mama mea, aş putea să-i strecor nişte informaţii. Ceva despre Oak, despre locul unde se află sau vulnerabilităţile lui. N-ar minţi când le-ar spune mai departe. Ar crede că a auzit adevărul şi că vorbeşte adevărul.

Încerc să construiesc un plan mai departe şi realizez că e prea devreme pentru asta. Ce trebuie să fac acum e să-i dau prizonierei informaţii mai simple, pe care să le spună mai departe, informaţii pe care le pot controla şi verifica, astfel încât să fiu sigură că e o sursă bună.

Balekin a vrut să-i trimită un mesaj lui Cardan. Voi face în aşa fel încât să reuşească.

Curtea Umbrelor a început să formalizeze redactarea de documente pentru evidenţa locuitorilor regatului, dar niciunul dintre înscrisurile actuale nu vizează alţi prizonieri ai turnului, pe lângă Balekin. Traversez coridorul spre biroul recent amenajat al Bombei.

O găsesc aruncând cuţite într-un tablou cu un apus.

— Nu-ţi plăcea? întreb, arătând tabloul.

— Ba mi-a plăcut destul de mult, spune ea. Acum îmi place şi mai mult.

— Trebuie să aducem aici o prizonieră din Turnul Uitării. Avem destule uniforme cât să îmbrăcăm o parte dintre noii recruţi? Cavalerii de acolo îmi cunosc chipul. Vulciber ar putea să înlesnească vizita, dar prefer să nu risc. E mai bine să falsificăm nişte acte şi s-o scoatem de-acolo fără prea multe întrebări.

Se încruntă, gânditoare.

— Pe cine vrei?

— E o femeie.

Iau o foaie de hârtie şi schiţez cât pot de clar planul ultimului etaj inferior.

— Era închisă undeva mai sus, pe scări. Aici. Era singură. Bomba se încruntă.

— Poţi s-o descrii?

Ridic din umeri.

— Faţă subţire, coarne. Aş zice că e destul de drăguţă. Toţi arătaţi bine.

— Ce fel de coarne? întreabă Bomba, aplecând capul într-o parte, ca şi când ar fi căzut pe gânduri. Drepte? Încovoiate?

Arăt spre fruntea mea, spre locul din care ţin minte că-i ieşeau coarnele.

— Scurte. Cam ca ale unei capre. Şi avea şi coadă.

— Nu sunt atât de multe zâne în turn, explică Bomba. Femeia pe care mi-ai descris-o…

— O cunoşti? întreb eu.

— Nu i-am vorbit niciodată, spune Bomba. Dar ştiu cine e – sau cine a fost: una dintre iubitele lui Eldred, care i-a născut un băiat. E mama lui Cardan.

Capitolul 14

Când Gândacul conduce prizoniera înăuntru, lovesc cu unghiile în suprafaţa biroului vechi al lui Dain.

— O cheamă Asha, spune el. Doamna Asha.

Asha e slabă şi atât de palidă, încât tenul îi bate spre cenuşiu. Nu prea seamănă cu femeia pe care am văzut-o râzând în globul de cristal.

Se uită în jur ca într-un extaz confuz. E limpede că se bucură că a părăsit Tumul Uitării. Cu o privire flămândă, soarbe toate detaliile din jur, chiar şi în această cameră destul de modestă.

— Pentru ce a fost închisă? întreb eu, prefăcându-mă că nu ştiu.

Sper că, în acest mod, va face ea prima mişcare şi-mi va dezvălui mai multe.

Gândacul mormăie şi joacă teatru după exemplul meu.

— A fost consoarta lui Eldred, care a azvârlit-o în temniţă când s-a plictisit de ea.

Fără îndoială, a fost mai mult de atât, dar eu am reuşit să aflu doar că la mijloc a fost moartea unei alte iubite de-a înaltului rege şi că, cumva, a fost implicat şi Cardan.

— Ghinion, spun eu şi arăt spre scaunul din faţa biroului meu. Cel în care, în urmă cu cinci lupi, a fost legat Cardan. Ia loc.

Se aşază şi întoarce privirea iute spre mine.

— Mi-a foarte sete.

— Chiar aşa? o întreabă Gândacul, lingându-şi un colţ al gurii cu limba sa neagră. Poate că te-ar înviora o cupă de vin.

— Mi-e şi rece, îi spune ea. Mi-e rece până-n oase. Rece ca marea.

Schimb o privire cu Gândacul.

— Tu rămâi aici cu Regina noastră a Umbrelor şi mă ocup eu de restul.

Nu ştiu ce am făcut ca să merit un titlu atât de extravagant şi mă tem că mi-a fost atribuit aşa cum unui trol imens i s-ar da porecla „Micuţul“, dar ea pare impresionată.

Gândacul iese din cameră şi ne lasă singure. Îl urmăresc câteva clipe, gândindu-mă la Bomba şi la secretul ei. Apoi mă întorc spre Doamna Asha.

— Ai spus că ai cunoscut-o pe mama mea, îi amintesc eu, sperând ca astfel s-o trag de limbă, până când găsesc o cale de a trece la subiectul care mă interesează cu adevărat.

Pe chipul ei se citeşte o uşoară surpriză, de parcă lucrurile din jur i-ar fi distras atenţia într-atât, încât a uitat de ce a venit aici.

— Semeni foarte mult cu ea.

— Secretele ei o încurajez eu. Ai spus că ştii secrete despre ea.

În sfârşit, zâmbeşte.

— Evei i s-a părut obositor să trăiască chiar fără nimic din viaţa ei dinainte. A, da, iniţial, i-a plăcut să trăiască în Tărâmul Zânelor – tuturor le place la început, dar, în cele din urmă, li se face dor de casă. Obişnuiam să traversăm marea şi să ne plimbăm printre muritori, întorcându-ne cu mici obiecte cărora le simţea lipsa. Ciocolate caramelizate. Parfum. Ciorapi. Fireşte, toate astea s-au petrecut înainte să apară Justin.

Justin şi Eva. Eva şi Justin. Mama şi tatăl meu. Mi se strânge inima la gândul că Asha i-a cunoscut mai bine decât am reuşit eu vreodată.

— Fireşte, repet eu.

Se apleacă înainte, peste birou.

— Semeni cu ea. Semeni cu amândoi

Şi tu semeni cu el, gândesc eu.

— Bănuiesc că ştii povestea, spune Asha. Cum unul dintre ei sau chiar amândoi au ucis o femeie şi i-au dat foc trupului ca să ascundă de Madoc dispariţia mamei tale. Aş putea să-ţi povestesc. Să-ţi povestesc cum s-au petrecut lucrurile.

— Tocmai pentru asta te-am adus aici, îi zic. Ca să-mi spui tot ce ştii

— Ca apoi să mă azvârli înapoi în turn? Nu. Informaţiile pe care le deţin au un preţ.

Înainte să pot răspunde, se deschide uşa şi intră Gândacul, purtând un platou cu brânză şi pâine neagră şi o cană aburindă cu vin condimentat. Poartă o mantie pe umeri şi după ce aşază mâncarea pe birou, o întinde împrejurul ei ca o pătură.

— Mai doreşti şi altceva? întreabă el.

— Tocmai asta se pregătea să-mi zică, intervin eu.

— Libertatea, spune ea. Vreau să scap din Tumul Uitării şi vreau să părăsesc insulele Insmoor, Insweal şi Insmire în siguranţă. Mai mult, vreau să-mi promiţi că înaltul rege al regatului Elfhame nu va afla niciodată că am fost eliberată.

— Eldred a murit, îi spun eu. Nu ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta.

— Ştiu cine e înaltul rege, mă corectează ea aspru. Şi nu vreau să mă găsească după ce voi fi eliberată.

Gândacul ridică din sprâncene.

În tăcerea care se lasă, Asha ia o gură mare de vin. Apoi muşcă dintr-o bucată de brânză.

Îmi dau seama că probabil Cardan ştie unde fusese trimisă mama lui. Faptul că nu a făcut nimic ca s-o scoată de acolo, că nici măcar nu s-a dus s-o vadă de când a devenit înalt rege, toate acestea nu sunt întâmplătoare. Mă gândesc la băiatul din globul de cristal, la manierea reverenţioasă în care se uita după ea

şi mă întreb ce s-a schimbat. Eu abia mi-o amintesc pe mama mea, dar aş face multe numai de-aş putea s-o revăd, chiar şi numai o clipă.

— Zi-mi ceva de valoare, spun eu. Şi apoi am să mă gândesc.

— Adică nu voi obţine nimic azi? întreabă ea.

— Nu ţi-am dat să mănânci, nu te-am îmbrăcat în hainele noastre? Pe lângă astea, îţi voi permite să te plimbi puţin în grădini înainte să te întorci la turn. Să te bucuri de mireasma florilor şi să simţi iarba sub tălpi, îi spun eu. Să-ţi fie limpede: n-am să mă rog de tine să-mi împărtăşeşti amintiri liniştitoare şi poveşti de dragoste. Dacă poţi să-mi oferi mai mult de atât, atunci poate că voi găsi pentru tine o recompensă acceptabilă. Dar să nu-ţi închipui că am nevoie de tine.

Strâmbă din buze.

— Bine, atunci Când mama ta era însărcinată cu Vivienne, pe pământurile lui Madoc a venit o cotoroanţă. Aceasta avea talentul profeţiei şi citea viitorul în cojile de ou. Şi ştii ce a spus? Că pruncului Evei îi era hărăzit să devină o armă mai măreaţă decât oricare dintre cele pe care avea să le făurească Justin vreodată.

— E vorba de Vivi? întreb eu vehement.

— De pruncul ei, răspunde Asha. Deşi probabil că se gândea la cel pe care-l purta în pântec la acea vreme. Poate că de aceea a plecat. Ca să protejeze copilul de puterile sorţii. Dar nimeni nu poate scăpa de soarta sa.

Strâng din buze şi nu spun nimic. Mama lui Cardan ia încă o gură de vin.

Nu voi permite să mi se citească pe chip sentimentele.

— Încă nu e de ajuns, spun eu, concentrându-mă asupra speranţei că informaţiile acestea vor ajunge şi la Balekin, asupra speranţei că am găsit o cale de a-l păcăli. Dacă-ţi vine în minte ceva mai important, poţi să-mi trimiţi un mesaj. Spionii noştri urmăresc scrisorile care pătrund şi ies din Turnul Uitării – de regulă, le găsesc când sunt predate la palat. Poţi să scrii orice şi să adresezi mesajele oricui – atât timp cât acestea trec prin mâna unui paznic, le vom vedea şi noi. Îţi va fi uşor să mă anunţi dacă-ţi aminteşti vreo informaţie mai valoroasă.

Spunând acestea, mă ridic de pe scaun şi părăsesc încăperea. Gândacul vine după mine, pe hol, şi mă strânge uşor de braţ.

Câteva clipe bune nu fac nicio mişcare şi nu spun nimic, încerc doar să-mi adun gândurile.

Clatină din cap.

— I-am pus câteva întrebări pe drumul până aici. Mi se pare că a vrăjit-o viaţa de la curte şi favoarea înaltului rege şi s-a intoxicat cu dansuri, cântece şi vin. Pe Cardan l-a lăsat să fie alăptat de o pisică neagră, ai cărei pui muriseră înainte de naştere.

— A trăit numai din lapte de pisică? exclam eu.

Gândacul mă priveşte nedumerit, de parcă mi-ar fi scăpat cu totul însemnătatea istorisirii sale.

— După ce Asha a fost surghiunită în turn, Cardan a fost trimis la Balekin, spune el.

Îmi amintesc iarăşi de globul găsit în biroul lui Eldred, în care l-am văzut pe Cardan îmbrăcat în zdrenţe, căutând aprobarea femeii din camera mea, care venea numai atunci când se purta oribil. Un prinţ abandonat, crescut cu lapte de pisică şi cruzime, lăsat să hălăduiască prin palat ca o mică stafie, îmi amintesc când mă ascundeam la Conacul Scorburos şi am urmărit cum

Balekin a fermecat un muritor încât acesta să-l bată pe fratele lui mai mic pentru că-şi mânuise sabia cu neglijenţă.

— Du-o înapoi la turn, îi spun Gândacului.

Ridică din sprâncene.

— Nu vrei să afli mai multe despre părinţii tăi?

— O încântă prea mult să-mi spună poveştile astea. Am să obţin informaţiile de la ea fără să mă obosesc cu atâtea târguri.

Mai mult, am plantat o sămânţă mai importantă. Acum trebuie doar să văd dacă va creşte ceva din ea.

Gândacul îmi zâmbeşte discret.

— Îţi face plăcere, aşa-i? Să te joci cu noi. Să tragi de sforile noastre şi să priveşti cum dansăm.

— Te referi la zâne?

— Mă gândesc că ţi-ar plăcea s-o faci şi cu muritorii, dar ai căpătat exerciţiu trăind printre noi.

Gândacul nu o spune dezaprobator, dar, chiar şi aşa, mă simt extrem de expusă.

— Şi poate că unii dintre noi au o savoare mai aparte, adaugă el.

Se uită la mine fix, privind de-a lungul nasului său răsucit, de goblin, până când îi răspund.

— O spui ca pe-un compliment?

Îmi zâmbeşte larg.

— În orice caz, nu e o insultă.

Capitolul 15

A doua zi primesc rochii, cutii întregi, împreună cu pardesie şi jachete scurte şi ingenios lucrate, pantaloni de catifea şi cizme înalte. Toate arată de parcă ar aparţine unei persoane feroce, o persoană mai bună, dar şi mai rea decât mine.

Încep să mă îmbrac şi, până să termin, Tatterfell intră în odaie. Insistă să-mi pieptene părul pe spate şi să-l prindă cu o agrafă nouă, cioplită sub forma unei broaşte, cu o singură piatră de crisoberil drept ochi.

Îmi admir pardesiul de catifea neagră, cu margini argintii, şi mă gândesc cu câtă grijă a ales Taryn fiecare articol. Vreau să mă gândesc numai la asta, şi la nimic altceva.

Cândva mi-a spus că m-a urât pentru că fusesem martoră la momentul în care a fost umilită de curteni. Oare de asta mi-e atât de greu să uit ce s-a petrecut cu Locke? Pentru că ea a fost martoră la întâmplarea respectivă şi acum, de fiecare dată când o văd, îmi amintesc iarăşi cum a fost să fiu înşelată?

Însă, când îmi privesc noile haine, mă gândesc câte ai de câştigat când ai pe cineva care te cunoaşte atât de bine, care-ţi înţelege visurile şi temerile. Eu nu i-am povestit lui Taryn toate faptele oribile pe care le-am comis şi nu i-am spus despre toate talentele teribile pe care le-am dobândit, dar ea m-a înveşmântat de parcă ar fi ştiut.

În ţinuta mea nouă, pornesc spre locul în care se întruneşte consiliul în grabă şi ascult dezbaterile aprinse ale celorlai ţi, care vor să afle dacă Nicasia

chiar i-a transmis lui Orlagh mesajul mânios al lui Cardan şi dacă peştii pot să zboare (întrebarea lui Fala).

— Nu are importanţă dacă l-a transmis sau nu, spune Madoc. Înaltul rege şi-a exprimat decizia în mod limpede. Din moment ce nu va accepta să se căsătorească, trebuie să luăm în considerare că Orlagh va acţiona conform ameninţărilor ei. Ceea ce înseamnă că va atenta la sângele lui.

— Te grăbeşti, îi replică Randalin. Nu ar trebui să vedem dacă nu cumva tratatul şi-a păstrat valabilitatea?

— Ce rost are să mai discutăm asta? întreabă Mikkel, privind-o pe Nihuar cu colţul ochiului Curţile Unseelie nu pot supravieţui cu speranţe deşarte.

Reprezentanta Seelie îşi ţuguie buzele mici, ca de insectă.

— Stelele arată că urmează o vreme de mare nelinişte, spune Baphen. Observ semne cum că ar urma să apară un monarh nou, dar nu ştiu dacă se referă la o eventuală înlăturare a lui Cardan, o cădere a lui Orlagh sau la posibilitatea ca Nicasia să devină regină.

— Am un plan, intervine Madoc. Oak va sosi în Elfhame în curând. În momentul în care Orlagh îşi va trimite agenţii după el, am de gând s-o prind în flagrant.

— Nu, spun eu, atrăgând privirile surprinse ale tuturor asupra mea. Nu poţi să-l foloseşti pe Oak drept momeală.

Madoc nu pare deosebit de deranjat de izbucnirea mea.

— Poate că asta pare că fac…

— Pentru că asta faci îl privesc încruntată, amintindu-mi toate motivele pentru care n-am vrut ca Oak să devină înalt rege avându-l regent pe Madoc.

— Dacă Orlagh pune la cale răpirea lui Oak, atunci ar fi mai bine să aflăm cândva acţiona, înainte s-o facă. Şi cea mai bună cale de a face acest lucru ar fi să orchestrăm o oportunitate.

— Ce zici de înlăturarea oportunităţii, în schimb? întreb.

Madoc clatină din cap.

— N-ar fi vorba decât de speranţele deşarte împotriva cărora ne-a avertizat Mikkel. Deja i-am scris lui Vivienne. Au de gând să sosească săptămâna asta.

— Nu putem să-l aducem pe Oak aici, mă împotrivesc eu. Era periculos şi înainte, dar acum e prea mult.

— Ai impresia că va fi în siguranţă în lumea muritorilor? pufneşte Madoc. Crezi că Marea De Jos nu poate să ajungă la el dacă rămâne acolo? Oak e fiul meu, iar eu sunt Marele General al regatului Elfhame şi îmi cunosc meseria. N-ai decât să-l protejezi cum vrei, dar lasă restul în seama mea. Nu e momentul pentru o criză de nervi.

Strâng din dinţi.

— Criză?

Madoc se uită la mine îndelung.

— E uşor să-ţi rişti propria viaţă, nu-i aşa? Să te împaci cu pericolele care te ameninţă. Dar uneori strategul e nevoit să-i pună pe alţii în pericol, chiar şi pe cei la care ţine.

Mă priveşte cu înţeles, poate ca să-mi amintească de ziua în care l-am otrăvit.

— Pentru binele regatului, conchide el.

Dar eu îmi muşc limba din nou. Nu am cum să câştig disputa asta de faţă cu toţi membrii consiliului. Mai ales din moment ce nu sunt convinsă că am dreptate.

Trebuie să aflu mai multe despre planurile Mării De Jos şi asta cât mai repede. Dacă există vreo cale alternativă care să nu implice periclitarea lui Oak, am de gând să o descopăr.

Randalin pune diverse întrebări legate de garda personală a înaltului rege. Madoc cere ca curţile inferioare să trimită mai multe trupe ca de obicei. Atât Nihuar, cât şi Mikkel se împotrivesc. Îi las să se certe în voie şi mă străduiesc să-mi adun gândurile.

La sfârşitul şedinţei primesc o foaie de hârtie cu două mesaje. Unul a fost trimis de Vivi la palat. Mă roagă să mă duc să-i iau pe ea, pe Oak şi pe Heather şi să-i aduc în Elfhame, pentru nunta lui Taryn, în mai puţin de o zi – mai devreme chiar decât a propus Madoc. Al doilea mesaj e de la Cardan, care-mi cere să mă prezint în sala tronului.

Înjur printre dinţi şi dau să plec. Randalin mă prinde de mânecă.

— Jude, spune el. Permite-mi să-ţi dau un sfat.

Mă întreb dacă urmează să-mi facă observaţii.

— Seneşalul nu reprezintă doar vocea regelui, continuă el. Ci şi mâinile lui. Dacă nu-ţi convine să colaborezi cu Generalul Madoc, găseşte un nou Mare General, pe cineva care nu s-a făcut vinovat de trădare.

Ştiam că Randalin se contrazice adesea cu Madoc la întâlnirile consiliului, dar habar n-aveam că ar vrea să scape de el. În orice caz, nu-mi inspiră deloc mai multă încredere decât Madoc.

— O idee interesantă, spun eu pe un ton cât se poate de neutru şi părăsesc încăperea.

Îl găsesc pe Cardan întins pe tron, cu un picior lung atârnat peste unul dintre braţe.

În sala mare, petrecerea e încă în toi. Cheflii somnoroşi se adună în jurul meselor încărcate şi acum cu bunătăţi. În aer se simte mirosul de pământ proaspăt întors şi de vin proaspăt vărsat. Croindu-mi drum spre podium, o zăresc pe Taryn dormind pe un covor. Un băiat pixi necunoscut doarme lângă ea, cu aripile ca de libelulă tresărind din când în când, ca şi cum ar visa că zboară.

Locke, cât se poate de treaz, stă aşezat la marginea podiumului şi strigă la muzicieni.

Cardan se întoarce iritat şi îşi lasă picioarele pe podea.

— Care e problema mai exact?

Un băiat cu trup de cerb de la bust în jos face un pas înainte. Mi-l amintesc de la ospăţul de Luna Vânătorului unde a cântat. Vorbeşte cu o voce tremurătoare.

— Iertare, Maiestate. Numai că mi-a fost furată lira.

— Şi ce anume dezbatem? întreabă Cardan. Lira ori e aici, ori nu e, nu-i aşa? Dacă nu e, lasă un flautist să cânte.

— El mi-a furat-o.

Băiatul arată spre unul dintre ceilalţi muzicieni care are părul de iarbă.

Cardan se întoarce spre hoţ cu o privire agasată.

— Lira mea avea corzi făcute din părul unor muritori frumoşi care au murit în mod tragic la vârste fragede, bâiguie zâna cu părul de iarbă. Mi-au trebuit zeci de ani s-o confecţionez şi era foarte greu de întreţinut. Glasurile muritorilor îngânau cu amar când cântam la ea. Până şi Măriei Voastre v-ar fi dat lacrimile, nu vă fie cu supărare.

Cardan face un gest nerăbdător.

— Dacă ai terminat cu lauda de sine, spune-mi limpede care e problema aici? Nu am întrebat de instrumentul tău, ci de al lui.

Zâna cu părul de iarbă pare să roşească, pielea lui capătă o nuanţă verzuie mai întunecată – bănuiesc că asta nu e atât culoarea trupului, cât a sângelui lui.

— El a împrumutat-o de la mine într-o seară, spune el, arătând spre băiatul-cerb. După aceea lira a început să-l obsedeze şi nu s-a lăsat până n-a distrus-o. N-am făcut decât să iau lira lui ca s-o înlocuiesc pe a mea, căci, chiar dacă e de o calitate inferioară, trebuie să am la ce cânta.

— Ar trebui să-i pedepseşti pe amândoi, spune Locke. Pentru că au adus în atenţia înaltului rege o problemă atât de frivolă.

— Ei bine? face Cardan, întorcându-se iarăşi spre băiatul care a pretins primul că i-a fost furată lira. Să-mi pronunţ judecata?

— Încă nu, vă implor, spune băiatul-cerb, cu urechile tremurându-i de spaimă. Când am cântat la lira lui, vocile celor care muriseră, al căror păr fusese folosit în crearea corzilor, mi-au vorbit. Ei erau adevăraţii stăpâni ai lirei. Şi, când am distrus-o, i-am salvat pe ei. Vedeţi, erau închişi în instrument.

Cardan se prăbuşeşte pe tron şi-şi dă capul pe spate de frustrare, mişcând coroana într-o parte.

— Ajunge, spune el. Amândoi sunteţi hoţi şi pe deasupra şi neiscusiţi.

— Dar nu înţelegeţi chinul lor, ţipetele…

Apoi băiatul-cerb îşi acoperă gura cu mâna, amintindu-şi că se află în prezenţa înaltului rege.

— Nu ai auzit niciodată că virtutea cuprinde propria-i recompensă? îl întreabă Cardan pe un ton amabil. Asta pentru că nu-ţi aduce nicio altă recompensă.

Băiatul râcâie podeaua cu o copită.

— Ai furat o liră şi, la rândul tău, lira ţi-a fost furată, spune Cardan încet. Există dreptate în asta.

Se întoarce spre muzicianul cu părul de iarbă.

— Iar tu ai căutat să rezolvi nedreptatea de unul singur, deci bănuiesc că ai obţinut un rezultat satisfăcător. Dar amândoi m-aţi supărat. Dă-mi instrumentul acela.

Amândoi par nemulţumiţi, dar muzicianul cu părul de iarbă se apropie şi cedează lira unei gărzi.

— Fiecare dintre voi va avea ocazia să cânte la ea şi cine va cânta mai dulce, o va primi. Căci arta e deasupra viciilor şi virtuţilor.

Pe când băiatul-cerb începe să cânte, urc treptele cu grijă.

Nu mă aşteptam ca lui Cardan să-i pese într-atât încât să asculte plângerile muzicienilor şi nu pot să-mi dau seama dacă judecata lui e genială sau dacă e doar un nemernic. Mă tem că muzica e nespus de duioasă, îmi face pielea şi trupul să tremure până-n oase.

— Maiestate, spun eu. M-aţi chemat.

— A, da.

Părul ca pana corbului îi cade pe faţă, acoperindu-i unul dintre ochi.

— Aşadar, suntem în război?

Preţ de o clipă, mi se pare că se referă la noi doi.

— Nu, îi răspund. Cel puţin, până la următoarea lună plină, nu.

— Nu vă puteţi opune mării intervine Locke cu aer de filosof. Cardan râde încet.

— De opus, ne putem opune oricui. Să şi învingem, asta e cu totul altă problemă. Nu-i aşa, Jude?

— Jude e o adevărată învingătoare, spune Locke rânjind.

Apoi se întoarce spre muzicieni şi bate din palme.

— Ajunge. Următorul.

Văzând că regele nu-l contrazice pe Maestrul său de Ceremonii, băiatul-cerb îi dă lira zânei cu părul de iarbă, fără nicio tragere de inimă. Un nou val muzical inundă palatul de sub colină, o melodie pătimaşă, care-mi iuţeşte bătăile inimii.

— Ziceai că trebuie să pleci, îi amintesc lui Locke.

Acesta rânjeşte.

— Găsesc că mi-e foarte bine aici, spune el. Cred că nu ai nimic atât de intim de vorbit cu înaltul rege.

— E păcat că n-ai să afli cu certitudine. Du-te. Acum.

Mă gândesc la sfatul lui Randalin, care mi-a amintit că am o anumită putere. Aşa o fi, dar, chiar şi aşa, nu reuşesc să scap măcar o jumătate de oră de un biet Maestru De Ceremonii, ca să nu mai vorbesc de Marele General, care, mai mult sau mai puţin, mi-e şi tată.

— Du-te, îi porunceşte Cardan lui Locke. Nu am chemat-o aici pentru plăcerea ta.

— Eşti total lipsit de generozitate. Dacă într-adevăr ai fi ţinut la mine, tocmai pentru aceea ai fi chemat-o, spune Locke, coborând sprinten de pe podium.

— Du-o pe Taryn acasă, îi strig eu.

Dacă n-ar fi fost ea, l-aş fi pocnit în mutră de-a dreptul.

— Cred că îi place să te vadă aşa, îmi spune Cardan. Cu roşu în obraji şi înfuriată.

— Nu-mi pasă ce-i place lui, spun eu acru.

— Se pare că nu-ţi pasă destul de mult.

A spus-o pe un ton sec şi, când întorc privirea spre el, nu reuşesc să-i citesc emoţiile.

— De ce m-ai chemat? îl întreb.

Îşi ridică picioarele de pe braţul tronului şi se ridică.

— Tu, spune el, arătând spre băiatul-cerb. Astăzi, norocul e de partea ta. Ia lira. Amândoi să faceţi bine să nu mă mai deranjaţi niciodată.

Băiatul-cerb face o plecăciune şi zâna cu părul de iarbă se îmbufnează.

Cardan se întoarce spre mine.

— Haide!

Ignorând cu un oarecare efort atitudinea lui autoritară, îl urmez în spatele tronului, coborând de pe podium, până la uşa scundă din peretele de piatră, ascunsă parţial cu iederă. N-am mai fost aici.

Cardan dă iedera la o parte şi trecem dincolo.

E o încăpere mică, evident destinată întâlnirilor intime, romantice. Pereţii sunt acoperiţi de muşchi presărat cu ciuperci mici lucitoare, care ne cufundă într-o lumina palidă, lăptoasă. Descopăr o canapea scundă, pe care să te aşezi sau să te întânzi, în funcţie de situaţie.

Suntem singuri, aşa cum n-am mai fost de mult timp şi, când Cardan face un pas spre mine, inima mi se opreşte o clipă.

Ridică din sprâncene.

— Fratele meu mi-a trimis un mesaj.

Scoate biletul din buzunar şi-l despătureşte:

Dacă vrei să-ţi salvezi pielea, fă-mi o vizită.

Şi ţine-ţi seneşalul în lesă.

— Aşadar, spune el, întinzându-mi biletul. Cu ce ţi-ai mai ocupat timpul?

Respir uşurată. N-a durat mult până când Doamna Asha i-a transmis lui Balekin informaţiile pe care i le-am strecurat şi Balekin n-a întârziat să acţioneze ca atare. Un punct pentru mine.

— Am reţinut câteva mesaje care-ţi erau adresate, mărturisesc eu.

— Şi ai hotărât să nu-mi spui despre ele.

Cardan mă priveşte fără prea multă ranchiună, dar nici nu e tocmai încântat.

— Aşa cum ai refuzat să-mi spui despre întâlnirile între Balekin şi Orlagh şi despre planurile Nicasiei în ceea ce mă priveşte.

— Uite ce e: este de la sine înţeles că Balekin vrea să te vadă, îi spun, vrând să îndrum conversaţia departe de lista lui deplorabil de incompletă a faptelor despre care nu i-am spus nimic. Eşti fratele lui, pe care l-a găzduit în propria-i casă. Eşti singura persoană cu autoritate suficientă pentru a-l elibera şi singura care poate chiar ar fi dispusă s-o facă. M-am gândit că, dacă ai fi avut chef să-i arăţi milă, ai fi putut să vorbeşti cu el oricând. Doar n-aveai nevoie de insistenţele lui.

— Atunci, ce s-a schimbat? întreabă el, fluturându-mi foaia de hârtie pe sub ochi.

Acum chiar pare supărat.

— De ce mi-a fost îngăduit să primesc mesajul ăsta?

— I-am trimis o sursă de informaţii, spun eu. Una pe care pot s-o compromit.

— Şi trebuie să răspund la bileţelul ăsta? întreabă el.

— Dispune să-ţi fie adus ferecat în lanţuri.

Îi smulg hârtia din mână şi o îndes în buzunar.

— Aş vrea să aflu ce-şi închipuie că poate obţine de la tine în urma unei conversaţii scurte, mai ales din moment ce el nu ştie că ai aflat despre legăturile lui cu Marea De Jos.

Cardan mijeşte ochii. Partea cea mai neplăcută e că nu fac decât să-l înşel din nou, chiar în clipa asta, să-l mint prin omisiune. Să-i ascund faptul că sursa mea de informaţii, cea pe care pot s-o compromit, e tocmai mama lui.

Credeam că vrei să mă ocup de problemele astea de una singură, îmi vine să zic. Eu trebuia să conduc şi tu trebuia să te distrezi şi cu asta, basta.

— Bănuiesc că ar încerca să ţipe la mine până când i-aş face pe plac, spune Cardan. E posibil să reuşesc să-l agasez şi să fac să-i scape vreo informaţie. E posibil, dar puţin probabil.

Încuviinţez din cap şi partea şireată a creierului meu, cea deprinsă cu jocurile de strategie, îmi sugerează o posibilă mişcare.

— Nicasia nu ne-a spus tot ce ştie. Fă-o să mărturisească restul şi foloseşte informaţiile astfel obţinute împotriva lui Balekin.

— Ei bine, nu ştiu ce să zic, nu cred că ar fi înţelept, din punct de vedere politic să-i pun zdrobitoare de degete prinţesei mării.

Mă uit la el din nou, la buzele lui moi şi la pomeţii lui înalţi, la frumuseţea nemiloasă a chipului său.

— Niciun zdrobitor de degete. Doar tu du-te la Nicasia şi vrăjeşte-o.

Cardan ridică din sprâncene.

— Of, haide, îi spun, pe când în minte mi se conturează un plan pe cât de neplăcut, pe atât de sigur. Doar curtenele aproape că atârnă de tine de fiecare dată când te văd.

— Sunt. regele, spune el.

— Atârnau de tine şi înainte să urci pe tron.

Mă irită faptul că trebuie să-i explic lucrurile astea. Nu se poate să nu ştie cum reacţionează zânele în prezenţa lui.

Cardan face un gest agitat.

— Adică în vremea când eram doar prinţ?

— Foloseşte-te de vicleşugurile tale, îl îndemn, exasperată şi jenată. Sunt convinsă că ştii câteva. Doar ea tânjeşte după tine. N-ar trebui să fie dificil.

Spre surprinderea mea, sprâncenele i se înalţă şi mai mult.

— Tu chiar vrei s-o fac.

Inspir adânc, pricepând că va trebui să-l conving că va avea succes. Şi ştiu cum aş putea s-o fac.

— Nicasia e cea care a venit prin pasajul secret şi a tras în fata pe care o sărutai, spun eu.

— Vrei să zici că a încercat să mă omoare? întreabă el. Zău aşa, Jude, câte secrete ţii faţă de mine?

Mă gândesc iar la mama lui şi-mi muşc limba. Prea mult.

— Voia să tragă în fata aceea, nu în tine. Te-a găsit în pat cu alta, a devenit geloasă şi a tras două săgeţi. Din nefericire pentru tine, dar din fericire pentru toţi ceilalţi, Nicasia nu ştie să tragă cu arbaleta. Acum mă crezi că ţine la tine?

— Nu ştiu ce să cred, spune el, furios, poate pe ea, poate pe mine, poate pe amândouă.

— Avea de gând să te surprindă în pat. Fă-i pe plac şi obţine informaţiile de care avem nevoie ca să împiedicăm izbucnirea unui război.

Cardan se apropie subit, atât de mult, încât îi simt respiraţia în păr.

— Îmi porunceşti?

— Nu, spun eu surprinsă, incapabilă să-i întâlnesc privirea. Fireşte că nu.

Mă ia de bărbie cu degetele şi-mi apleacă capul pe spate încât să privesc în ochii lui negri, mistuiţi de o mânie fierbinte ca tăciunii.

— Doar crezi că aşa ar trebui să fac. Că pot. Că aş fi bun la asta. Prea bine, Jude. Spune-mi cum se face. Crezi că i-ar plăcea dacă aş veni la ea aşa, dacă aş privi-o adânc în ochi?

Tot trupul meu e în alertă, plin de o dorinţă bolnavă, stânjenitoare prin intensitatea ei.

Ştie. Sunt convinsă că ştie.

— Probabil, îi răspund, cu vocea tremurându-mi uşor. Fă aşa cum faci de obicei.

— Of, haide, spune el, pe un ton cuprins de o mânie abia stăpânită. Dacă vrei să mă prostituez, măcar ajută-mă cu un sfat.

Degetele lui încărcate de inele îmi mângâie obrazul, conturul buzei şi bărbia, apoi coboară încet de-a lungul gâtului. Mă simt ameţită şi copleşită.

— Să o ating aşa? întreabă el, privindu-mă pe sub genele lăsate.

Umbrele îi reliefează chipul, îi accentuează liniile pometilor.

— Nu ştiu, spun eu, dar vocea mă trădează.

Sună total nefiresc, înaltă şi gâfâită.

Îşi lipeşte buzele de urechea mea, sărutându-mă acolo, îmi atinge umerii uşor şi mă face să tremur.

— Şi apoi aşa? Aşa ar trebui s-o seduc?

Simt cum buzele lui formează cuvintele încet, lipite de pielea mea.

— Crezi că ar merge?

Îmi înfig unghiile în podurile palmelor, străduindu-mă să rămân neclintită sub atingerile lui îmi tremură tot corpul de încordare.

— Da.

Apoi gura lui o întâlneşte pe a mea şi buzele mi se deschid, închid ochii să nu văd ce urmează să fac. Ridic mâinile şi-mi împletesc degetele în buclele lui întunecate. Nu mă sărută cu furie; mă sărută uşor, consumat de dorinţă.

Totul încetineşte, devine lichid şi fierbinte. Abia mai pot gândi.

Am tânjit după momentul ăsta şi mi-a fost frică de el şi acum, când se întâmplă în sfârşit, nu văd cum mi-aş mai putea dori altceva vreodată.

Ne apropiem împleticit de canapea. Mă aşază pe perne şi îl trag peste mine. Expresia lui o oglindeşte pe a mea – surpriză şi un strop de groază.

— Mai spune-mi o dată ce ai zis la ospăţ, mă roagă, suindu-se pe mine, lipindu-şi trupul de al meu.

— Ce anume?

Abia mai pot să gândesc.

— Că mă urăşti, zice cu glas răguşit. Spune-mi că mă urăşti.

— Te urăsc, îi spun, şi cuvintele îmi sună ca o mângâiere.

Repet cuvintele iar şi iar. O litanie. O vrajă. Un farmec care să mă protejeze de sentimentele mele adevărate.

— Te urăsc, spun. Te urăsc. Te urăsc.

Mă sărută cu mai multă patimă.

— Te urăsc, şoptesc printre buzele lui. Te urăsc atât de mult, încât uneori nu pot să mă gândesc la altceva.

Auzind asta, scoate un sunet aspru, jos.

Una dintre mâinile lui îmi alunecă pe stomac, conturându-mi pielea. Mă sărută din nou şi parcă aş cădea într-un hău. Ca un vârf de munte prăbuşindu-se din ce în ce mai iute cu fiecare atingere, până când dedesubt rămâne doar sfârşitul nimicitor.

Nu am simţit niciodată ceva asemănător.

Începe să-mi descheie tunica şi încerc să nu încremenesc, să nu-i arăt lipsa mea de experienţă. Nu vreau să se oprească.

Parcă mi-ar da un geas. Momentul oferă toată plăcerea sinistră a ieşirii din casă pe furiş, toată satisfacţia revoltătoare a furtului îmi aminteşte de clipa în care mi-am înfipt un pumnal în palmă, uimită de propria-mi capacitate de a mă trăda pe mine însămi.

Se ridică ca să-şi scoată haina şi eu mă agit să scap de a mea. Se uită la mine şi clipeşte ca prin ceaţă.

— Asta e o idee absolut cumplită, spune el cu un fel de uimire în glas.

— Da, îl aprob, azvârlind ghetele din picioare.

Port ciorapi şi nu cred că există vreun mod elegant de a-i da jos. În orice caz, eu nu-l văd. Încâlcită în ei, mă simt ridicol şi îmi dau seama că aş putea să opresc totul acum. Aş putea să-mi strâng hainele şi să plec. Dar nu o fac.

Îşi scoate peste cap cămaşa albă, cu manşete, dintr-o singură mişcare elegantă, descoperindu-şi pielea goală şi cicatricile. Îmi tremură mâinile. Le strânge în ale lui şi le sărută cu un fel de reverenţă.

— Vreau să-ţi spun atât de multe minciuni, rosteşte el.

Mă cutremur toată şi inima îmi bubuie în piept în timp ce mâinile lui îmi alunecă peste piele şi una se strecoară între coapse. Îi oglindesc mişcările şi îi desfac nasturii de la pantaloni cu stângăcie. Mă ajută să-i trag în jos, încolăcindu-şi coada în jurul piciorului şi apoi înfăşurând-o în jurul piciorului meu, moale ca o şoaptă. Întind braţul şi-mi lipesc mâna de abdomenul lui neted. Nu-mi îngădui să şovăi în mişcări, dar lipsa mea de experienţă e evidentă. Îi simt pielea fierbinte sub palma mea îngroşată de bătături. Degetele lui sunt deosebit de îndrăzneţe şi de pricepute.

Mă simt de parcă m-aş îneca în senzaţii.

Cu ochii deschişi Cardan îmi priveşte chipul îmbujorat, îmi observă respiraţia sacadată. Mă chinui să-mi stăpânesc orice sunet stânjenitor. Mult mai intim decât felul în care mă atinge e să fiu privită aşa. Urăsc că el ştie ce face, iar eu nu. Urăsc că sunt vulnerabilă. Urăsc că-mi dau capul pe spate, expunându-mi gâtul. Urăsc că mă agăţ de el, că îmi înfig unghiile în spinarea lui, în timp ce gândurile mi se sfărâmă în bucăţi şi urăsc ultimul gând care-mi trece prin cap: că-mi place de el mai mult decât mi-a plăcut vreodată de oricine altcineva şi că, dintre toate chinurile la care m-a supus vreodată, cel mai cumplit e că m-a făcut să-mi placă atât de mult de el.

Capitolul 16

Una dintre cele mai dificile provocări cu care se confruntă spionul, strategul şi chiar individul de rând, e să aştepte. Îmi amintesc lecţiile Stafiei, care m-a silit să stau ore în şir cu o arbaletă în mână, permanent concentrată, aşteptând momentul ideal să trag.

Victoria depinde atât de mult de răbdare.

Rămâne, desigur, să mai şi tragi când se iveşte ocazia. Să eliberezi toată acea tensiune.

M-am întors în camerele mele şi îmi repet aceste lucruri în gând. Nu trebuie să îngădui altor probleme să-mi distragă atenţia. Mâine trebuie să-i aduc pe Vivi şi pe Oak din lumea muritorilor şi trebuie să găsesc ori o strategie mai bună decât a lui Madoc, ori o cale de a face strategia lui Madoc mai sigură pentru Oak.

Mă concentrez asupra lucrurilor pe care i le voi spune lui Vivi, ca să nu mă gândesc la Cardan. Nu vreau să mă gândesc la cele petrecute între noi. Nu vreau să mă gândesc la felul în care i se mişcau muşchii sau la atingerile lui, la suspinele lui uşoare şi la buzele lui alunecând peste ale mele.

Categoric nu vreau să mă gândesc la cât de tare a trebuit să-mi muşc buza ca să nu scot niciun zgomot. Sau la faptul că era atât de evident că nu mai făcusem niciunul dintre lucrurile pe care le-am făcut cu el, cu atât mai puţin lucrurile pe care nu le-am făcut.

De fiecare dată când mă gândesc la aceste lucruri, alung amintirea cu toată forţa de care sunt în stare. O alung împreună cu vulnerabilitatea imensă pe care o simt, cu senzaţia că trupul îmi ???pus până la nervi. Nu ştiu cum voi putea să mai dau ochii cu Cardan fără să mă port ridicol.

Dacă nu pot să înfrunt problema Mării De Jos şi nu pot să înfrunt problema legată de Cardan, mă voi ocupa de altceva.

E o uşurare să îmbrac costumul de stofă neagră şi să încalţ cizmele înalte, din piele, să-mi fixez cuţitele la încheieturi şi lângă pulpa piciorului. E o uşurare să fac mişcare, să pornesc prin codri şi să mă furişez într-o locuinţă prost păzită. Când în încăpere intră unul dintre locatari, cuţitul meu îi apare la beregată înainte să poată scoată vreun sunet.

— Locke, spun eu cu miere în glas. Eşti surprins?

Se întoarce spre mine şi zâmbetul fermecător îi şovăie.

— Floricica mea. Ce faci?

După o clipă de uluire, îmi dau seama că mă confundă cu Taryn. Oare chiar nu ne poate deosebi?

Hăul amar din locul în care ar trebui să-mi fie inima e mulţumit la acest gând.

— Dacă-ţi închipui că sora mea ţi-ar pune un cuţit la gât poate c-ai face bine să amâni nunta, îi spun, făcând un pas în spate şi arătând cu vârful cuţitului spre un scaun. Haide. Ia loc.

Se aşază chiar în clipa în care izbesc scaunul cu piciorul, doborându-l pe spate cu el cu tot. Se întoarce pe-o parte şi se holbează la mine indignat.

— Nepoliticos.

E tot ce spune, numai că pe chipul lui observ ceva nou. Frica.

Timp de cinci luni am folosit toată stăpânirea de sine pe care am deprins-o într-o viaţă de ţinut capul plecat. M-am străduit să mă port de parcă aş fi avut numai o fărâmă de putere, puterea unui slujitor de vază, fără să uit, în acelaşi timp, că de fapt eu conduc. O demonstraţie de echilibristică – idee care mă duce cu gândul la lecţia de jonglat pe care mi-a oferit-o Val Moren.

Am permis acestei probleme întruchipate de Locke să-mi scape de sub control.

Îmi aşez piciorul pe pieptul lui şi apăs încet, ca să-i amintesc că, dacă ar fi să-l lovesc cu putere, i-aş frânge oasele.

— M-am săturat să fiu politicoasă. N-o să ne mai jucăm cu cuvintele şi nici n-o să mai născocim ghicitori. E o idee proastă să-l umileşti pe înaltul rege. E o idee şi mai proastă să mă umileşti pe mine. Faptul că zbori din floare-n floare sub ochii surorii mele e pur şi simplu prostie. Poate ai crezut că sunt prea ocupată ca să mă răzbun? Ei bine, Locke, vreau să înţelegi că, pentru tine, o să-mi fac timp.

Se albeşte. E limpede că nu ştie ce să creadă despre mine în momentul ăsta. Ştie că l-am înjunghiat pe Valerian cândva, dar nu ştie că l-am omorât şi nici că i-am mai omorât şi pe alţii de atunci. Habar nu are că am devenit spioană şi apoi maeştri a spionilor. Până şi despre duelul dintre mine şi Taryn a auzit doar din poveşti.

— A fost o glumă când te-am făcut Regina Veseliei, spune Locke, uitându-se în sus la mine cu un fel de afecţiune în ochii săi de vulpe, cu un zâmbet discret în colţurile gurii, de parcă m-ar îndemna să zâmbesc odată cu el. Haide, Jude, lasă-mă să mă ridic. Chiar vrei să cred că mi-ai face rău?

Îi răspund pe un ton dulce, prefăcut.

— M-ai acuzat cândva că m-am implicat în marele joc. Ctim l-ai numit? „Jocul regilor şi al prinţilor, al reginelor şi coroanelor.” Ei, ca să-l joc cu succes, trebuie să fiu nemiloasă.

Încearcă să se ridice, dar apăs mai tare piciorul şi apuc cuţitul mai bine. Nu se mai mişcă.

— Întotdeauna ţi-au plăcut poveştile, îi amintesc eu. Spuneai că vrei să aprinzi scânteile unor poveşti. Ei bine, povestea unei fete care-l omoară pe logodnicul surorii sale gemene sună destul de bine, nu crezi?

Locke închide ochii şi-mi întinde mâinile goale.

— Pace, Jude. Poate că am fost prea îndrăzneţ. Dar nu pot să cred că vrei să mă ucizi pentru asta. Sora ta ar fi devastată.

— Mai bine să nu fie niciodată mireasă decât să ajungă văduvă, spun eu, dar ridic piciorul de pe pieptul lui.

Se ridică încet şi se şterge de prag. Ajuns pe picioare, priveşte înjur, de parcă nu şi-ar mai recunoaşte propriul conac, după ce l-a privit de la nivelul podelei.

— Ai dreptate, spun eu în continuare. Nu vreau să-ţi fac rău. Vom fi o familie. Vei fi fratele meu, iar eu, sora ta. Să fim prieteni. Dar pentru asta trebuie să-ţi cer câteva lucruri. În primul rând, nu mai încerca să mă pui în situaţii penibile. Nu mai încerca să faci din mine vreun personaj din dramele tale. Alege altă ţintă ca să-ţi urzeşti poveştile. În al doilea rând, indiferent ce problemă ai avea cu Cardan, indiferent ce te-a determinat să te joci cu el cu atâta plăcere, indiferent ce ţi-a dat impresia c-ar fi distractiv să-i furi iubita şi apoi s-o abandonezi în favoarea unei fete muritoare – ca şi când ai fi vrut să-i arăţi că lucrurile la care ţine cel mai mult nu valorează nimic pentru tine –, încetează şi uită. Indiferent din ce motiv ai hotărât să mă faci Regina Veseliei, ca să-l chinui folosindu-te de sentimentele pe care bănuiai că le are, renunţă. E înaltul rege şi e prea periculos.

— Periculos, spune el, dar distractiv.

Nu zâmbesc.

— Dacă-l vei umili pe rege de faţă cu curtenii, aceştia vor răspândi zvonuri şi supuşii lui nu-i vor mai şti de frică. În scurt timp, curţile inferioare vor cred că pot să i se opună.

Locke încearcă să ridice scaunul rupt şi îl sprijină de o masă din apropiere, dar descoperă că nu se mai poate ţine pe picioare de unul singur.

— Of, bine, am înţeles, te-ai supărat pe mine. Dar gândeşte-te puţin. Oi fi tu seneşalul lui Cardan şi e clar că-l fascinezi cu şoldurile şi buzele şi pielea ta caldă de muritoare, dar eu ştiu că-n adâncul inimii tale, indiferent ce ţi-a promis, încă îl urăşti. Ţi-ar face nespusă plăcere să-l vezi umilit de faţă cu întreaga curte. De fapt, dacă n-ai fi fost îmbrăcată în zdrenţe şi dacă n-ar fi râs lumea de tine, probabil că m-ai fi iertat pentru toate nedreptăţile pe care le-am comis faţă de tine, numai pentru că am pus acel moment la cale.

— Te înşeli, spun eu.

Locke zâmbeşte.

— Mincinoaso!

— Chiar dacă mi-ar fi făcut plăcere, adaug, trebuie să înceteze.

Pare să evalueze cât de hotărâtă sunt şi ce sunt în stare să fac. Sunt convinsă c-o vede înaintea ochilor pe fata pe care a adus-o la el acasă, pe care a sărutat-o şi a păcălit-o. Se întreabă, probabil nu întâia oară, cum de am avut atâta noroc încât să fiu aleasă drept seneşal, cum am reuşit să pun mâinile pe coroana regatului Elfhame şi să fac astfel încât frăţiorul meu să aşeze coroana pe capul lui Cardan.

— Ultimul lucru e ăsta, spun eu. Îi vei fi credincios lui Taryn. După nuntă, dacă vei vrea să-ţi iei iubite, ai face bine s-o ai pe Taryn alături şi ar fi bine să fie de acord. Dacă nu va fi o distracţie pentru toată lumea, să nu se întâmple.

Se holbează la mine.

— Mă acuzi că nu-mi pasă de sora ta? întreabă el.

— Dacă chiar aş fi crezut că nu-ţi pasă de Taryn, n-am mai fi purtat conversaţia asta.

Locke oftează îndelung.

— Pentru că m-ai fi omorât?

— Dacă te joci cu Taryn, o să te omoare Madoc; eu nici măcar n-aş avea şansa asta.

Îmi vâr cuţitul în teacă şi pornesc spre uşă.

— Familia ta caraghioasă ar putea fi surprinsă să descopere că nu orice problemă se poate rezolva prin crime, îmi strigă Locke din urmă.

— Chiar am fi surprinşi, îi strig eu înapoi.

Capitolul 17

În cele cinci luni care au trecut de la plecarea lui Vivi şi a lui Oak, am vizitat lumea muritorilor numai de două ori. O dată, ca să-i ajut să-şi pună la punct apartamentul, iar a doua oară, cu ocazia unei petreceri organizate de Heather de ziua lui Vivi. Atunci, eu şi Taryn am stat stânjenite pe marginea unei canapele, am mâncat brânză şi măsline în ulei şi am sorbit puţin Shiraz, din care fetele de facultate nu ne-au lăsat să bem mai mult, pentru că n-aveam „vârsta legală” ca să putem consuma alcool. Am stat cu nervii încordaţi toată noaptea, întrebându-mă ce probleme or fi apărut în absenţa mea.

Madoc i-a trimis lui Vivi un cadou şi Taryn s-a ţinut de cuvânt şi l-a purtat cu ea peste mare – o farfurie de aur plină cu sare, care nu se va goli niciodată. O întorci cu capul în jos şi e plină din nou. Mi s-a părut un cadou îngrijorător, dar Heather a râs doar, de parcă ar fi fost vorba despre vreun obiect artizanal cu un compartiment ascuns pe spate.

Nu crede în magie.

Cine ştie cum o să reacţioneze Heather la nunta lui Taryn? Sper doar că Vivienne a prevenit-o măcar cu privire la câteva dintre lucrurile care se pot întâmpla. Altfel, Heather va afla vestea că sirenele sunt reale odată cu vestea că sirenele au de gând să ne extermine. M-am gândit că există abordări mai potrivite decât să afle toate aceste veşti deodată.

După miezul nopţii, Gândacul şi cu mine traversăm marea cu o barcă făcută din papură şi suflu. Am luat cu noi o trupă de muritori care au săpat în pământ noi încăperi la Curtea Umbrelor. Luaţi din paturile lor imediat după amurg, vor fi înapoi înainte de răsărit. Când se vor trezi, vor descoperi monede de aur împrăştiate în aşternut şi îndesate în buzunare. Nu aur de-al zânelor, care se risipeşte ca puful de păpădie de pe frunze şi pietre, ci aur adevărat – plata pentru o lună de muncă, câştigată într-o singură noapte răpită.

Poate credeţi că nu am inimă, din moment ce am îngăduit una ca asta, ba chiar am poruncit-o. Aşa o fi. Însă au căzut la învoială, chiar dacă n-au înţeles cu cine se tocmesc. Şi garantez că, pe lângă aur, dimineaţa nu se vor trezi decât cu o mare oboseală în oase. Nu-şi vor aminti călătoria până-n Elfhame şi nu vor mai face această călătorie niciodată.

Pe drumul spre continent, stau liniştiţi în barcă, pierduţi în visare, în timp ce valurile mării şi vântul ne împing înainte. Deasupra noastră, Snapdragon zboară în acelaşi ritm cu barca, atent la pericole. Privesc valurile şi mă

gândesc la Nicasia, îmi închipui mâini cu membrane între degete, lipite de vas, zâne ale mării croindu-şi drum cu ghearele pe barcă.

Nu vă puteţi opune mării, a spus Locke. Sper că se-nşală.

Când ne apropiem de ţărm, cobor şi încasez şocul apei îngheţate în jurul pulpelor şi al pietrelelor negre sub tălpi, apoi mă caţăr pe ele, în timp ce în urma mea barca, eliberată de magia Gândacului, se rupe în bucăţi. Snapdragon porneşte spre est, în căutare de noi muncitori.

Gândacul şi cu mine îi ducem pe muritori în paturile lor, uneori alături de câte o iubită adormită, cu grijă să nu-i trezim şi acoperindu-i cu aur. Mă simt ca o zână din poveşti, cum mă furişez prin locuinţele oamenilor, le beau caimacul din lapte şi leg noduri în părul câte unui copil.

— De obicei e o muncă solitară, spune Gândacul după ce terminăm. A fost o plăcere să te am alături. Mai sunt câteva ore bune între răsărit şi ora de trezire – hai să luăm micul dejun împreună.

E adevărat că încă e prea devreme să-i luăm pe Vivi, Heather şi Oak. E adevărat şi cămi-e foame. În ultima vreme, am tendinţa să amân mesele până când simt că flămânzesc. Mă simt cam ca un şarpe, care ori face foame, ori înfulecă câte un şoarece întreg.

— Bine.

Gândacul propune să mergem la un restaurant de la şosea. Nu-i spun că n-am mai fost niciodată într-un astfel de loc. Îl urmez prin pădure. Ieşim în preajma unei autostrăzi. De cealaltă parte a drumului se află o clădire viu luminată, cu tejghea şi mese cromate. Lângă ea e un indicator care anunţă că restaurantul e deschis douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, iar parcarea e enormă, atât de mare încât în momentul de faţă găzduieşte câteva camioane. E foarte devreme şi pe autostradă abia circulă vreo maşină, aşa că o traversăm fără probleme.

Înăuntru, mă aşez cuminte în separeul ales de Gândac. Pocneşte din degete şi cutia mică de lângă masa noastră începe să cânte zgomotos. Tresar de uimire şi Gândacul izbucneşte în râs.

O chelneriţă vine la masă cu un pix cu capătul ros fixat după ureche, ca în filme.

— Ceva de băut? spune ea înşiruind cuvintele fără pauză, încât abia după câteva clipe înţeleg că a pus o întrebare.

— Cafea, spune Gândacul. Neagră precum ochii înaltului rege din Elfhame.

Chelneriţă îl fixează cu privirea câteva momente, apoi mâzgăleşte ceva în carneţel şi se întoarce spre mine.

— La fel, spun, pentru că nu ştiu ce altceva mai au.

După ce pleacă, deschid meniul şi mă uit la imagini. Descopăr că au de toate. Tone de mâncare. Aripioare de pui glazurate sclipitor, alături de castronaşe cu sos alb. O movilă de cartofi feliaţi, prăjiţi numai bine, acoperiţi cu câmaţi crocanţi şi ochiuri pufoase. Felii de chec din făină de grâu mai mari decât palma mea, glazurate cu unt şi sirop lucitor.

— Ştiai, întreabă Gândacul, că poporul tău a crezut cândva că zânele au venit şi-au furat savoarea mâncării muritorilor?

— Aşa au făcut? întreb zâmbind.

Ridică din umeri.

— Unele magii se pierd în negura timpului. Dar mărturisesc că mâncarea muritorilor e foarte săţioasă.

Chelneriţa se întoarce cu cafea fierbinte şi eu îmi încălzesc mâinile pe ceaşcă în timp ce Gândacul comandă castraveţi muraţi şi prăjiţi cu aripioare de pui picante, un hamburger şi-un milkshake. Eu cer o omletă cu ciuperci şi un fel de brânză picantă.

Stăm în tăcere o vreme. Gândacul desface câteva pacheţele cu zahăr şi le varsă în ceaşca sa. Eu nu adaug nimic la a mea. M-am obişnuit cu băuturile cu multă frişcă deasupra pe care mi le aducea Vivi înainte, dar cafeaua băută aşa, fierbinte şi amară, mă înviorează într-un mod plăcut.

Neagră precum ochii înaltului rege din Elftiame.

— Deci, începe Gândacul, când ai să-i spui regelui despre mama lui?

— Ea nu vrea să-i spun, răspund eu.

Gândacul se încruntă.

— Ai adus îmbunătăţiri Curţii Umbrelor. Eşti tânără, dar eşti ambiţioasă aşa cum, poate, numai tinerii pot fi. Eu te judec după trei criterii, şi numai după trei – cât de cinstită eşti faţă de noi, cât de capabilă eşti şi ce anume îţi doreşti pentru lumea asta.

— Ce legătură are Doamna Asha cu toate astea? întreb eu, chiar în clipa în care chelneriţa se întoarce cu comanda noastră. Pentru că deja presimt că are. Nu degeaba ai început discuţia cu întrebarea asta.

Omleta mea e enormă, parcă ar fi fost făcută din ouăle adunate dintr-un întreg coteţ. Ciupercile au forme identice, ca şi când cineva ar fi zdrobit ciuperci adevărate şi apoi le-ar fi vărsat în matriţe. Gustul lor e pe potrivă. Mâncarea Gândacului se adună grămadă pe cealaltă margine şi, în scurt timp, masa aproape căpârâie sub povara bucatelor.

Muşcă dintr-o aripioară şi-şi linge buzele cu limba sa neagră.

— Cardan face parte din Curtea Umbrelor. Om păcăli noi lumea din afară, dar între noi nu umblăm cu înşelătorii. Să ascunzi mesaje de la Balekin e una. Dar, când vine vorba despre mama lui... Măcar ştie că n-a murit?

— Născoceşti în jurul lui ditamai tragedia, fără motiv, îi spun. Nu avem de ce să credem că nu ştie. Şi nu e de-al nostru. Nu e spion.

Gândacul smulge şi ultimele bucăţele de cartilaj de pe oasele de pui, zdrobindu-le între dinţi. A terminat toată farfuria de aripioare şi o împinge în lături, trecând la castraveţi.

— V-aţi înţeles să-l antrenez, aşa că l-am luat sub aripă. L-am învăţat scamatorii. Să fure din buzunare. Mici trucuri. Se pricepe.

Îmi amintesc moneda care dansa printre degetele lui lungi când zăcea printre ruinele arse ale odăilor sale. Mă încrunt la Gândac.

El izbucneşte în râs.

— Nu te uita aşa la mine. Tu ai făcut înţelegerea cu el.

Aproape că am uitat de condiţia asta, atât de nerăbdătoare eram să-l conving pe Cardan să accepte un an şi o zi de supunere. Trebuia să-mi jure ascultare ca să-l pot urca pe tron. I-aş fi promis multe altele, nu numai lecţii în arta spionatului.

Dar, când mă gândesc la noaptea în care s-a tras în el, la noaptea în care făcea scamatorii cu moneda, nu pot să nu-mi amintesc cum mă privea, întins în patul meu, ameţit şi teribil de ameţitor.

Sărută-mă până mi s-o face silă.

— Şi acum a început să joace teatru, aşa-i? spune Gândacul în continuare. Pentru că, dacă e cu adevărat înaltul rege al regatului Elfhame, pe care ar trebui să-l urmăm până-n vecii vecilor, atunci mi se pare că suntem un pic

necuviincioşi, stăpânind regatul în locul lut Dar, dacă într-adevăr joacă teatru, atunci fără îndoială putem spune că e spion, unul chiar mai priceput decât majoritatea. Ceea ce înseamnă că face parte din Curtea Umbrelor.

Dau cafeau pe gât dintr-o înghiţitură usturătoare.

— Nu putem vorbi despre asta.

— Nu, acasă nu putem, spune Gândacul făcându-mi cu ochiul. Motiv pentru care am venit aici.

I-am cerut s-o seducă pe Nicasia. Da, recunosc, probabil că am fost „un pic necuviincioasă“ faţă de înaltul rege al regatului Elfhame. Şi Gândacul are dreptate: Cardan nu s-a purtat de parcă ar fi fost mai presus de cererea mea. Nu din cauza asta s-a simţit jignit.

— Fie, spun eu învinsă. Am să văd cum îi spun.

Gândacul rânjeşte.

— Mâncarea-i bună aici, aşa-i? Uneori mi se face dor de lumea muritorilor. Dar, de bine, de rău, încă mai am de lucru în Elfhame.

— Să sperăm că de bine, spun eu şi iau o îmbucătură din tortul de cartofi feliaţi pe care l-am primit odată cu omleta.

Gândacul pufneşte neîncrezător. A trecut la milkshake. Deja a lins farfuriile şi le-a adunat teanc într-o parte. Îşi înalţă cana ca pentru un toast.

— Pentru triumful binelui, dar nu înainte să să ne luăm şi noi partea.

— Vreau să te întreb ceva, spun eu, ciocnindu-mi cana de a lui. În legătură cu Bomba.

— Pe ea să n-o implici în povestea asta, contrează el, privindu-mă atent. Şi, dacă poţi, exclude-o din strategiile tale împotriva Mării De Jos. Ştiu că-ţi place să-ţi tot pui capul la bătaie, de parcă te-ai fi îndrăgostit de securea călăului, dar, dacă e musai să mai fie un cap lângă al tău, pe blocul de execuţie, alege unul mai puţin arătos.

— Pot să-l aleg chiar şi pe-al tău? întreb eu.

— Ar fi mult mai bine, încuviinţează el.

— Pentru că o iubeşti? insist.

Gândacul se uită la mine încruntat.

— Şi dacă ar fi aşa? M-ai minţi în legătură cu şansele pe care le am?

— Nu... dau eu să zic, dar mă întrerupe.

— Îmi place o minciună bună, spune el, ridicându-se şi aşezând teancuri mici de monede argintii pe masă. Mincinoşii buni îmi plac şi mai mult, fapt ce te avantajează. Dar unele minciuni nu merită spuse.

Îmi muşc buza, pentru că nu pot să mai zic nimic fără să destăinui secretul Bombei.

După masă ne despărţim, luând fiecare lujeri de rugină în buzunar. Îl urmăresc în timp ce se îndepărtează şi mă gândesc la susţinerea pe care i-o oferă lui Cardan. M-am străduit atât de mult să nu mă gândesc la el ca la înaltul rege de drept al regatului încât nici nu mi-a trecut prin minte să mă întreb dacă el se consideră înalt rege. Şi, dacă nu, să mă întreb dacă nu cumva se consideră, în schimb, unul dintre spionii mei.

Îmi croiesc drum spre apartamentul surorii mele. Până acum am îmbrăcat haine de-ale muritorilor ca să mă pot plimba prin mall şi m-am străduit să mă port în aşa fel încât să nu dau de bănuit, dar se pare că, sosind în Mane într-o tunică şi cizme de călărie, atrag doar câteva priviri surprinse, dar nicio teamă că aş fi venit de pe altă lume.

Poate că iau parte la un festival medieval, sugerează o fată când trec pe lângă ea. A fost la un astfel de festival în urmă cu câţiva ani şi i-a plăcut foarte mult turnirul. A mâncat un picior uriaş de curcan şi a încercat miedul întâia oară.

— Te ia valul acolo, îi spun eu.

Fata e de aceeaşi părere.

Un domn în vârstă, cu un ziar în mână, spune că probabil joc vreo piesă de Shakespeare în parc. Nişte bădărani aşezaţi pe trepte îmi strigă că Halloween e în octombrie.

Fără îndoială că zânele au învăţat lecţia asta cu mult timp în urmă. Nu e nevoie să păcălească oamenii. Oamenii se păcălesc singuri.

Cu acest gând, traversez peluza plină de păpădii, urc scara până la uşa surorii mele şi bat.

O deschide Heather. Părul ei roz e proaspăt vopsit pentru nuntă. Preţ de o clipă pare descumpănită – probabil din cauza vestimentaţiei mele –, dar apoi zâmbeşte şi deschide uşa larg.

— Bună! Mersi că ai acceptat să conduci pentru noi. Toate bagajele sunt aproape gata. Maşina ta e de ajuns de mare?

— Sigur, mint eu, uitându-mă după Vivi în bucătărie cu un fel de disperare.

Cum îşi închipuie sora mea mai mare că o să decurgă lucrurile dacă nu i-a spus lui Heather nimic? Dacă ea are impresia că am o maşină, şi nu lujeri de rugină?

— Jude! strigă Oak, sărind de pe scaunul său de la masă.

Mă strânge în braţe.

— Putem să mergem? Mergem? Le-am făcut cadouri tuturor la şcoală.

— Să vedem ce zice Vivi îi spun, strângându-l la piept.

E mai solid decât îl ţin minte. Până şi coarnele lui par puţin mai lungi dar nu se poate să fi crescut atât numai în câteva luni, nu?

Heather apasă pe un buton şi aparatul de cafea începe să pufăie. Oak se caţără pe un scaun şi-şi toarnă în castron cereale de culorile drajeurilor, pe care începe să le mănânce fără lapte.

Mă strecor pe lângă el şi mă duc în camera vecină. Acolo e biroul lui Heather, acoperit cu schiţe, carioci şi acuarele. Deasupra biroului, pe perete, sunt lipite cu scotch exemplare tipărite ale creaţiilor ei.

Pe lângă benzile desenate pe care le face, Heather lucrează cu jumătate de normă la un magazin de fotocopiere, ca să poată plăti facturile. Crede că şi Vivi are o slujbă, fapt ce ar putea sau nu să fie doar o poveste. Există slujbe potrivite pentru zâne în lumea muritorilor, numai că despre acele slujbe nu-i poţi spune iubitei tale muritoare.

Mai ales atunci când, în mod convenabil, nu i-ai spus iubitei că tu nu eşti muritoare.

Mobila lor e o colecţie de articole cumpărate de la târgurile de garaj, din depozitele de vechituri şi de pe marginea şoselei. Pereţii sunt acoperiţi cu farfurii vechi, ilustrate cu animale caraghioase, cu ochii mari; broderii cu zicale lugubre; şi cu colecţia de obiecte din epoca disco a lui Heather, cu alte planşe de-ale ei şi cu desene făcute de Oak cu creioane colorate.

În unul dintre acestea din urmă apar împreună Vivi, Heather şi Oak, ilustraţi aşa cum vede el lucrurile – Heather are pielea brună şi părul roz, Vivi are un ten palid şi ochi de pisică, iar Oak are coarne. Pun pariu că lui Heather

i se pare adorabil faptul că Oak s-a desenat pe sine şi pe Vivi ca pe nişte monştri. Pun pariu că i se pare un semn al creativităţii lui.

O să fie rău de tot. Sunt de acord ca Heather să ţipe la sora mea – Vivi o merită cu vârf şi îndesat. Dar nu vreau ca Heather să-l sperie pe Oak.

O găsesc pe Vivi în dormitorul ei, încă ocupată cu bagajele. E înghesuit prin comparaţie cu încăperile în care am crescut şi mult mai puţin ordonat decât celelalte camere din apartament. Hainele ei sunt împrăştiate peste tot. De panoul de la capătul patului sunt atârnate eşarfe, pe stâlpii de la piciorul lui sunt prinse brăţări şi de sub pat se ivesc diverşi pantofi.

Mă aşez pe saltea.

— Unde crede Heather că urmează să meargă azi?

Vivi îmi surâde larg.

— Ai primit mesajul – se pare că totuşi păsările pot fi vrăjite ca să-ţi fie de ajutor.

— N-ai nevoie de mine, îi amintesc eu. Eşti perfect capabilă să faci toţi caii din rugină de care vei avea nevoie vreodată – un lucru pe care eu nu pot să-l fac.

— Heather crede că mergem la nunta surorii mele, Taryn, ceea ce chiar vom face, şi că nunta are loc pe o insulă apropiată de coasta statului Maine, unde chiar va avea loc. Vezi? N-am spus nicio minciună.

Încep să înţeleg de ce m-a chemat în ajutor.

— Şi, când a propus să conducă ea maşina, tu i-ai zis că va veni sora ta să vă ia.

— Păi, a crezut că vom traversa cu un feribot, ceea ce cu greu aş fi putut să confirm sau să infirm, spune Vivi cu sinceritatea ei lipiştită care mereu mi-a plăcut, dar m-a şi exasperat.

— Şi acum va trebui să-i spui adevărul mai adevărat, o îndemn. Sau – am o propunere. Nu i-l spune. Amână mai departe. Nu veni la nuntă.

— Madoc m-a avertizat că aşa ai să zici, face ea încruntată.

— E prea periculos – din motive complicate de care ştiu sigur că nu-ţi pasă, spun eu. Regina Mării De Jos vrea să-şi mărite fata cu Cardan şi colaborează cu Balekin, care are şi el propria agendă. Probabil că se joacă cu el, dar, din moment ce se pricepe mai bine decât el la fapte rele, tot nu e de bine.

— Ai dreptate, spune Vivi. Chiar nu-mi pasă. Jocurile politice sunt plictisitoare.

— Oak e în pericol, mai adaug. Madoc vrea să-l folosească pe post de momeală.

— Mereu există pericole, spune Vivi aruncând o pereche de ghete peste un teanc de rochii şifonate. Tărâmul Zânelor e ca o capcană imensă pentru şoareci, peste tot numai pericole. Dar, dacă mi-ar fi frică de ele, cum aş mai putea să-l privesc în ochi pe viteazul meu tată? Ca să nu mai zic de sora mea vitează, care ne va proteja în timp ce tata îşi pune intrigile la cale, continuă Vivi. Cel puţin, el aşa a zis.

Oftez adânc. E o mişcare tipică lui să mă prezinte într-un rol pe care nu pot să-l neg, dar care serveşte scopurilor sale. Şi e o atitudine tipică ei să mă ignore şi să creadă că ea ştie mai bine.

Cineva în care ai încredere deja te-a trădat.

În Vivi am avut încredere mai mult decât în oricine altcineva. I l-am încredinţat pe Oak, i-am încredinţat adevărul şi planurile mele. Am avut încredere în ea pentru că e sora mea mai mare, pentru că nu o interesează

Tărâmul Zânelor. Dar acum îmi dau seama că, dacă ea m-ar trăda, toate s-ar duce de râpă.

Aş prefera să nu-mi mai tot amintească faptul că a ţinut legătura cu Madoc.

— Şi tu ai încredere în tata? Asta e o noutate.

— Sunt multe lucruri la care nu se pricepe, dar se pricepe la intrigi, spune Vivi, iar replica ei nu prea are darul să mă liniştească. Haide! Povesteşte-mi despre Taryn. Chiar e entuziasmată?

Cum să-i răspund?

— Locke s-a ales cu funcţia de Maestru De Ceremonii Nu prea o încântă titlul lui şi nici noua lui atitudine. Am senzaţia că, măcar în parte, îi place să-şi facă de cap pentru că aşa o afectează pe ea.

— Asta nu e plictisitor, hotărăşte Vivi Zi mai departe.

Heather intră în cameră cu două ceşti de cafea. Ne întinde câte una şi încheiem discuţia.

— Nu ştiam cum îţi place s-o bei, spune ea. Aşa că am făcut-o ca pe a lui Vee.

Iau o gură. E foarte dulce. Deja am băut multă cafea în dimineaţa asta, dar mai iau oricum câteva înghiţituri.

Neagră precum ochii înaltului rege din Elfhame.

Heather se reazemă de uşă.

— Ai terminat de făcut bagajele?

— Aproape.

Vivi se uită la geamantanul său şi mai adaugă o pereche de galoşi. Apoi priveşte în jur, de parcă ar vrea să vadă ce ar mai putea îngrămădi în geantă.

Heather se încruntă.

— Iei toate astea cu tine pentru o săptămână?

— Am pus haine doar deasupra, spune Vivi. Dedesubt sunt mai mult chestii pentru Taryn, care se găsesc greu pe... insulă.

— Crezi că e potrivit să mă îmbrac aşa cum ţi-am zis?

Înţeleg de ce Heather e îngrijorată, din moment ce încă nu ne-a cunoscut familia. Are impresia că tatăl nostru e foarte strict. Habar nu are.

— Sigur, spune Vivi întorcându-se spre mine. E o rochie trăsnet, argintie.

— Poţi să porţi ce vrei. Serios, îi confirm lui Heather, amintindu-mi că şi rochiile, şi zdrenţele, şi nuditatea sunt toate acceptate în Tărâmul Zânelor.

Va avea de înfruntat probleme mult mai mari

— Grăbeşte-te. Să nu rămânem blocaţi în trafic, spune Heather şi iese din cameră.

O aud vorbindu-i lui Oak în cealaltă încăpere, îl întreabă dacă vrea puţin lapte.

— Aşa, face Vivi. Ce spuneai?

Oftez îndelung şi gesticulez cu ceaşca de cafea înspre uşă, holbând ochii

Vivi clatină din cap.

— Haide. N-o să mai putem vorbi acolo.

— Ştii deja, spun eu. Locke o s-o facă pe Taryn nefericită. Dar ea nu vrea să audă, mai ales nu vrea să mă audă pe mine spunând asta.

— Doar v-aţi luptat cu săbiile pentru el cândva, observă Vivi.

— Exact, spun eu. Nu sunt obiectivă. Sau nu par obiectivă.

— Ştii ce mă întreb eu, adaugă închizând geamantanul şi aşezându-se pe el, ca să-l turtească.

Înalţă privirea şi se uită la mine cu ochii ei de pisică, pereche cu ai lui Madoc.

— L-ai manipulat pe înaltul rege al Tărâmului Zânelor într-atât încât să-l sileşti să ţi se supună şi totuşi nu găseşti o cale de a manipula un nemernic încât s-o facă fericită pe sora noastră?

Nu e corect, vreau să-i spun. Practic, ultimul lucru pe care l-am făcut înainte să vin aici a fost să-l ameninţ pe Locke şi să-i poruncesc să nu se joace cu Taryn după căsătorie – că altfel... Totuşi cuvintele ei mă rănesc.

— Nu-i atât de simplu.

Oftează.

— Cred că nimic nu e simplu vreodată.

Capitolul 18

Oak mă ţine de mână, iar eu îi car geamantanul mic spre parcarea pustie.

Privesc în urmă, spre Heather. Târăşte după ea o geantă şi nişte frânghii de bungee-jumping, de care zice că ne putem folosi ca să legăm unul dintre geamantane pe barele de deasupra maşinii. Nu i-am zis că nici măcar nu există o maşină.

— Aşadar, spun eu, întorcându-mă spre Vivi.

Vivi zâmbeşte şi-mi întinde mâna. Îi dau lujerii de rugină din buzunar.

N-o pot privi pe Heather. Mă întorc spre Oak. Culege trifoi cu patru foi din iarbă, îi găseşte fără niciun efort şi îi adună într-un buchet.

— Ce faci? întreabă Heather descumpănită.

— Nu vom merge cu maşina. Vom zbura, spune Vivi.

— Mergem la aeroport?

Vivi râde.

— O să-ţi placă la nebunie. Răsări, fugarule, şi poartă-ne acolo unde îţi poruncesc!

Aud un icnet înăbuşit în spatele meu. Apoi Heather ţipă. Mă întorc fără să vreau.

Fugarii de rugină au apărut în faţa complexului de apartamente – ponei gălbui costelivi cu coamă dantelată şi ochi ca de smarald, ca un fel de căluţi-de-mare veniţi pe uscat, ierburi care au prins viaţă şi încep să fornăie şi să pufăie. Şi Heather, cu mâna peste gură.

— Surpriză! spune Vivi, purtându-se în continuare de parcă n-ar fi mare lucru.

Oak, care în mod evident a aşteptat momentul ăsta cu nerăbdare, alege să-şi rupă propria vrajă şi-şi dezvăluie coarnele.

— Vezi, Heather, spune el. Suntem magici. Eşti surprinsă?

Se uită la Oak, la poneii de rugină monstruoşi şi se aşază încet pe geamantan.

— Aşa, spune ea. E cine ştie ce farsă de doi bani sau ceva de genul ăsta, dar cineva să-mi spună ce se petrece, că altfel mă întorc în casă şi vă încui pe dinafară.

Oak pare cumplit de dezamăgit. Chiar se aştepta ca Heather să se bucure. Îl cuprind pe după umeri şi-l mângâi liniştitor.

— Haide, puiule, îi spun. Hai să încărcăm bagajele, o să vină şi ele. Mami şi tati abia aşteaptă să te vadă.

— Mi-e dor de ei, îmi spune el. Mi-e dor şi de tine.

Îl sărut pe obrazul său catifelat şi-l ridic în spinarea calului. Priveşte în spatele meu, spre Heather.

Aud cum Vivi începe să-i explice.

— Tărâmul Zânelor există cu adevărat. Magia e adevărată. Vezi? Nu sunt om şi nici fratele meu nu e. Şi te ducem pe o insulă magică o săptămână. Nu-ţi fie teamă. Nu suntem din ăia înfricoşători.

Reuşesc să iau frânghiile din mâinile leşinate ale lui Heather, în timp ce Vivi îi arată urechile sale ascuţite şi ochii de pisică şi încearcă să justifice faptul că nu i-a spus nimic din toate astea până acum.

Suntem fără îndoială din ăia înfricoşători.

După câteva ore ne aflăm în salonul Orianei. Heather încă pare uluită şi supărată şi se plimbă de colo-colo, privind în jur, holbându-se la arta stranie de pe pereţi, la modelele tulburătoare, cu scarabei şi ţepi, din urzeala draperiilor.

Oak stă în poala Orianei şi o lasă să-l legene în braţe, de parcă ar fi redevenit un copil mic. Îi tot aranjează părul cu degetele ei palide – zice că e prea scurt –, iar el îi spune poveşti lungi şi încâlcite despre şcoală, despre stele, care sunt altfel în lumea muritorilor, şi despre gustul untului de arahide.

Doare puţin să-i privesc, pentru că nu Oriana i-a dat naştere lui Oak, după cum nici noi nu suntem copiii ei, dar, cu toate astea, e limpede că Oriana îi e mamă lui Oak, deşi a refuzat cu hotărâre să fie şi mama noastră.

Vivi scoate cadouri din geamantan. Pungi cu boabe de cafea, cercei din sticlă, de forma unor frunze mici, conserve cu dulce de leche.

Heather vine la mine.

— Toate astea sunt reale.

— Reale cu adevărat, îi confirm.

— Şi e adevărat că aceştia sunt elfi, că Vee e elf, ca în poveşti?

Heather priveşte în jur din nou, precaută, de parcă s-ar aştepta ca un unicorn de culorile curcubeului să străpungă tencuiala şi să dea buzna în încăpere.

— Da, spun eu.

Pare şocată, dar nu chiar supărată pe Vivi, ceea ce e un lucru bun. Poate că e prea de tot ca să mai fie şi supărată, cel puţin deocamdată.

Sau poate că Heather chiar e încântată. Poate că Vivi a avut dreptate să-i dezvăluie adevărul în felul ăsta şi doar a avut nevoie de câteva minute ca să-şi revină. Ce ştiu eu despre dragoste?

— Şi lumea asta e...

Heather se opreşte o clipă.

— Oak e un fel de prinţ? întreabă ea. Are coarne. Şi Vivi are ochii ăia ai ei.

— Ochi de pisică, ca ai tatălui ei, spun eu. Eşti copleşită, fără îndoială.

— Pare înspăimântător, din câte am auzit, spune Heather. Tatăl tău. Pardon, tatăl lui Vivi. Ea zice că nu e şi tatăl vostru adevărat.

Tresar, deşi sunt sigură că Vivi n-a vrut să zică nimic rău. Poate că nici n-a zis-o cu cuvintele astea.

— Pentru că tu eşti om, încearcă să mă lămurească Heather. Eşti om, nu?

Încuviinţez din cap şi pe chipul ei apare o uşurare evidentă. Râde încet.

— Nu e uşor să trăieşti în Tărâmul Zânelor dacă eşti om, îi spun. Hai să ne plimbăm puţin. Vreau să-ţi povestesc câteva lucruri.

Heather încearcă să surprindă privirea lui Vivi, dar ea încă e aşezată pe covor şi scotoceşte în geamantan. Văd mai multe podoabe, pachete de lemn-dulce, panglici pentru păr şi un pachet mare, acoperit cu hârtie albă şi o fundă aurie, având pe toată lungimea lui inscripţionat cuvântul Felicitări.

Neştiind ce altceva să facă, Heather mă urmează. Vivi pare să nici nu observe.

E ciudat că mă aflu iarăşi în casa în care am crescut. Mă tentează să fug în sus pe scări şi să dau de perete uşile de la fosta mea cameră, să văd dacă mai găsesc acolo vreo urmă a copilăriei mele. Mă tentează să intru în biroul lui Madoc şi să-i scotocesc prin hârtii, ca o spioană ce sunt.

În loc de asta, ies în curte şi pornesc spre grajduri. Heather trage aer în piept. I-au atras privirea turnurile vizibile deasupra codrului.

— Ţi-a explicat Vee regulile? întreb din mers.

Heather clatină din cap, evident derutată.

— Reguli?

Vivi mi-a fost alături de multe ori, în momente în care nimeni altcineva nu m-a ajutat, aşa că sunt convinsă că ţine la noi. Totuşi mi se pare o inconştienţă voită că a trecut cu vederea cât de greu ne-a fost mie şi lui Taryn ca muritoare, cât de precaute a trebuit să fim şi cât de precaută trebuie să fie Heather cât se află aici.

— Mi-a zis să stau pe lângă ea, spune Heather, probabil observându-mi frustrarea şi dorind s-o apere pe Vivi. Şi să nu merg nicăieri fără măcar un membru al familiei ei.

Clatin din cap.

— Nu e suficient. Uite ce e, zânele pot fermeca obiectele încât să pară altceva decât sunt. Se pot juca cu mintea ta – pot să te vrăjească, să te convingă să faci unele lucruri la care nici nu te-ai gândi în mod obişnuit. Şi mai e fructul zânelor. Dacă guşti din el, n-o să te mai gândeşti decât cum să obţii cât mai multe.

Parcă aş fi Oriana.

Heather se uită la mine cu oroare şi, poate, neîncredere. Oare am exagerat? Încerc din nou, pe un ton mai liniştitor.

— Suntem dezavantajaţi aici. Zânele nu au vârstă, sunt nemuritoare şi magice. Şi nu toate îi au la inimă pe oameni. Deci să fii mereu cu ochii în patru, să nu faci înţelegeri cu nimeni şi să ai mereu asupra ta anumite lucruri – scoruşe şi sare.

— Bine, spune ea.

În depărtare zăresc cele două broaşte de călărie ale lui Madoc, scoase în câmp şi îngrijite de grăjdari.

— Văd că faci faţă situaţiei foarte bine, spun eu.

— Am două întrebări.

Vocea şi atitudinea ei îmi sugerează deodată că poate îi e mai dificil decât am crezut.

— În primul rând, ce sunt scoruşele? În al doilea, dacă Tărâmul Zânelor e aşa cum zici de ce locuieşti aici?

Deschid gura, dar apoi o închid la loc.

— E căminul meu, spun în cele din urmă.

— Dar nu e nevoie să fie, mă contrazice. Dacă Vee a putut pleca, poţi şi tu. Cum ai spus chiar tu, nu eşti de-a lor.

— Hai să mergem la bucătărie, îi spun, pornind înapoi spre casă.

Când sosim, Heather fixează cu privirea ceaunul imens, suficient de mare cât să putem face amândouă baie în el. Holbează ochii la potâmichile jumulite întinse pe tejghea, lângă aluatul pregătit pentru o plăcintă.

Mă duc la borcanele de sticlă, pline cu ierburi şi mirodenii, şi scot câteva scoruşe. Iau o sfoară groasă, folosită ca să coşi găinile după ce au fost umplute, şi, folosindu-mă şi de puţină pânză pentru înfăşurat brânza, adun boabele într-o legătură mică.

— Poartă asta în buzunar sau în sutien, o îndemn. Ţine-le la tine cât stai aici.

— Şi boabele astea o să mă protejeze? întreabă Heather.

— Într-o oarecare măsură, spun eu, cosând pentru ea un săculeţ cu sare. Să pui puţină sare în tot ce mănânci Să nu uiţi.

— Îţi mulţumesc, îmi spune în timp ce îmi strânge mâna uşor. Bine, vreau să zic că nimic din toate astea nu pare real, îmi dau seama că ce-ţi zic e ridicol. Mă aflu aici, lângă tine. Simt mirosul ierburilor şi al sângelui păsărilor ălora mici şi ciudate. Dacă m-ai înţepa cu acul ăla, m-ar durea. Dar tot nu pare real. Chiar dacă lucrurile astea explică de ce Vee s-a ferit cu atâta încăpăţânare să-mi răspundă la întrebări fireşti, cum ar fi la ce liceu a învăţat. În orice caz, am senzaţia că lumea e întoarsă pe dos.

Când am petrecut timp acolo – la mall, în apartamentului lui Heather – diferenţele dintre ei şi noi mi s-au părut atât de mari, încât nu pot să-mi închipui cum reuşeşte Heather să accepte situaţia.

— Orice ai zice, nu-mi vei părea ridicolă, o liniştesc eu.

Privirea ei, în timp ce contemplă conacul, în timp ce soarbe parfumul după-amiezii târzii, e plină de o curiozitate optimistă. Am rămas cu amintirea neplăcută a unei fete cu buzunarele pline de pietre şi simt o uşurare incredibilă descoperind că Heather e dispusă să accepte că lumea i-a fost întoarsă cu capul în jos.

Ne întoarcem în salon, unde Vivi ne zâmbeşte larg.

— Ţi-a făcut marele tur?

— I-am făcut un talisman protector, spun eu, pe un ton în măsură să-i arate fără echivoc că ea ar fi trebuit să facă toate astea.

— Foarte bine, se arată Vivi mulţumită, pentru că e nevoie de mult mai mult decât un ton uşor nemulţumit ca să-i atragi atenţia în momentele în care treaba merge după placul ei. Oriana mi-a zis că nu prea ai mai dat pe-aici în ultima vreme. Vrajba asta între tine şi dragul nostru tată pare serioasă.

— Ştii bine câte a pierdut, spun eu.

— Rămâi să iei cina cu noi, mă roagă Oriana, palidă ca o stafie, în timp ce se ridică şi mă priveşte cu ochii ei ca două rubine. Lui Madoc i-ar face plăcere. La fel şi mie.

— Nu pot, o refuz, cu o părere de rău sinceră. Am zăbovit aici prea mult, dar ne vom vedea cu toţii la nuntă.

— Lucrurile sunt întotdeauna foarte dramatice pe-aici, îi spune Vivi lui Heather. Ca într-un poem epic. Toţi se poartă de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-o baladă despre asasinate.

Heather se uită la Vivi de parcă şi ea tocmai ar fi ieşit dintr-o baladă.

— Ah, face Vivi, umblând iarăşi în geamantan şi scoţând la iveală încă un pachet moale cu o fundă neagră. Poţi să-i duci asta lui Cardan? E un fel de a-l felicita că e rege.

— E Înaltul Rege al regatului Elfhame, spune Oriana. Nu contează că v-aţi jucat împreună când eraţi mici, nu mai poţi să-i spui ca în copilărie.

Rămân stupefiată câteva clipe şi nu întind mâinile ca să iau pachetul. Ştiam că Vivi şi Cardan au fost destul de prietenoşi unul faţă de celălalt. Doar Vivi i-a spus lui Taryn despre coada lui, după ce a văzut-o când a fost la scăldat cu el şi cu o soră de-ale lui.

Numai că am uitat.

— Jude? întreabă Vivi

— Cred că ar fi mai bine să i-l dai tu personal, spun eu şi cu asta evadez din fostul meu cămin, înainte să ajungă Madoc acasă şi să fiu copleşită de nostalgie.

Trec pe lângă sala tronului, unde Cardan e aşezat la una dintre mesele scunde, cu capul aplecat către Nicasia. Nu-i văd faţa, dar o văd pe a ei cum îşi lasă capul pe spate, râzând în hohote, arătându-şi gâtul lung şi subţire. Pare că scânteiază de fericire şi că atenţia lui este lumina în care frumuseţea ei străluceşte mai puternic ca oricând.

Îl iubeşte, descopăr eu stânjenită. Îl iubeşte, dar l-a trădat cu Locke şi e îngrozită că n-o va mai iubi niciodată.

Degetele lui îi ating uşor braţul, coborând până la dosul încheieturii, şi îmi amintesc limpede senzaţia pe care miau stârnit-o acele mâini. Pielea mi se înfierbântă când îmi amintesc şi o roşeaţă care începe la gât mi se întinde apoi peste tot.

Sărută-mă până mi s-o face silă, a spus el, iar acum e aproape sigur că s-a îndopat până la refuz cu săruturile mele. Acum e sigur că s-a săturat de ele.

Urăsc să-l văd cu Nicasia. Urăsc gândul că o atinge. Urăsc faptul că ăsta e planul meu, că nu am pe cine să fiu supărată, în afară de mine însămi.

Sunt o idioată.

Durerea te face puternică, mi-a spus Madoc odată, silindu-mă să ridic sabia iar şi iar. Obişnuieşte-te cu greutatea ei.

Mă forţez să-mi iau ochii de la ei. Mă întâlnesc, în schimb, cu Vulciber ca să organizez venirea lui Balekin la palat, în audienţă la Cardan.

După aceea cobor la Curtea Umbrelor şi ascult informaţii despre curteni, ascult zvonuri cum că Madoc şi-ar aduna trupele, de parcă s-ar pregăti pentru războiul pe care încă sper să-l evit. Dispun ca doi spioni să meargă pe la curţile inferioare unde locuiesc cei mai mulţi copii de schimb care nu sunt juraţi nimănui, ca să afle ce pot. Discut cu Bomba despre Grimsen, care a făurit pentru Nicasia o broşă incrustată cu nestemate, cu ajutorul căreia ar putea să facă să-i crească aripi delicate din spinare, permiţându-i să zboare.

— Ce crezi că urmăreşte? întreb eu.

— Laude, linguşeli, spune Bomba. Poate că vrea să-şi găsească un finanţator nou. Probabil că nici n-ar refuza un sărut.

— Crezi că e interesat de Nicasia de dragul lui Orlagh sau pentru ea însăşi? întreb eu.

Bomba ridică din umeri.

— E interesat de frumuseţea Nicasiei şi de puterea lui Orlagh. Grimsen a plecat în exil împreună cu primul Alderking; cred că, data viitoare când va fi să jure credinţă cuiva, va fi foarte atent să aleagă un monarh potrivit.

— Sau poate că nu vrea să-şi mai jure credinţa niciodată, spun eu, hotărâtă să-i fac o vizită.

Grimsen a ales atât să lucreze, cât şi să trăiască în atelierul vechi pe care i l-a încredinţat Cardan, deşi era năpădit de tufe de trandafiri şi în stare proastă.

Apropiindu-mă, observ un fir subţire de fum ieşind de pe horn. Bat în uşă de trei ori şi aştept.

După câteva momente, Grimsen deschide uşa, eliberând un val de căldură îndeajuns de fierbinte cât să mă facă să dau înapoi.

— Te ştiu, spune el.

— Regina Veseliei, recunosc eu, încheind subiectul ăsta.

Izbucneşte în râs şi clatină din cap.

— L-am cunoscut pe tatăl tău muritor. Cândva a făcut un cuţit pentru mine şi a călătorit tocmai până-n Tărâmul Zânelor ca să-mi ceară părerea.

— Şi care a fost părerea ta?

Mă întreb dacă asta s-a întâmplat înainte ca Justin să vină în Elfhame, înainte s-o cunoască pe mama mea.

— Avea un talent deosebit. I-am zis că, dacă va munci cincizeci de ani, ar putea să ajungă să făurească cea mai de seamă sabie pe care a făcut-o vreodată un muritor. I-am zis că, dacă va munci o sută de ani, poate că va făuri cea mai de seamă sabie făcută vreodată, punct. Nu s-a mulţumit cu aceste cuvinte. Atunci i-am spus că-i voi împărtăşi unul dintre secretele mele: că-l voi ajuta să capete experienţa a o sută de ani de muncă într-o singură zi, numai de-ar face un târg cu mine. Numai de s-ar lipsi de un lucru pe care nu voia să-l dea.

— Şi a acceptat? întreb eu.

Grimsen pare nespus de încântat.

— Chiar aşa, ar fi minunat dacă ai putea să afli. Intră.

Oftez şi intru. Căldura e aproape de nesuportat şi duhoarea metalului îmi copleşeşte simţurile. În încăperea obscură cel mai mult îmi sare în ochi focul. Duc mâna la cuţitul din mânecă.

Din fericire, traversăm încăperea cu forja şi pătrundem în spaţiul de locuit al clădirii. E multă dezordine, toate suprafeţele sunt încărcate cu obiecte frumoase – nestemate, bijuterii, săbii şi cuţite şi alte ornamente. Îmi aduce un scaun mic, de lemn, şi se aşază şi el pe o bancă scundă.

Faţa lui e aspră, ca pielea tăbăcită, şi părul argintiu e zburlit, de parcă ar fi tras de el în timp ce lucra. Astăzi nu e îmbrăcat cu costume şi pietre preţioase; poartă un şorţ ros, din piele, peste o cămaşă cenuşie, mânjită cu cenuşă. De urechile mari şi ascuţite îi atârnă şapte cercei greoi, sub formă de inele aurii.

— Ce te aduce la atelierul meu? întreabă el.

— Speram să descopăr un cadou pentru sora mea. Se căsătoreşte în numai câteva zile.

— Înseamnă că-ţi trebuie ceva deosebit, spune el.

— Meşteşugul tău ţi-a câştigat o faimă de legendă, spun eu. Prin urmare, m-am gândit că poate nu-ţi mai vinzi produsele.

— Indiferent de faimă, sunt un meşteşugar, spune el, ducându-şi mâinile la piept.

Pare încântat de laudele mele.

— Dar e adevărat că nu mai primesc plată în bani, doar în natură.

Trebuia să-mi dau seama că va fi vreo şmecherie la mijloc. Totuşi clipesc derutată, plină de inocenţă.

— Ce aş putea să-ţi ofer şi să nu ai deja?

— Păi, să vedem, spune el. Spune-mi despre sora ta. E o uniune din dragoste?

— Aşa trebuie să fie, spun eu îngândurată. Din moment ce nu va avea niciun câştig practic.

Grimsen ridică din sprâncene.

— Da, înţeleg. Şi sora ta seamănă cu tine?

— Suntem gemene, îi precizez.

— Atunci nişte nestemate albastre, pe măsura culorilor tale, spune el. Poate un şirag de lacrimi, care să plângă în locul ei? O agrafă cu dinţi care să muşte soţii agasanţi? Nu.

Grimsen se plimbă de colo-colo în încăperea înghesuită. Ia în mână un inel.

— Ceva care să-i aducă un copil? întreabă el.

Şi apoi, întâlnindu-mi privirea, ia o pereche de cercei, unul în formă de semilună şi celălalt în formă de stea.

— Ah, da. Poftim. Asta e ceea ce vrei.

— Ce ştiu să facă? întreb eu.

Grimsen începe să râdă.

— Sunt frumoşi – nu e de ajuns?

Îl privesc neîncrezătoare.

— Ar fi de ajuns, având în vedere cât de frumoşi sunt, dar pun pariu că mai e ceva.

Îi place ce spun.

— Eşti o fată isteaţă. Nu numai că sunt frumoşi, ci chiar adaugă la frumuseţea stăpânei lor. O fac pe acestea mai frumoasă ca înainte, de o frumuseţe cumplită. Soţul ei nu se va mişca de lângă ea o vreme.

Expresia cu care mă priveşte e o provocare. Are impresia că sunt prea înfumurată ca să-i fac surorii mele un asemenea cadou.

Cât de bine cunoaşte inima umană şi orgoliul ei. Taryn va fi o mireasă încântătoare. Sunt dispusă eu, sora ei geamănă, să mă ascund în umbra ei? Cât de frumoasă îi voi îngădui să devină?

Dar ce cadou ar fi mai potrivit pentru o fată muritoare care urmează să se lege de frumuseţea zânelor?

— Ce aş putea să-ţi ofer pentru ei?

— Ei, ar fi multe lucruri mărunte. Un an din viaţa ta. Luciul părului tău. Sunetul râsului tău.

— Râsul meu nu atât de cristalin ca să merite.

— Poate nu e cristalin, dar pun pariu că e rar.

— Ce zici de lacrimile mele? întreb eu. Ai avea cu ce să făureşti încă un şirag.

Se uită la mine atent, de parcă ar vrea să ghicească cât de des plâng.

— Îţi cer o singură lacrimă, spune în cele din urmă. Şi îi vei transmite o propunere înaltului rege din partea mea.

— Ce fel de propunere? i-o întorc eu.

— Se ştie că Marea De Jos a ameninţat uscatul. Spune-i regelui tău că, dacă va declara război, îi voi făuri armură de gheaţă, să sfărâme orice tăiş care ar încerca să-l atingă şi să-i răcească inima într-atât încât să uite orice strop de

milă. Spune-i că-i voi pregăti trei săbii care, folosite în aceeaşi luptă, îi vor sluji precum puterea a treizeci de soldaţi

Sunt uluită.

— Îi voi spune. Dar de ce ai face asta?

Grimsen rânjeşte şi scoate o cârpă, cu care începe să lustruiască cerceii.

— Trebuie să-mi recapăt reputaţia, domniţa mea, şi nu doar pe cea de făuritor de jucării. Cândva regi şi regine veneau şi se rugau de mine. Cândva am făurit arme şi coroane care să schimbe lumea. Stă în puterea înaltului rege să-mi redea faima şi în puterea mea stă să adaug la puterea lui.

— Şi dacă-i place lumea aşa cum este ea? întreb eu. Neschimbată.

Râde scurt.

— Atunci îţi voi face o sticluţă în care să opreşti timpul.

Lacrima îmi este extrasă din colţul ochiului cu un sifon lung. Apoi plec cu cerceii pentru Taryn şi noi întrebări fără răspuns.

Înapoi în apartamentul meu, ridic cerceii în dreptul propriilor mele urechi. Până şi în oglindă, îmi fac ochii să pară lichizi şi luminoşi. Buzele mele par mai roşii şi pielea îmi luceşte de parcă tocmai m-am ridicat din baie.

Îi împachetez înainte să mă răzgândesc.

Capitolul 19

Petrec restul nopţii la Curtea Umbrelor, unde pun la cale planuri pentru protecţia lui Oak. Gărzi înaripate care să-l poată înălţa în aer în caz că va fi ademenit de bucuria valurilor în care s-a jucat cândva. O spioană deghizată în dădacă să-l urmeze şi să-l îngrijească şi să guste din toate bucatele înainte ca el să le bage în gură. Arcaşi dispuşi în copaci, cu vârfurile săgeţilor aţintite asupra oricui s-ar întâmpla să se apropie prea mult de fratele meu.

Mă gândesc la metode de a anticipa orice acţiune a lui Orlagh şi de a afla despre ele îndată ce sunt începute, când aud bătăi în uşă.

— Da? strig eu şi Cardan intră în cameră.

Sar în picioare surprinsă. Nu mă aşteptam să treacă pe aici, dar iată-l, cu hainele lui scumpe în dezordine. Are buzele uşor umflate şi părul vâlvoi Arată de parcă ar fi venit aici direct dintr-un pat, şi nu din al lui îmi aruncă pe birou un sul de hârtie.

— Ei? întreb eu, pe un ton mai rece decât aş putea spera vreodată.

— Ai avut dreptate, spune el ca pe o acuzaţie.

— Adică? insist.

Se reazemă de tocul uşii.

— Nicasia mi-a destăinuit secrétele sale. A fost nevoie doar de puţină bunătate şi de câteva săruturi.

Ni se întâlnesc privirile. Dacă aş feri ochii, ar şti că mi-e jenă, deşi mă tem că şi-a dat seama oricum. Mi se înfierbântă obrajii Mă întreb dacă voi mai putea să-l privesc vreodată fără să-mi amintesc cum e să-l ating.

— Orlagh va acţiona în timpul nunţii lui Locke şi a surorii tale.

Mă aşez din nou în scaun şi mă uit la notiţele din faţa mea.

— Eşti sigur?

Încuviinţează din cap.

— Nicasia zice că, din moment ce puterea muritorilor creşte, uscatul şi marea ar trebui să se unească. Şi că aşa se va şi întâmpla, ori în condiţiile în care speră ea, ori în condiţiile de care mă tem eu.

— Nu sună bine, remarc.

— Se pare că am o afinitate deosebită faţă de femeile cărora le place să mă ameninţe.

Nu ştiu cum să răspund la observaţia asta, aşa că-i spun despre oferta lui Grimsen, despre armura şi săbiile pe care a propus să le facă, care să-i aducă victoria.

— Asta în situaţia în care eşti dispus să înfrunţi Marea De Jos.

— Vrea să port război ca să-i redau gloria de altădată? întreabă Cardan.

— Cam aşa ceva, îi confirm.

— Asta, da, ambiţie, spune Cardan. Se prea poate să ne rămână doar o mlaştină şi câţiva pini aprinşi, dar măcar cele patru zâne ascunse în vreo peşteră umedă vor fi auzit de numele lui Grimsen. Merită admirată hotărârea cu care-şi urmăreşte scopul. Bănuiesc că nu i-ai zis că declararea unui război îţi va reveni ţie, şi nu mie.

Dacă e cu adevărat înaltul rege al regatului Elfhame, căruia ar trebui să-i urmăm până-n vecii vecilor, atunci mi se pare că suntem un pic necuviincioşi faţă de el, având în vedere că stăpârlim regatul în locul lui. Dar, dacă într-adevăr joacă teatru, atunci fără îndoială putem spune că e spion, unul chiar mai priceput decât majoritatea.

— Nu, evident, spun eu.

Câteva clipe, între noi se lasă o tăcere.

Face un pas spre mine.

— Noaptea trecută…

Îi tai vorba.

— Am făcut-o din acelaşi motiv pentru care ai făcut-o şi tu. Ca să scap de obsesia asta.

— Şi? întreabă el. Ai scăpat?

Îl privesc drept în ochi şi-l mint.

— Da.

Dacă mă atinge, dacă face chiar şi un pas spre mine, îmi va descoperi minciuna. Nu cred că aş mai putea să-mi ascund dorul de pe chip. Dar, spre uşurarea mea, Cardan strânge din buze şi încuviinţează din cap, apoi pleacă.

Din camera alăturată, Gândacul îl strigă pe Cardan şi se oferă să-l înveţe cum să facă o carte de joc să plutească în aer. Aud râsul lui Cardan.

Îmi trece prin minte că poate calea de a scăpa de dorinţă nu e să te laşi pradă ei. Poate că seamănă în anumite privinţe cu mitridatismul; poate că am luat o doză fatală, când de fapt ar fi trebuit să mă otrăvesc încet, cu câte un sărut.

Nu mă mir când îl găsesc pe Madoc în camera lui de strategie din palat, dar el se miră când mă vede, din moment ce nu e obişnuit cu abilitatea mea de a mă mişca fără zgomot.

— Tată, spun eu.

— Cândva credeam că-mi doresc să-mi zici aşa, remarcă el. Dar se pare că, atunci când o faci, rareori urmează ceva bun.

— Nu e cazul, îl liniştesc. Am venit să-ţi spun că ai avut dreptate. Nu-mi surâde ideea că Oak va fi în pericol, dar, dacă vom reuşi să stabilim condiţiile în care va ataca Orlagh, atunci pericolul va fi mai mic.

— Ţi-ai petrecut timpul căutând căi de a-l proteja cât stă aici, rânjeşte Madoc, arătându-şi dinţii ascuţiţi. E dificil să prevezi toate posibilităţile.

— E de-a dreptul imposibil, spun eu oftând şi pătrund în adâncul încăperii. Aşa că sunt de partea ta. Dă-mi voie să te ajut să păcăleşti Marea De Jos. Dispun de anumite resurse.

Madoc e general de mult timp. A pus la cale uciderea lui Dain şi a scăpat nepedepsit. E mai bun decât mine la lucrurile astea.

— Şi dacă vrei doar să-mi pui beţe în roate? întreabă el. Doar nu ai pretenţia să te cred pe cuvânt că eşti hotărâtă să mă ajuţi.

Cu toate că are toate motivele să nu aibă încredere în mine, cuvintele lui mă îndurerează. Mă întreb cum ar fi fost dacă mi-ar fi destăinuit planurile sale de a-l urca pe Oak pe tron înainte de măcelul de la ceremonia de încoronare. Dacă ar fi avut încredere în mine într-atât încât să-mi permită să iau parte la intrigile lui, oare aş fi putut să-mi alung îndoielile? Nu-mi place să mă gândesc că s-ar fi putut întâmpla aşa, dar mă tem că ăsta e adevărul.

— Nu l-aş pune pe fratele meu în pericol, spun eu, pe de o parte ca să-i răspund lui şi, pe de alta, ca să-mi răspund mie însămi.

— Chiar aşa? întreabă el. Nici măcar ca să-l salvezi din ghearele mele?

Trebuie să recunosc că merit acuzaţia asta.

— Ai spus că vrei să vin iarăşi de partea ta. Acum ai ocazia să-mi arăţi cum ar fi să lucrez cu tine. Convinge-mă.

Cât timp controlez tronul nu vom putea fi cu adevărat de aceeaşi parte, dar poate că am putea lucra împreună. Poate că-şi va canaliza ambiţia în lupta împotriva Mării De Jos şi va uita de tron, măcar până când Oak va ajunge la vârsta maturităţii. Măcar atunci situaţia va fi diferită.

Madoc arată spre masa pe care e întinsă harta insulelor şi pe care se află figurinele lui cioplite.

— Orlagh are la dispoziţie o săptămână ca să atace, în afară de cazul în care are de gând să pregătească o capcană în lumea muritorilor în absenţa lui Oak. Ai desemnat paznici pentru apartamentul lui Vivienne – pe care i-ai ales din afara structurilor militare şi care nu arată a cavaleri. O alegere înţeleaptă. Dar nimeni şi nimic nu e infailibil. Cred că locul cel mai avantajos pe care să-i tentăm să-l atace ar fi...

— Marea De Jos îşi va juca mâna la nunta lui Taryn.

— Poftim?

Madoc mă priveşte cercetător, mijind ochii.

— De unde ştii?

— Nicasia, spun eu. Şi cred că putem afla informaţii mai precise dacă acţionăm rapid. Am o cale pe care să-i trimit informaţii lui Balekin, informaţii în care va avea încredere.

Madoc ridică din sprâncene.

Încuviinţez din cap.

— O prizonieră. Deja am transmis informaţii prin intermediul ei cu succes.

Îmi întoarce spatele şi îşi toarnă un deget dintr-un lichior întunecat, apoi se lasă pe spate, într-un fotoliu cu tapiţerie din piele.

— Astea sunt resursele despre care-mi vorbeai?

— N-am venit la tine cu mâna goală, spun eu. Nu eşti câtuşi de puţin mulţumit că ai ales să ai încredere în mine?

— Aş putea spune că tu eşti cea care a decis în sfârşit să aibă încredere în mine. Acum rămâne de văzut cât de bine vom lucra împreună. Sunt multe alte proiecte la care am putea colabora.

Cum ar fi cucerirea tronului.

— Să abordăm aceste aventuri nefericite una câte una, îl sfătuiesc eu.

— El ştie? întreabă Madoc, zâmbind cu un aer cam înspăimântător, dar părintesc. Înaltul nostru rege are habar cât de bine te pricepi să conduci regatul în locul lui?

— Mai bine ai spera că nu va afla, spun eu, încercând să afişez o încredere neperturbată pe care nu o simt deloc când vine vorba despre Cardan sau despre înţelegerea dintre noi.

Madoc râde.

— O, aşa voi face, fata mea, aşa cum sper şi că-ţi vei da seama cât de bine ar fi dacă ai conduce regatul în interesul familiei tale.

Balekin vine în audienţă la Cardan în ziua următoare. Cardan a petrecut noaptea de unul singur, din câte mi-au spus spionii mei – nicio petrecere zgomotoasă, niciun dezmăţ, nicio competiţie între lire. Nu ştiu cum să interpretez asta.

Balekin e adus în lanţuri în sala tronului, dar păşeşte cu fruntea sus şi îmbrăcat în haine mult prea scumpe pentru viaţa din turn. Îşi etalează capacitatea de a obţine condiţii luxoase, îşi etalează aroganţa, de parcă aşa l-ar impresiona pe Cardan, în loc să-l irite.

De cealaltă parte, Cardan are o alură deosebit de impunătoare. Poartă o haină din catifea de culoarea muşchiului, brodată peste tot cu aur strălucitor. Cercelul primit de la Grimsen îi atârnă de lobul urechii reflectând lumina cu fiecare mişcare a capului. Astăzi sala e liberă de petrecăreţi dar nu e goală. Randalin şi Nihuar stau împreună în apropierea podiumului într-o parte, alături de trei gărzi. Eu mă aflu de cealaltă parte, într-un con de umbră. Servitorii aşteaptă în apropiere, pregătiţi să toarne vin sau să cânte la harpă, după bunul plac al înaltului rege.

Am stabilit împreună cu Vulciber ca Doamna Asha să primească un bilet chiar în momentul în care Balekin părăseşte tumul şi vine la palat în audienţă.

Pe bilet e scris:

M-am gândit la cererea ta şi vreau să negociem. Am posibilitatea să te ajut să părăseşti insula imediat după nunta surorii mele. Pentru siguranţa lui, frăţiorul meu va fi dus înapoi cu barca, pentru că zborul i-a făcut rău. Poţi pleca împreună cu el, fără să afle înaltul rege, căci, în mod necesar, călătoria aceasta va rămâne secretă. Dacă vei considera că acestea sunt suficiente, trimite-mi răspuns şi ne vom întâlni din nou, pentru a discuta despre trecutul meu şi viitorul tău.

E posibil ca ea să nu-i spună nimic lui Balekin când acesta se va întoarce la celula sa, dar, din moment ce i-a transmis dej a unele informaţii, iar prinţul a sesizat în mod sigur primirea biletului, mă aştept ca acesta să nu accepte ideea că ar fi fost vorba despre un mesaj lipsit de importanţă, având în vedere mai ales faptul că Asha e zână şi deci nu poate să mintă, ci doar să încerce să evite răspunsurile clare.

— Frăţiorul meu, zice Balekin fără să aştepte vreo invitaţie.

Poartă cătuşele la mâini ca şi cum ar fi brăţări, ca şi când i-ar evidenţia statului înalt, în loc să-l înfăţişeze drept prizonier.

— Ai cerut o audienţă la Coroană, spune Cardan.

— Nu, fratele meu, cu tine vreau să vorbesc, nu cu podoaba de pe capul tău.

Neruşinarea perfidă a lui Balekin mă face să mă întreb cu ce scop a cerut, de fapt, întrevederea asta.

Mă gândesc la Madoc şi la faptul că, în preajma lui, rămân veşnic un copil. Nu e puţin lucru să judeci persoana, care te-a crescut, indiferent ce nelegiuiri ar fi comis. Confruntarea aceasta priveşte mai puţin momentul prezent şi mai mult întinderea vastă a trecutului lor, urzeala ranchiunii şi a alianţelor încheiate între ei de-a lungul timpului.

— Ce doreşti? întreabă Cardan.

Vorbeşte pe un ton calm, dar lipsit de autoritatea nonşalantă pe care o afişează de obicei.

— Ce doresc toţi prizonierii? spune Balekin. Eliberează-mă din turn. Dacă doreşti să învingi, vei avea nevoie de ajutorul meu.

— Dacă te-ai străduit să obţii o întrevedere numai ca să-mi spui asta, eforturile tale sunt zadarnice. Nu, nu te voi elibera. Nu, nu am nevoie de tine.

Cardan pare convins de ceea ce spune.

Balekin zâmbeşte.

— M-ai închis pentru că ţi-e teamă de mine. În fond, l-ai urât pe Eldred mai mult decât mine. Pe Dain l-ai dispreţuit. Cum poţi să mă pedepseşti pentru crime pe care nu le regreţi?

Cardan îl priveşte pe Balekin de parcă nu i-ar veni să creadă ce aude şi dă să se ridice de pe tron. Şi-a încleştat pumnii. Expresia de pe chipul lui s-ar potrivi mai degrabă cuiva care a uitat unde se află.

— Dar Elowyn? Dar Caelia şi Rhyia? Dacă m-ar interesa doar propriile mele dorinţe, morţile lor ar reprezenta un motiv suficient să mă răzbun pe tine. Erau surorile noastre şi ar fi putut conduce mai bine şi decât mine, şi decât tine.

M-aş fi aşteptat ca Balekin să dea înapoi auzind acestea, dar nu cedează. În schimb, pe chip îi apare un zâmbet subtil şi perfid.

— Ele au intervenit pentru binele tău? Te-a primit în locuinţa sa vreuna dintre aceste surori dragi ale tale? Cum poţi să crezi că au ţinut la tine, din moment ce nu au îndrăznit să i se pună tatălui nostru de dragul tău?

Preţ de o clipă, am senzaţia că Cardan are de gând să-l lovească. Duc mâna la mânerul sabiei. Voi interveni între ei îl voi înfrunta pe Balekin. M-ar bucura să-l înfrunt pe Balekin.

Dar Cardan se prăbuşeşte înapoi pe tron. Furia i se risipeşte de pe chip şi vorbeşte de parcă n-ar fi auzit ultimele cuvinte ale lui Balekin.

— Ai fost întemniţat nu pentru că mă tem de tine şi nici de dragul răzbunării. Nu ai fost pedepsit pentru satisfacţia mea. Eşti întemniţat în turn pentru că aşa cere dreptatea.

— Nu eşti capabil să faci toate astea de unul singur, spune Balekin, privind în jur, în sală. Niciodată nu ai vrut să faci eforturi, niciodată nu te-ai sinchisit să linguşeşti diplomaţii sau să-ţi îndeplineşti datoria în defavoarea propriilor plăceri, încredinţează-mi mie sarcinile dificile, în loc să le laşi în seama unei muritoare faţă de care te simţi îndatorat şi care te va dezamăgi.

Privirile lui Nihuar, Randalin şi ale câtorva dintre gărzi se întorc spre mine, dar Cardan rămâne cu ochii pe fratele său. După un lung moment, îi răspunde:

— Să devii regentul meu, cu toate că am trecut de vârsta maturităţii? Te prezinţi înaintea mea nu cu remuşcări, ci ca înaintea unui câine neascultător pe care ai vrea să-l disciplinezi în sfârşit, Balekin pare jenat.

— Deşi uneori am fost aspru cu tine, m-am purtat aşa numai ca să te fac să devii mai puternic. Ai impresia că-ţi permiţi să trăieşti în indolenţă şi vicii şi totuşi să reuşeşti în poziţia de conducător? Fără mine, n-ai fi nimic. Fără mine, nu vei fi nimic.

Gândul că Balekin ar putea spune asemenea lucruri, fără să le creadă minciuni, mă îngrozeşte.

Cât despre Cardan, acesta zâmbeşte discret şi îi răspunde liniştit.

— Mă ameninţi, iar pe tine te lauzi. Îţi trădezi ambiţiile. Chiar şi dacă aş fi luat în considerare propunerea ta, acum, auzind micul tău discurs, m-aş fi convins că nu eşti diplomat câtuşi de puţin.

Înfuriat, Balekin face un pas înspre tron şi gărzile ocupă spaţiul dintre ei. Pot să văd dorinţa instinctivă a lui Balekin de a-l pedepsi pe Cardan.

— Te joci de-a regele, spune Balekin. Şi, dacă cumva nu-ţi dai seama de acest lucru, atunci eşti singurul. Dacă mă trimiţi înapoi în temniţă, vei pierde ajutorul meu şi vei pierde regatul.

— Pe aceasta, spune Cardan. A doua variantă, cea în care nu ai nicio implicare. Pe aceasta o aleg.

Se întoarce către Vulciber.

— Audienţa s-a încheiat.

Când Vulciber şi ceilalţi paznici pornesc să-l conducă pe Balekin înapoi la Tumul Uitării acesta întoarce privirea spre mine. Şi în ochii lui văd o ură atât de adâncă, încât mă tem că, dacă nu vom avea grijă, întregul Elfhame s-ar putea îneca în ea.

Cu două nopţi înaintea nunţii surorii mele mă privesc în oglinda lungă din apartamentul meu şi scot încet sabia Piarză-Noapte. Exersez toate poziţiile, cele învăţate de la Madoc şi cele învăţate la Curtea Umbrelor.

Apoi înalţ sabia, prezentând-o oponentei mele. O salut pe fata din oglindă.

Înainte şi-napoi, dansez de-a lungul podelei, înfruntând-o. Lovesc şi parez, parez şi lovesc. Simulez un atac. Mă feresc. Privesc cum i se adună transpiraţia pe frunte. Lupt până când transpiraţia îi părează cămaşa, până când începe să tremure de epuizare.

Tot nu e de ajuns.

Nu o voi putea învinge niciodată.

Capitolul 20

Capcana pentru Orlagh e pregătită. Petrec ziua discutând detaliile cu Madoc. Am pregătit trei locuri şi momente potrivite în care Marea De Jos ar putea ataca cu încredere: barca în sine, care va purta o ţintă falsă, e o alegere evidentă. E nevoie de un hob care să joace rolul lui Oak, ghemuit sub o mantie, şi barca trebuie vrăjită astfel încât să poată zbura.

Înainte de asta, există un moment în timpul recepţiei de la nuntă când Oak va porni de unul singur prin labirintul de gard viu. O parte dintre tufişuri vor fi înlocuite cu zâne-copac, care vor rămâne nevăzute până-n momentul în care vor trebui să atace.

Şi chiar înainte de asta, în momentul sosirii la moşia lui Locke pentru nuntă, vom da impresia că Oak coboară dintr-o caleaşcă pe un teren deschis, vizibil dinspre mare. Vom folosi şi atunci o momeală. Eu voi aştepta în caleaşcă, împreună cu adevăratul Oak, până când toată familia va fi coborât şi – sperăm

noi – marea va fi atacat. Apoi caleaşca va înconjura conacul şi noi vom pătrunde înăuntru pe o fereastră. În situaţia asta, copacii din apropierea ţărmului vor fi plini de spriţi pregătiţi să zărească zânele Mării De Jos, pentru capturarea cărora s-a pregătit o plasă ascunsă sub nisip.

Trei ocazii în care vom putea să surprindem Marea De Jos când încearcă să-i facă rău lui Oak. Trei ocazii pentru a-i face să regrete.

Nici pe Cardan nu-l neglijăm. Garda lui personală a fost instruită să rămână în alertă maximă. Şi lui i-a fost desemnată o echipă de arcaşi care să-i urmărească fiecare mişcare. Şi, fireşte, ne bizuim pe spionii noştri.

Taryn vrea să-şi petreacă ultima noapte dinaintea nunţii alături de surorile sale. Prin urmare, împachetez o rochie, împreună cu cerceii pentru sora mea şi le leg în spinarea aceluiaşi cal cu care am fost la insula Insweal. Leg sabia Piarză-Noapte de una, dintre genţile ataşate de şa. Şi pornesc călare spre moşia lui Madoc.

Noaptea e încântătoare. Un vânt uşor adie printre copaci, cu parfum de pin şi măr-veşnic. În depărtare aud sunet de copite. Vulpile se strigă între ele cu ţipetele lor aspre, ciudate. De undeva, de departe, se aude muzică de flaut şi cântecele ascuţite, fără cuvinte, ale sirenelor dintre stâncile ţărmului.

Apoi, deodată, sunetul copitelor se apropie. Prin codru se apropie călăreţi. Şapte indivizi călare pe cai sfrijiţi, cu ochii ca nişte perle. Au feţele acoperite şi armura mânjită cu vopsea albă. Le aud râsetele şi-mi dau seama că se separă în grupuri mai mici, ca să mă atace din mai multe părţi Preţ de o clipă, mă gândesc că e vorba despre vreo greşeală.

Unul dintre călăreţi înalţă un topor, care luceşte în lumina lunii de-un pătrar şi-mi îngheaţă sângele în vine. Nu, nu mă înşel. Au venit să mă omoare.

Experienţa mea în luptele călare e limitată. Mă aşteptam să devin cavaler al regatului şi să fiu însărcinată cu apărarea vieţii şi onoarei vreunui nobil, nu să călăresc la război alături de Madoc.

Acum, pe măsură ce se apropie, mă întreb cine ar fi putut să cunoască precis această vulnerabilitate. Madoc ştie, cu siguranţă. Poate că aşa s-a gândit să mă răsplătească pentru faptul că l-am trădat. Poate că a fost un tertip să mă convingă că are încredere în mine. Doar ştia că urma să vin la conacul său în noaptea asta. Şi toată după-amiaza am plănuit capcane întocmai precum cea de faţă.

Îmi amintesc, plină de regret, de avertismentul Gândacului: Data viitoare, ia cu tine pe cineva din garda regală. Ia pe cineva dintre noi. Ia un nor de spriţi sau un spriggan beat. Numai ia pe cineva.

Dar n-am luat pe nimeni. Sunt pe cont propriu.

Îmi opintesc calul. Trebuie doar să traversez codrul şi să mă apropii de conac – atunci voi fi în siguranţă. Sunt gărzi acolo şi, indiferent că Madoc sau altcineva a trimis călăreţii, nu va permite unui musafir, şi cu atât mai puţin unei persoane aflate sub protecţia sa, să fie ucis pe pământurile sale.

Ar însemna să încalce regulile bunei-cuviinţe.

Trebuie doar să ajung până acolo.

Ţâşnesc prin pădure şi aud sunetul copitelor în urmă. Privesc în spate. Vântul îmi suflă în faţă şi părul îmi intră în gură. Călăreţii înaintează cu distanţe mari între ei, încearcă să ajungă în faţa mea ca să-mi poată tăia calea spre Madoc şi să mă silească să merg spre coastă, unde nu aş avea cum să mă ascund.

Se apropie tot mai mult. Îi aud strigându-şi imul altuia, dar cuvintele lor se pierd în vuietul vântului. Calul meu e iute, dar ai lor curg ca apa în noapte. Privind în urmă, văd cum unul dintre ei îşi scoate arcul şi săgeţile cu pene negre în capăt.

Întorc calul într-o parte, dar imediat dau cu ochii de alt călăreţ, care-mi stă în cale.

Sunt înarmaţi şi poartă armură. Eu am la mine numai câteva cuţite şi sabia Piarză-Noapte, legată în spate, laolaltă cu genţile, şi înăuntrul uneia dintre ele, o arbaletă mică. M-am plimbat prin pădurea asta de sute de ori în copilărie; niciodată nu m-am gândit că s-ar putea ca la un moment dat să-mi trebuiască armură de luptă aici.

O săgeată vâjâie pe lângă mine şi se apropie încă un călăreţ, cu sabia scoasă.

Mi e imposibil să scap de ei.

Mă ridic în scări – un truc care nu ştiu dacă o să-mi reuşească – şi mă apuc de prima ramură rezistentă pe lângă care trec. Unul dintre armăsarii cu ochi albi îşi arată dinţii şi muşcă din coasta calului meu. Sărmana mea iapă nechează disperată şi loveşte din picioare. În lumina lunii, mi se pare că disting ochii de chihlimbar ai unui călăreţ, chiar înainte ca acesta să atace cu sabia sa lungă.

Sar şi mă ridic pe ramură. Câteva clipe, nu fac decât să mă ţin de ea strâns, trăgându-mi sufletul, în timp ce călăreţii trec pe sub mine. Aceştia se opresc şi îşi întorc caii. Unul dintre ei ia o înghiţitură dintr-o ploscă şi pe buze îi rămâne o pată aurie.

— Pisicuţă, strigă un altul. Coboară din copac şi vino la vulpi!

Mă ridic în picioare şi alerg de-a lungul ramurii păstrând în minte învăţăturile Stafiei. Trei cavaleri îmi dau târcoale dedesubt. În aer străfulgeră sclipirea unui topor aruncat înspre mine. Mă feresc, străduindu-mă să nu alunec. Arma trece vijelios pe lângă mine şi se înfige în trunchiul copacului.

— Bună încercare, le strig eu, încercând să nu par îngrozită.

Trebuie să scap de ei. Trebuie să mă caţăr mai sus. Dar apoi ce? Nu pot să mă lupt cu toţi şapte. Chiar de-aş vrea să încerc, sabia mea încă e legată de şaua calului. N-am decât câteva cuţite.

— Coboară, fată umană, spune un călăreţ cu ochi argintii.

— Am auzit de pofta ta de violenţă. Am auzit de ferocitatea ta, spune altă zână cu o voce adâncă şi melodioasă, care ar putea să aparţină unei femei. Nu ne dezamăgi, spune ea.

O a treia zână îşi potriveşte în coardă încă o săgeată cu vârful negru.

— Dacă e să fiu pisică, daţi-mi voie să vă zgârii puţin, spun eu, scoţând două cuţite de forma unor frunze de la brâu şi lansându-le în două arcuri strălucitoare spre călăreţi.

Unul dintre ele îşi ratează ţinta, pe când celălalt se izbeşte de armură, însă sper că le-am distras atenţia îndeajuns cât să pot smulge toporul din trunchi. Apoi ţâşnesc. Sar din creangă-n creangă, înconjurată de săgeţi zburătoare, şi-i mulţumesc în gând Stafiei pentru tot ce m-a învăţat.

Apoi o săgeată mă nimereşte în coapsă.

Nu reuşesc să-mi stăpânesc strigătul de durere. O iau din loc iarăşi, în pofida şocului dar viteza m-a lăsat. Următoarea săgeată zboară atât de aproape de coastele mele, încât numai norocul mă salvează.

Ei văd prea clar, până şi pe întuneric. Văd mult mai bine decât mine.

Toate avantajele sunt de partea lor. Sus în copaci, atâta vreme cât nu am unde să mă ascund, nu le ofer decât o ţintă ceva mai dificil de nimerit, suficient de dificil cât să fie o provocare. Şi, cu cât obosesc mai mult, cu cât sângerez mai puternic, cu cât mă doare mai tare, cu atât mai mult încetinesc. Dacă nu schimb regulile jocului, am să pierd.

Trebuie să echilibrez lupta. Trebuie să fac o mişcare pe care n-o aşteaptă. Nu văd, aşa că trebuie să mă încred în celelalte simţuri.

Trag aer în piept, ignorând durerea din picior şi săgeata care a rămas înfiptă în el, apoi, cu toporul în mână, sar de pe creangă, urlând.

Călăreţii dau să-şi întoarcă bidivii ca să se ferească de mine.

Îl nimeresc pe unul dintre ei în piept. Tăişul toporului îi îndoaie armura spre interior. Ceea ce e o mare ispravă – sau aşa ar fi fost, dacă nu mi-aş fi pierdut echilibrul un moment mai târziu. Cad şi arma îmi zboară din mână. Mă izbesc de pământ cu putere şi rămân fără aer. Mă rostogolesc îndată ca să evit loviturile de copite. Capul îmi zbârnâie şi piciorul parcă mi-ar lua foc în clipa în care mă ridic. Am frânt săgeata care-mi ieşea din coapsă, dar am împins vârful şi mai mult înăuntru.

Călăreţul pe care l-am izbit atârnă din şa, cu trupul moale şi cu sângele bolborosindu-i în gură.

Un alt călăreţ îşi întoarce calul în apropiere, în timp ce un al treilea se năpusteşte asupra mea în linie dreaptă. Scot un cuţit şi arcaşul care se apropie dă să schimbe arcul pe sabie.

Acum sunt una contra şase, ceea ce e mult mai bine, mai ales din moment ce patru dintre călăreţi zăbovesc în urmă, de parcă nu s-ar fi gândit că şi ei pot fi răniţi.

— Sunt destul de feroce pentru voi? le strig.

Călăreţul cu ochi argintii vine spre mine şi îmi azvârl cuţitul. Nu-l nimereşte pe el, dar se înfige în coasta calului. Animalul se ridică pe picioarele din spate. Numai că, în timp ce călăreţul încearcă să-l stăpânească, altul dintre ei porneşte spre mine. Apuc toporul, inspir adânc şi încerc să mă concentrez.

Calul scheletic mă priveşte cu ochii săi albi, lipsiţi de pupile. Pare flămând.

Dacă voi muri aici, în pădure, numai pentru că n-am fost mai bine pregătită, numai pentru că n-am fost îndeajuns de grijulie cât să-mi leg naibii de curea propria-mi sabie, mă voi mânia cumplit pe mine însămi.

Văzând cum se apropie călăreţul, îmi încordez trupul, dar nu ştiu dacă voi fi în stare să-i resping atacul. Disperată, mă chinui să născocesc altă soluţie.

La apropierea calului mă arunc la pământ, împotrivindu-mă oricărui instinct de supravieţuire, oricărui imbold de a fugi din calea uriaşei fiare. Aceasta năvăleşte peste mine, iar eu înalţ toporul şi-l cobor vertical. Sângele îmi împroaşcă faţa.

Creatura aleargă încă o bucată de drum şi apoi se prăbuşeşte cu un ţipăt înfiorător, ascuţit, prinzând sub trup piciorul călăreţului.

Mă ridic, mă şterg pe faţă şi imediat îl zăresc pe cavalerul cu ochi argintii, care se pregăteşte să atace. Îi rânjesc, înălţând toporul însângerat.

Călăreţul cu ochi aurii porneşte spre camaradul lui doborât, strigând la ceilalţi. Auzindu-l, cavalerul cu ochi argintii îşi întoarce calul şi ţâşneşte spre tovarăşii săi. Cavalerul ţintuit de pământ începe să se zbată şi ceilalţi doi cavaleri îl eliberează şi-l urcă pe unul dintre ceilalţi cai. Apoi toţi şase pornesc în noapte şi niciunul nu mai râde.

Aştept, de teamă că s-ar putea întoarce, de teamă că din umbre s-ar putea ivi un pericol şi mai cumplit. Minutele trec. Cel mai puternic zgomot e al respiraţiei mele răguşite şi al sângelui care-mi duduie în urechi.

Tremurând şi cuprinsă de dureri, pornesc la pas prin pădure. Îmi descopăr calul întins pe iarbă şi pe armăsarul călăreţului mort devorându-l. Agit toporul şi acesta din urmă o ia la fugă. Dar sărmana mea iapă nu e cu nimic mai puţin moartă.

Geanta din spinarea ei a dispărut. Probabil că a căzut în timpul cursei împreună cu hainele şi arbaleta mea. Am rămas şi fără cuţite, sunt împrăştiate prin pădure, pe unde le-am aruncat, rătăcite printre tufişuri Măcar n-am pierdut sabia Piarză-Noapte, e aici legată de şa. Cu degetele înţepenite, dezleg sabia făurită de tatăl meu.

Folosind-o ca pe-un baston, reuşesc să ajung cu chiu, cu vai până la conacul fortificat al lui Madoc şi mă curăţ de sânge la pompa din curte.

Înăuntru o găsesc pe Oriana aşezată în dreptul unei ferestre, lucrând la un gherghef. Se uită la mine cu ochii săi rozalii şi nu se sinchiseşte să zâmbească, aşa cum ar fi făcut un om, ca să mă liniştească.

— Taryn e la etaj cu Vivi şi cu iubita ei. Oak doarme şi Madoc îşi urzeşte intrigile.

Îmi cercetează înfăţişarea.

— Ai căzut într-un lac? întreabă ea.

Încuviinţez din cap.

— Caraghios, nu?

Oriana mai face o cusătură. Pornesc spre scări, dar îmi vorbeşte din nou înainte să pun piciorul pe prima treaptă.

— Ar fi atât de grav dacă Oak ar rămâne cu mine în tărâm? întreabă ea.

Urmează o tăcere de câteva momente, apoi şopteşte:

— Nu vreau să pierd dragostea lui.

Detest faptul că sunt nevoită să-i spun ceea ce ştie şi ea deja.

— Aici nu s-ar mai sfârşi coada de curteni veniţi să-i strecoare otravă în ureche, şoapte despre regele care ar putea fi Oak, numai de-ar fi înlăturat Cardan – iar asta i-ar putea face pe cei loiali lui Cardan să-şi dorească la rândul lor să scape de Oak. Şi astea nici măcar n-ar fi pericolele cele mari. Atât timp cât Balekin trăieşte, cel mai sigur loc pentru Oak e departe de tărâm. Mai e şi problema legată de Orlagh.

Oriana încuviinţează din cap cu o privire sumbră şi se întoarce iarăşi spre fereastră.

Poate că simte nevoia doar să găsească altvinovat, pe cineva responsabil de necesitatea acestei despărţiri. Iar eu oricum nu prea îi sunt simpatică.

Totuşi ţin minte ce înseamnă să duci dorul locului în care te-ai născut, să duci dorul celor care te-au crescut.

— Nu vei pierde dragostea lui niciodată, spun eu încet, aşa cum a vorbit şi ea adineaori.

Sunt convinsă că m-a auzit, dar nu se întoarce.

Cu acestea, urc scările, cu piciorul zvâcnindu-mi de durere. Când ajung la palier, Maoc iese din biroul său şi mă priveşte De Jos. Adulmecă aerul. Mă întreb dacă simte mirosul sângelui care încă mi se prelinge pe picior, mirosul de praf, transpiraţie şi apă rece, de fântână.

Un fior rece îmi trece prin oase.

Mă duc în fosta mea cameră şi închid uşa. Strecor mâna în spatele tăbliei patului şi descopăr mulţumită că unul dintre cuţitele mele a rămas aici, legat în piele şi uşor prăfuit. Îl las unde l-am găsit, cu un sentiment de siguranţă ceva mai pronunţat.

Şchiopătez până la vechea mea cadă, îmi muşc obrazul ca să pot face faţă durerii şi mă aşez pe margine. Apoi îmi spintec pantalonii şi inspectez ciotul de săgeată care mi-a rămas înfipt în picior. Vergeaua e cioplită din lemn de salcie mânjit cu cenuşă. Descopăr că partea vizibilă a vârfului e făcută din corn crestat.

Mâinile încep să-mi tremure şi-mi dau seama cât de iute îmi bate inima şi cât de ameţită sunt.

Rănile provocate de săgeţi sunt dificile, pentru că, cu fiecare mişcare, se agravează. Trupul nu se poate vindeca atât timp cât are înăuntru un vârf ascuţit, care lezează ţesuturile, şi, cu cât acesta e lăsat mai mult, cu atât devine mai greu de scos.

Inspir adânc şi strecor un deget pe lângă vârful de săgeată, apăsând pe el încet. Mi se taie respitaţia de durere şi capul îmi vâjâie o clipă, dar măcar săgeata nu pare să mi se fi înfipt în vreun os.

Îmi fac curaj, iau cuţitul şi fac o tăietură de-un deget în josul pielii E o senzaţie cumplită şi ajung să respir scurt şi iute, în timp ce îmi înfig, cu grijă, degetele în piele şi smulg vârful, îmi curge mult sânge, înspăimântător de mult. Apăs rana cu palma, încercând să opresc şuvoiul.

O vreme sunt prea ameţită ca să fac altceva decât să stau locului.

— Jude?

E Vivi. A deschis uşa. Se uită la mine scurt şi apoi la cadă. Ochii ei de pisică se holbează.

Scutur din cap.

— Să nu spui nimănui.

— Sângerezi spune ea.

— Du-mă… dau eu să spun, dar mă opresc, amintindu-mi că trebuie să leg rana, lucru la care nu m-am gândit.

Poate că starea mea nu e atât de bună pe cât am crezut. Şocul nu se simte întotdeauna din primul moment.

— Adu-mi un ac cu aţă – dar nu fir subţire, ci mătase aspră, folosită la brodat. Şi o pânză, ca să menţin presiunea pe rană.

Vivi se încruntă, privind cuţitul din mâna mea şi rana atât de proaspătă.

— Ţi-ai făcut-o singură?

Asta mă aduce la realitate o clipă.

— Da, mi-am tras singură o săgeată în picior.

— Bine, bine.

Îmi întinde o cămaşă de pe pat şi iese din cameră. O apăs pe rană, sperând să încetinesc sângerarea.

Se întoarce cu un ac şi aţă albă. În scurt timp, firul ăla n-o să mai fie alb.

— Bun, spun eu, străduindu-mă să mă concentrez. Vrei s-o ţii sau s-o coşi?

— O ţin, spune ea, uitându-se la mine ca şi când şi-ar fi. Dorit să existe şi o a treia opţiune. Nu crezi c-ar fi mai bine s-o chempetaryn?

— În noaptea dinaintea nunţii ei? Nici gând.

Încerc să trec aţa prin gaura acului, dar mâinile îmi tremură atât de tare, încât mi-e greu.

— Bun, acum apropie marginile rănit.

Vivi se aşază în genunchi şi face întocmai strâmbând din nas. Mi se taie respiraţia şi mă străduiesc să nu leşin. Mai durează numai câteva minute, apoi am să mă întind şi-am să mă odihnesc, îmi promit eu. Alte câteva minute şi toate vor fi ca înainte, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Încep să cos. Doare. Doare şi doare şi doare. La sfârşit, clătesc piciorul din nou şi rup o fâşie din porţiunea cea mai curată a cămăşii ca să-l înfăşor.

Vivi se apropie.

— Poţi să te ţii pe picioare?

— Lasă-mă un minut, spun eu, clătinând din cap.

— Şi cu Madoc ce facem? întreabă ea. Am putea să-i spunem…

— Nu spunem nimănui, o contrazic şi, ţinându-mă strâns de marginea căzii, ridic piciorul şi-l scot afară, reuşind cu chiu, cu vai să-mi stăpânesc ţipetele.

Vivi deschide robinetul şi apa năvăleşte în cadă, curăţând sângele.

— Hainele tale sunt ude leoarcă, spune ea, încruntându-se.

— Dă-mi o rochie de-acolo, îi zic. Caută una gen sac.

Mă silesc să mă duc şchiopătând la un scaun, pe care mă aşez greoi. Apoi îmi dau jos haina şi cămaşa de dedesubt. M-am dezbrăcat de la brâu în sus, dar nu pot să fac mai mult din cauza durerii.

Vivi îmi aduce o rochie – atât de veche, încât Taryn nu s-a obosit să mi-o aducă la palat – şi o strânge, ca să mi-o poată trece peste cap, apoi mă ajută să-mi scot braţele prin mâneci, ca şi când aş fi un copil. Cu mare grijă, îmi dă jos ghetele şi ce a mai rămas din pantaloni.

— Poţi să te întinzi spune ea. Odihneşte-te. Eu şi Heather îi putem distrage atenţia lui Taryn.

— Mă descurc, o asigur.

— Nu mai ai nimic de făcut, asta-i tot ce spun.

Vivi arată de parcă s-ar gândi mai bine la avertismentul meu, de a nu veni aici.

— Cine ţi-a făcut-o? întreabă ea.

— Şapte călăreţi – poate cavaleri. Dar, dacă mă întrebi cine a poruncit atacul… nu ştiu.

Vivi oftează îndelung.

— Jude, vino cu mine în lumea oamenilor. Nu eşti obligată să trăieşti în „normalitatea“ asta. Lumea asta nu e normală.

Mă ridic din scaun. Mai bine calc pe piciorul rănit decât să mai aud asemenea lucruri.

— Ce-ai fi făcut dacă n-aş fi venit la tine? întreabă ea hotărât.

Acum că m-am ridicat, trebuie să mă mişc în continuare, ca să nu-mi pierd elanul. Pornesc spre uşă.

— Nu ştiu, spun eu. Dar un lucru ştiu sigur. Pericolele mă pot căuta şi în lumea muritorilor. Rămânând aici, pot să mă asigur că tu şi Oak aveţi gărzi care să vă protejeze acolo. Ascultă, înţeleg că ceea ce fac ţi se pare stupid. Dar nu te purta de parcă n-ar avea rost.

— Nu asta am vrut să zic, mă contrazice ea, dar eu deja am ieşit pe hol.

Deschid brusc uşa de la camera lui Taryn şi le găsesc pe ea şi pe Heather râzând. La sosirea noastră, se opresc.

— Jude? exclamă Taryn.

— Am căzut de pe cal, îi spun eu şi Vivi nu mă contrazice. Deci? Despre ce bârfim?

Taryn e agitată, umblă prin cameră şi ba atinge rochia fină pe care o va îmbrăca mâine, ba ţine coroniţa împletită din tulpiniţe şi frunze cultivate în grădinile goblinilor, la fel de proaspete ca în clipa în care au fost culese.

Îmi dau seama că cerceii pe care i-am cumpărat pentru ea nu mai sunt, i-am pierdut o dată cu geanta. Sunt împrăştiaţi printre frunze şi tufişuri.

Servitorii ne aduc vin şi prăjituri, aşa că ling glazura dulce şi mă pierd în sunetul liniştitor al conversaţiei lor. Durerea din picior mă deranjează, dar nu atât cât mă deranjează amintirea râsetelor acelor călăreţi, amintirea momentului în care au încercuit copacul în care urcasem. A momentului în care am fost rănită, înspăimântată şi total singură.

În ziua nunţii lui Taryn mă trezesc în patul copilăriei mele. Mă simt de parcă m-aş fi deşteptat dintr-un somn adânc şi, preţ de o clipă, sunt derutată, dar nu pentru că n-aş şti unde mă aflu, ci pentru că nu-mi amintesc cine sunt. În aceste câteva momente, clipind în lumina dimineţii târzii, sunt iarăşi fiica lui Madoc, care visează să devină cavaler la curte. Apoi năvăleşte peste mine ultima jumătate de an, precum gustul, de acum familiar, al otrăvurilor pe care le înghit.

Precum durerea înţepătoare a cusăturilor neglijente.

Mă ridic în capul oaselor şi desfac pânza, ca să-mi privesc rana. E umflată şi urâtă, ca şi cusătura. Şi piciorul mi-a înţepenit.

Gnarbone, un servitor uriaş, cu urechi lungi şi coadă, intră în cameră, amintindu-şi să bată abia după aceea. Poartă în mâini o tavă cu micul dejun. Într-o clipă, îmi acopăr trupul de la brâu în jos cu păturile.

Aşază tava pe pat, fără nicio vorbă, şi apoi se duce în baie. Aud curgerea apei şi simt mirosul de ierburi mărunţite. Rămân nemişcată, aşteptând să plece.

Aş putea să-i spun că sunt rănită. Ar fi simplu. Dacă i-aş cere lui Gnarbone să trimită după un chirurg militar, ar face-o. Bineînţeles, le-ar spune lui Madoc şi Orianei. Dar chirurgul mi-ar coase rana aşa cum trebuie şi m-ar salva de la infecţie.

Chiar dacă Madoc a trimis călăreţii, tot cred că m-ar îngriji. Legile curtoaziei, până la urmă. Dar ar considera că, astfel, aş recunoaşte că am nevoie de ajutorul lui, că el a învins. Că m-aş întoarce acasă definitiv.

Şi totuşi, în lumina dimineţii, sunt destul de sigură că nu Madoc a trimis călăreţii, chiar dacă a fost genul de capcană la care ar recurge. El n-ar fi trimis în veci nişte asasini care să ezite şi să o ia la fugă în ciuda avantajului numeric.

După ce iese Gnarbone, îmi beau cu poftă cafeaua şi pornesc spre baie.

E aromată şi lăptoasă şi numai cufundată în apă îmi permit să plâng. Numai sub apă pot să accept că era să mor, că am fost îngrozită şi că aş vrea să am pe cineva căruia să-i pot spune lucrurile astea. Îmi ţin respiraţia până când nu mai am ce ţine.

După baie, îmbrac un halat vechi şi mă duc la pat. Încerc să mă hotărăsc dacă ar merita să trimit un servitor înapoi la palat ca să-mi aducă altă rochie sau dacă ar fi mai bine să iau, pur şi simplu, una de-a lui Taryn, când Oriana intră în cameră cu un maldăr de stofă argintie.

— Servitorii mi-au spus că ai venit fără niciun bagaj, zice ea. Bănuiesc că ai uitat că la nunta surorii tale trebuie să porţi o rochie nouă. Sau orice rochie, numai să fie.

— Cel puţin o persoană va fi goală, îi replic. Ştii bine că e adevărat. Nu am participat nici măcar la o singură petrecere în Tărâmul Zânelor unde toţi să aibă haine pe ei.

— Ei, dacă ăsta e planul tău, spune ea, dând să plece. Atunci bănuiesc că tot ce-ţi trebuie e un colier frumos.

— Stai, o opresc. Ai dreptate. Nu am nicio rochie şi am nevoie de una. Nu pleca, te rog.

Când Oriana se întoarce iar spre mine, pe chipul ei observ urma unui zâmbet.

— Cât de neobişnuit e să te aud spunând exact ce vrei să spui, fără s-o faci cu ostilitate.

Mă întreb cum e pentru ea să locuiască în casa lui Madoc, să fie soţia supusă a lui Madoc şi totuşi să fi fost implicată în subminarea tuturor intrigilor lui Oriana e mult mai subtilă decât aş fi crezut.

Şi mi-a adus o rochie.

Mi se pare o mare generozitate din partea ei, dar apoi Oriana întinde rochia pe pat.

— E una de-a mea, spune ea. Cred că-ţi va veni bine.

Rochia e argintie şi mă duce cu gândul la o armură din zale. E minunată, cu mâneci evazate de la antebraţ în jos şi tăiate în lungime pentru a expune pielea, dar cu un decolteu foarte mare, care pe Oriana ar arăta într-un fel, iar pe mine, cu totul altfel.

— E puţin cam... îndrăzneaţă pentru o nuntă, nu crezi?

Ar trebui s-o port fără sutien.

Oriana mă fixează cu privirea câteva clipe, cu o expresie perplexă, aproape ca a unei insecte.

— Aş putea s-o probez, mă învoiesc, amintindu-mi că numai cu o clipă în urmă am zis în glumă că voi participa la nuntă dezbrăcată.

Din moment ce ne aflăm în Tărâmul Zânelor, Oriana nu dă niciun semn că s-ar pregăti să plece. Îi întorc spatele, sperând că aşa îi voi distrage atenţia de la picior în timp ce mă dezbrac. Apoi trag rochia pe gât şi o las să-mi curgă pe şolduri. Sclipeşte în chip minunat, dar, după cum mă aşteptam, îmi lasă pieptul foarte expus. Adică foarte expus.

Oriana aprobă din cap mulţumită.

— Voi trimite pe cineva să-ţi aranjez părul.

În scurt timp, o fată pixi mlădioasă mi-a şi împletit părul sub forma coarnelor de berbec şi a înfăşurat capetele cu panglici argintii îmi machiază pleoapele şi buzele cu şi mai mult argintiu.

Apoi, îmbrăcată, cobor la parter ca să mă alătur familiei în salonul Orianei, de parcă ultimele luni nici n-ar fi existat.

Oriana poartă o rochie de uri violet-pal şi un colier de petale proaspete, care i se înalţă până la bărbia fardată. Vivi şi Heather sunt îmbrăcate amândouă cu haine de-ale muritorilor, Vivi cu o rochie vaporoasă, imprimată cu un model cu ochi, pe când Heather poartă o rochie scurtă, rozalie, acoperită cu paiete mici, argintii. Şi-a prins părul cu clame roz, sclipitoare. Madoc poartă o tunică mov-închis, iar Oak poartă şi el culori asemănătoare.

— Ia uite, spune Heather. Amândouă purtăm rochii argintii.

Taryn încă n-a ajuns. Aşteptăm în salon, bem ceai şi mâncăm pâiniţe nedospite.

— Chiar crezi c-o s-o facă până la capăt? întreabă Vivi.

Heather îi aruncă o privire scandalizată şi o loveşte uşor peste picior.

Madoc oftează.

— Se spune că învăţăm mai bine din greşelile noastre, nu din succese, rosteşte el privind spre mine cu subînţeles.

Taryn coboară în sfârşit. A fost îmbăiată în rouă de liliac şi îmbrăcată cu o rochie cu mai multe straturi suprapuse, incredibil de fine, cu frunzuliţe şi flori prinse între ele, care să-i expună silueta ca pe un lucru delicat şi fermecător, dar şi ca un buchet viu.

Are părul împletit sub forma unei coroane, presărată cu boboci încântători.

E foarte frumoasă şi dureros de umană. În toată pânza aceea străvezie, pare mai curând o ofrandă, nu o mireasă. Ne zâmbeşte tuturor cu timiditate, strălucind de bucurie.

Ne ridicăm cu toţii şi-i spunem cât de frumoasă e. Madoc îi ia mâinile şi i le sărută, privind-o aşa cum ar face orice tată mândru de fata lui. Chiar dacă e de părere că nunta ei e o greşeală.

Urcăm în caleaşcă, împreună cu hobul scund care se va da drept Oak şi care, după ce intrăm cu toţii, îşi schimba haina şi se aşază timorat într-un colţ.

În drum spre moşia lui Locke, Taryn se apropie de mine şi mă ia de mână.

— După căsătorie, lucrurile se vor schimba.

— Unele, da, spun eu, deşi nu ştiu exact la ce se referă.

— Tata a promis să-l ţină din scurt, îmi şopteşte ea.

Îmi amintesc că Taryn m-a rugat să-i iau lui Locke funcţia de Maestru De Ceremonii Probabil că lui Madoc îi va ocupa ceva timp, dacă vrea să-i tempereze excesele lui Locke, ceea ce nu e un lucru rău.

— Eşti fericită pentru mine? întreabă ea. Sincer?

Taryn a fost cea mai apropiată fiinţă din viaţa mea. A ştiut toate emoţiile mele, suferinţele mele, de la cele mici la cele mari.

— Vreau ca tu să fii fericită, spun eu. Astăzi şi întotdeauna, îmi zâmbeşte agitată şi-mi strânge degetele.

O ţin încă de mână când zărim labirintul din gard viu. Văd trei fete pixi îmbrăcate în rochii diafane, zburând şi chicotind pe deasupra vegetaţiei, iar dincolo de ele, numeroase alte zâne, care deja au început să forfotească. Locke a organizat o nuntă pe măsura titlului de Maestru De Ceremonii.

Capitolul 21

Prima capcană nu e declanşată. Hobul coboară odată cu familia, în timp ce Oak şi cu mine ne ascundem în caleaşcă. Iniţial, când ne ghemuim între băncile capitonate, îmi zâmbeşte vesel, dar în clipa următoare zâmbetul îi dispare de pe chip şi în locul lui apare e expresie îngrijorată.

Îi iau mâna şi o strâng.

— Eşti gata să dăm buzna printr-o fereastră?

Auzind acestea, se bucură din nou.

— Din caleaşcă?

— Da, spun eu şi aştept ca aceasta să înconjoare conacul.

Atunci, cineva bate în uşă. Privesc afară discret şi o văd pe Bombă înăuntrul clădirii îmi face cu ochiul, iar eu îl ridic pe Oak şi i-l întind, cu copitele înainte, prin fereastra caleştii.

Mă caţăr şi eu cu stângăcie în urma lui. Rochia asta e ridicol de sumară şi încă îmi simt piciorul înţepenit şi mă doare, în starea asta mă prăbuşesc pe podeaua de piatră din casa lui Locke.

— Vreo veste? întreb eu, ridicând privirea la Bombă. Clatină din cap şi-mi întinde mâna.

— Încă de la început încercarea asta a avut cele mai puţine şanse. Eu pariez pe labirint.

Oak se încruntă, aşa că îi masez umerii.

— Nu eşti obligat s-o faci, îi spun eu, deşi nu ştiu ce ne-am face dacă s-ar răzgândi.

— Sunt bine, mă linişteşte fără să mă privească în ochi. Unde-i mama?

— Am s-o găsesc eu pentru tine, rămurică, îl asigură Bomba, luându-l cu blândeţe de după umărul său subţire şi îndrumându-l afară din încăpere. În dreptul uşii se uită în urmă, la mine, şi scoate ceva din buzunar.

— Mi se pare că te-ai rănit, spune ea. Din fericire, nu pregătesc doar explozive.

Spunând acestea, îmi aruncă un obiect. Îl prind, fără să mi dau seama despre ce-ar fi vorba, şi-l întorc în palmă. Un borcănaş cu unguent. Înalţ privirea ca să-i mulţumesc, dar deja a dispărut.

Destupând flaconul, inspir aroma amară de ierburi. După ce-mi întind crema pe piele, durerea se estompează. Unguentul stinge căldura a ceea ce probabil că era o infecţie în devenire. Piciorul încă mă irită, dar nicidecum ca înainte.

— Seneşalul meu, spune Cardan şi aproape că scap flaconul.

Îmi las rochia peste picioare şi mă întorc.

— Eşti gata să-l primeşti pe Locke în familia ta? întreabă el.

Data trecută când am vizitat conacul, în labirintul viu, buzele lui erau pătate cu nevermore auriu şi m-a privit în timp ce-l sărutam pe Locke cu o intensitate pe care am crezut-o a fi ură.

Acum mă priveşte cu o expresie nu tocmai diferită şi tot ce vreau e să mă arunc în braţele lui. Vreau să-mi înăbuş temerile în îmbrăţişarea lui. Vreau să-mi spună ceva cu totul atipic pentru el, să-mi spună că totul va fi bine.

— Frumoasă rochie, rosteşte el în schimb.

Îmi dau seama că probabil curtea crede că sunt înamorată de înaltul rege, din moment ce am îndurat să fiu încoronată drept Regină a Veseliei şi totuşi să rămân seneşalul lui. Probabil că toată lumea crede, după cum crede şi Madoc, că sunt supusa lui. Chiar şi după ce m-a umilit, m-am întors, târâş, la el.

Dar dacă cumva chiar devin înamorată de el?

Cardan are mai multă experienţă în dragoste decât mine. S-ar putea folosi de asta împotriva mea, exact aşa cum a procedat cu Nicasia, la cererea mea. Poate că în sfârşit a găsit o cale de a întoarce situaţia în favoarea lui.

Ucide-l, spune o parte din fiinţa mea, cea pe care mi-o amintesc din noaptea în care l-am luat prizonier. Ucide-l înainte să te facă să-l iubeşti.

— N-ar trebui să fii singur, spun eu, gândindu-mă că, dacă Marea De Jos va ataca, atunci nu trebuie să-i prezentăm nicio ţintă uşoară. Nu în noaptea asta.

Cardan rânjeşte.

— Nici nu aveam de gând.

Concluzia implicită, cum că de cele mai multe ori ar petrece noaptea cu altcineva, mă supără, ceea ce detest.

— Foarte bine, îi replic, cu senzaţia că aş înghiţi fiere. Dar, dacă ţi-ai pus în

gând să te bagi în pat cu vreuna – sau, mai curând, cu mai multe –, alege pe cineva dintre gărzi. Şi să vă păzească alte câteva gărzi.

— O veritabilă orgie.

Pare încântat de idee.

Îmi tot vine în gând expresia fixă cu care m-a privit când eram amândoi goi înainte să-şi pună cămaşa şi să-şi încheie manşoanele acelea elegante. Ar fi trebuit să cădem la pace, a spus el atunci netezindu-şi agitat pe spate părul acela negru ca cerneala. Ar fi trebuit să cădem la pace cu mult înainte.

Dar niciunul dintre noi nu a încercat, nici atunci nici după aceea.

— Jude, a spus el, mângâindu-mi pulpa piciorului te temi de mine?

Îmi dreg glasul, alungând amintirile.

— Îţi poruncesc să nu rămâi singur începând cu apusul din noaptea asta şi până mâine, la răsărit.

Tresare, de parcă l-ar fi muşcat ceva. Nu se aştepta să-i mai dau ordine în modul ăsta autoritar, ca şi când n-am încredere în el.

Înaltul rege al regatului Elfhame face o plecăciune superficială.

— Dorinţa ta… pardon. Porunca ta îmi e poruncă, spune el.

Nu pot să mă uit la el cât iese din cameră. Sunt o laşă. Poate că e durerea din picior, poate e grija pentru Oak, dar îmi vine să strig după el, îmi vine să-i cer iertare. În cele din urmă, când sunt sigură că a plecat, îmi croiesc drum spre petrecere, în câţiva paşi sunt pe coridor.

Îl găsesc pe Madoc rezemat de perete. Cu braţele încrucişate la piept, se uită la mine şi scutură din cap.

— N-am înţeles niciodată. Până acum.

Mă opresc.

— Poftim?

— Am venit să-l iau pe Oak, dar te-am auzind vorbind cu înaltul rege. Iartă-mă, dar am tras cu urechea.

Abia mai pot gândi din cauza bubuitului din tâmple.

— Nu e ce ere…

— Dacă n-ar fi fost, n-ai fi ştiut la ce mă refer, mi-o întoarce Madoc. Ai fost foarte vicleană, fata mea. Nu-i de mirare că n-am reuşit să te tentez cu nicio ofertă. Am spus că nu te voi subestima, dar aşa am făcut. Te-am subestimat şi am subestimat şi ambiţia şi aroganţa ta.

— Nu, spun eu. Nu înţelegi…

— Ba cred că înţeleg, îmi replică şi nu mai aşteaptă să-i explic că Oak nu e pregătit să preia tronul, că am vrut să evit vărsarea de sânge că nici nu ştiu dacă voi mai putea să păstrez puterea pe care o am după un an şi o zi.

E prea furios ca să asculte toate astea.

— În sfârşit, am priceput. Pe Orlagh şi pe Marea De Jos le vom răpune împreună. Dar, după ce acestea vor fi dispărut, vom fi doar noi, de-o parte şi de alta a tablei de şah.. Şi, când te voi învinge, îţi promit că o voi face cu toată seriozitatea cu care aş învinge orice oponent care s-a dovedit a-mi fi egal.

Înainte să-mi vină în minte vreo replică, mă apucă de braţ şi mă duce afară, în grădină.

— Haide, spune el. Trebuie să ne jucăm rolurile până la capăt.

Afară, clipind în lumina soarelui de după-amiază târzie, Madoc se desparte de mine şi se duce să le vorbească unor cavaleri de lângă o fântână ornamentală. Înclină din cap înainte să plece, gestul cuiva care-şi recunoaşte adversarul.

Mă străbate un fior. Când l-am înfruntat la Conacul Scorburos, după ce i-am pus otravă în pahar, am crezut că deveniserăm duşmani. Dar acum e mult mai grav. Ştie că stau între el şi coroană şi nu mai contează dacă mă iubeşte sau mă urăşte – va face tot posibilul să-mi smulgă această putere din mâini.

Din lipsă de alte opţiuni intru în labirint, spre ospăţul care are loc în inima lui.

Cotesc de trei ori şi am senzaţia că musafirii sunt tot mai departe. Sunetele devin estompate şi aud râsete tot mai vagi din toate direcţiile. Gardul viu e suficient de înalt cât să mă dezorienteze.

După alte şapte cotituri, m-am rătăcit de-a binelea. Pornesc înapoi dar descopăr că labirintul şi-a schimbat forma. Potecile nu mai sunt unde erau înainte.

Bineînţeles. Nu se putea să fie un labirint normal. Nu, trebuie neapărat să-mi vrea răul.

Îmi amintesc că prin frunziş sunt zânele-copac, pregătite să-l apere pe Oak. Nu ştiu dacă ele îmi joacă festa asta, dar sunt sigură că cineva mă ascultă când vorbesc.

— Am să-mi croiesc calea drept prin voi, le spun pereţilor vii. Haideţi să jucăm cinstit.

Aud cum crengile tresar în spatele meu. Mă întorc şi descopăr o cărare nouă.

— Ar fi bine să fie într-adevăr drumul spre petrecere, mormăi eu, pornind la pas.

Sper că poteca asta nu duce la temniţa secretă, destinată celor care pun în pericol labirintul.

Cotesc iarăşi şi descopăr o întindere de floricele albe şi un turn de piatră miniatural. Dinăuntru, aud un sunet straniu, pe jumătate mârâit, pe jumătate scâncet.

Scot sabia Piarză-Noapte. Puţine fiinţe suspină în Tărâmul Zânelor. Iar cele specifice regiunii ăsteia – cum ar fi urlătoarele – sunt foarte periculoase.

— Cine-i acolo? strig eu. Ieşi afară, că, de nu, intru eu la tine.

Spre surprinderea mea, cu paşi mărunţi, îşi face apariţia Heather. Urechile i s-au lungit şi s-au acoperit cu blană, precum cele ale pisicilor. Nasul ei şi-a schimbat forma, iar deasupra sprâncenelor şi din pometi i-au crescut mustăţi scurte.

Şi mai grav, din moment ce nu pot privi dincolo de înfăţişarea asta, înseamnă că vraja nu i-a ascuns doar temporar înfăţişarea adevărată. E o vrajă adevărată, care mi se pare că încă nu şi-a terminat treaba. Sub ochii mei, pe braţe îi apare un strat pufos de blană, cu petice de diferite culori, ca ale unei pisici tigrate.

— Ce... ce s-a întâmplat? bâigui eu.

Heather deschide gura, dar, în loc să-mi răspundă, miorlăie amar.

Nu mă pot abţine să râd. Nu pentru că ar fi amuzant, ci pentru că m-am speriat. Apoi mă simt vinovată, mai ales când o aud sâsâind.

Mă aşez pe vine, strâmbându-mă din cauza cusăturii de la picior.

— Nu intra în panică. Îmi pare rău. Doar că m-ai luat prin surprindere. De asta te-am prevenit să ţii talismanul ăla la tine.

Heather miorlăie şuierat încă o dată.

— Mda, spun eu, oftând. Nimănui nu-i place să audă „ţi-am spus eu”. Nu te teme. Nemernicul care şi-a închipuit că ar fi o farsă haioasă o să aibă o grămadă de regrete. Haide.

Heather vine după mine, tremurând. Când dau s-o cuprind cu braţul pe după umeri, se fereşte şi şuieră din nou. Măcar încă poate merge pe două picioare. Măcar a rămas îndeajuns de umană cât să stea lângă mine şi să n-o ia la fugă.

Pătrundem adânc în labirint şi, de data asta, gardul viu nu-şi mai bate joc de noi. Cotim de trei ori şi ajungem printre musafiri. Susurul blând al unei fântâni se contopeşte cu sunetul conversaţiei.

Privesc în jur, în căutarea vreunui cunoscut.

Taryn şi Locke nu sunt aici. Probabil că au găsit vreun umbrar, la adăpostul căruia îşi spun jurăminte intime – îşi urzesc căsătoria magică adevărată, fără martori plină de mister. Într-o lume în care nu există minciuni, promisiunile nu trebuie declarate public ca să devină obligatorii.

Vivi se apropie în grabă şi o ia de mâini pe Heather. Aceasta şi-a strâns degetele, sub forma labelor de pisică.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Oriana mânioasă.

— Heather? întreabă Oak, ca să se convingă că ea e.

Heather îl priveşte cu ochi ca ai surorii mele. Mă întreb dacă asta a fost esenţa farsei. O pisică unei fete cu ochi de pisică.

— Fă ceva, o roagă Vivi pe Oriana.

— Nu mă pricep atât de mult la astfel de farmece, spune ea. Nu am avut niciodată vreo afinitate pentru dezlegatul blestemelor.

— Cine a făcut-o? Tot ei pot s-o desfacă.

Vocea mea e aspră, ca un mârâit, ca a lui Madoc. Vivi înalţă ochii la mine cu o expresie ciudată pe chip.

— Jude, mă avertizează Oriana, dar Heather arată cu încheieturile pumnului în mijlocul a trei fauni, care cântă la flaut, văd un băiat cu urechi de pisică. Mă reped la el. Duc mâna la mânerul sabiei; toate frustrările mele, provocate de toate situaţiile pe care nu le pot stăpâni, se concentrează în dorinţa de a îndrepta această singură problemă.

Cu cealaltă mână îi azvârl cupa cu vin verde dintre degete. Băutura se adună printre trifoi şi apoi se scurge în pământul de sub picioarele noastre.

— Ce înseamnă asta? se răsteşte el.

— Ai blestemat-o pe fata aceea, îi spun. Înlătură blestemul acum.

— Îmi admira urechile, relatează băiatul. I-am dăruit ceea ce-şi dorea. A fost o favoare.

— Asta am să zic şi eu după ce-am să te spintec şi am săţi vântur măruntaiele în aer ca pe o flamură, spun eu. N-am făcut decât să-i îndeplinesc dorinţa. În fond, dacă n-ar fi dorit să-l spintec în două, mi-arfi îndeplinit rugămintea cât se poate de firească.

Uitându-se la cei din jur cu o privire furioasă, traversează iarba cu paşi grei şi rosteşte câteva cuvinte. Efectul blestemului începe să se risipească. Dar, recăpătându-şi umanitatea, Heather începe să plângă. Se cutremură şi suspină adânc.

— Vreau să plec, spune ea în cele din urmă, cu o voce plânsă şi tremurătoare. Vreau să merg acasă chiar acum şi să nu mă mai întorc niciodată.

Vivi ar fi trebuit s-o pregătească mai bine, să se asigure că va purta mereu un talisman – sau, mai bine, chiar două. N-ar fi trebuit sub nicio formă s-o lase să se plimbe de una singură.

Mă sperie gândul că, într-o anumită măsură, e vina mea.

Eu şi Taryn i-am ascuns lui Vivi cele mai dificile momente din viaţa noastră de oameni trăind printre zâne. Cred că Vivi s-a gândit că, din moment ce surorile ei s-au descurcat, şi lui Heather îi va fi bine. Dar nouă nu ne-a fost uşor niciodată.

— Va fi bine, o calmează Vivi, masând-o pe Heather pe spate, cu mişcări circulare, liniştitoare. Eşti în siguranţă. A fost doar puţin ciudat. Mai târziu o să ţi se pară că a fost o întâmplare haioasă.

— N-o să i se pară haios, spun eu şi Vivi mă străfulgeră cu o privire mânioasă.

Suspinele continuă. În cele din urmă, Vivi o ia uşor cu degetul de bărbie şi-i înalţă capul, ca s-o privească drept în ochi.

— Eşti în siguranţă, o încredinţează Vivi din nou şi în vocea ei aud nuanţele magiei.

Vraja face ca întregul trup al lui Heather să se înmoaie.

— Nu ţii minte ce s-a întâmplat în ultima jumătate de oră. Te distrai de minune la petrecere, dar apoi te-ai împiedicat şi ai căzut. Ai plâns pentru că te-ai lovit la genunchi. Nu e caraghios?

Heather priveşte înjur stânjenită şi se şterge la ochi.

— Sunt cam ridicolă, spune ea râzând. Se pare că doar am tras o sperietură.

— Vivi şuier eu.

— Ştiu ce vrei să spui îmi şopteşte Vivi. Dar e ultima oară când procedez aşa. Şi ca să-ţi răspund înainte să întrebi, nu, n-am mai făcut aşa ceva până acum. Dar nu e nevoie să ţină minte toate astea.

— Fireşte că trebuie să ţină minte, o contrazic. Altfel, n-o să aibă mai multă grijă data viitoare.

Sunt atât de furioasă, încât abia pot vorbi dar trebuie s-o fac pe Vivi să înţeleagă. Trebuie s-o fac să înţeleagă că până şi amintirile oribile sunt de preferat golurilor stranii şi senzaţiei pustiitoare că emoţiile tale n-au noimă.

Dar, înainte să-i pot explica lucrurile astea, Stafia apare lângă mine. Împreună cu Vulciber. Amândoi sunt îmbrăcaţi în uniforme.

— Vino după noi, spune Stafia, cu o bruscheţe neobişnuită.

— Ce e? îi întreb eu, pe un ton aspru.

Am rămas cu mintea la Vivi şi la Heather.

Stafia are o înfăţişare mai sumbră ca niciodată.

— Marea De Jos a acţionat.

Mă uit în jur, după Oak, dar îl găsesc în locul în care l-am lăsat numai cu câteva clipe în urmă, alături de Oriana, urmărind-o pe Heather, care tot repetă că n-are nimic. Pielea dintre sprâncenele lui se încruntă uşor, dar, în rest, nu pare să fie în vreun pericol, în afară de cel al influenţelor nefaste.

Îl zăresc pe Cardan în celălalt capăt al grădinii, aproape de Taryn şi de Locke, care tocmai s-au întors din locul tainic în care şi-au făcut jurămintele. Taryn are o privire timidă şi obrajii îmbujoraţi. Zânele se apropie în grabă ca s-o sărute – goblini şi grigi doamne de la curte şi cotoroanţe. Deasupra, cerul e senin şi vântul dulce, pătruns de parfumul florilor.

— Turnul Uitării. Vulciber insistă să vezi cu ochii tăi spune Bomba.

Nici măcar n-am simţit-o când s-a apropiat. E îmbrăcată toată în negru şi are părul prins într-un coc strâns.

— Jude?

Mă întorc spre spionii mei.

— Nu înţeleg.

— Îţi vom explica pe drum, spune Vulciber. Eşti gata?

— Numai o clipă.

Ar trebui s-o felicit pe Taryn înainte să plec. Să o sărut pe obraji şi să-i spun vorbe frumoase, ca să ştie că am fost şi eu aici chiar dacă apoi a trebuit să plec. Dar, întorcând privirea spre ea şi încercând să-mi dau seama cât de repede aş putea încheia socotelile, ochii meu rămân fixaţi asupra cerceilor pe care-i poartă.

De loburile urechilor ei atârnă o lună şi o stea. Aceleaşi pe care le-am cumpărat de la Grimsen. Cele pe care le-am pierdut în pădure. Nu le purta în momentul în care am urcat în caleaşcă, deci trebuie să le fi primit...

Lângă ea, Locke zâmbeşte cu zâmbetul lui de vulpe şi, când face câţiva paşi, observ că şchioapătă puţin.

Câteva clipe nu fac decât să mă holbez la el, pentru că mintea mea refuză să accepte ceea ce vede. Locke. Locke a fost printre călăreţi, Locke şi prietenii lui m-au atacat în noaptea dinainte să se căsătorească. Un fel de petrecere a burlacilor. Probabil că s-a gândit să se răzbune pe mine pentru faptul că l-am ameninţat. Ori asta, ori poate s-a gândit că nu va reuşi niciodată să-i rămână credincios lui Taryn şi a hotărât să năvălească el peste mine înainte să vin eu la el.

Arunc o ultimă privire înspre ei şi-mi dau seama că acum nu mai e nimic de făcut.

— Transmite-i veştile legate de Marea De Jos şi Marelui General, îi spun Bombei. Şi ai grijă să nu...

— Am să-l supraveghez eu pe fratele tău, mă asigură ea. Şi pe înaltul rege.

Întorc spatele petrecerii de nuntă şi pornesc în urma lui Vulciber şi a Stafiei. În apropiere ne aşteaptă armăsari galbeni, cu coamă lungă, gata înşeuaţi şi cu căpăstrul pus. Sărim în spinările lor şi pornim spre temniţă.

De afară, singurul indiciu vizibil cum că s-ar fi întâmplat ceva îl reprezintă valurile, mai înalte decât le-am văzut vreodată. Apa s-a adunat pe stâncile cu suprafeţe inegale.

Înăuntru, descopăr trupurile. Cavaleri care zac palizi şi nemişcări. Cei câţiva întinşi pe spate au gurile pline de apă, de parcă buzele lor ar fi marginile unor ceşti. Alţii sunt întinşi pe o parte. Ochii tuturor au fost înlocuiri cu perle.

S-au înecat pe uscat.

Cobor scările în grabă, îngrozită că mama lui Cardan ar fi putut păţi ceva. Dar o găsesc aici, e vie şi mă priveşte clipind din umbră. Câteva clipe rămân nemişcată în faţa celulei ei, cu mâna pe piept, respirând uşurată.

Apoi scot sabia Piarză-Noapte şi lovesc perfect vertical, între gratii şi lacăt. Se aprind scântei şi uşa se deschide. Asha mă priveşte bănuitoare.

— Pleacă, îi spun. Uită de înţelegerea noastră. Uită totul. Pleacă de-aici.

— De ce faci asta? întreabă ea.

— Pentru Cardan, îi răspund.

Las nespusă a doua parte: Pentru că mama lui încă e vie, pe când a mea nu e, pentru că, chiar dacă te urăşte, măcar merită şansa să ţi-o poată spune în persoană.

Îmi mai aruncă o privire uluită şi porneşte în sus, pe scări.

Trebuie să ştiu dacă Balekin mai e aici, dacă e în viaţă. Cobor mai departe, orientându-mă în întuneric cu o mână lipită de perete şi cu cealaltă pe sabie.

Stafia mă strigă, probabil din cauza apariţiei subite a Ashei, dar eu mă concentrez asupra ţelului meu. Încep să cobor treptele mai repede şi cu paşi mai siguri.

Descopăr că celula lui Balekin e goală, gratiile au fost îndoite şi smulse şi covoarele lui somptuoase sunt umede şi acoperite cu nisip.

Orlagh l-a răpit pe Balekin. A răpit un prinţ al tărâmului fix de sub nasul meu.

Îmi blestem scăparea. Ştiam că se întâlnesc, ştiam că urzesc intrigi cot la cot, dar eram convinsă, din cauza Nicasiei, că Orlagh chiar vrea să facă din Cardan un mire al mării. Nu mi-a trecut prin cap că Orlagh ar putea trece la fapte înainte să primească răspuns. Şi nu m-am gândit că, atunci când a ameninţat să ia sânge, s-a referit la Balekin.

Balekin. Ar fi dificil să pună coroana tărâmului pe capul lui fără ajutorul lui Oak. Dar, dacă Cardan s-ar întâmpla să abdice vreodată, ar urma o perioadă de instabilitate, o altă încoronare, o altă şansă pentru ca Balekin să ajungă domnitor.

Mă gândesc la Oak, care nu e pregătit pentru nimic din toate provocările astea. Mă gândesc la Cardan, care trebuie convins să mi se jure din nou, mai ales în urma celor întâmplate.

Încă înjur de mama focului în momentul în care aud un val izbindu-se de stânci, îndeajuns de puternic cât să facă turnul să se cutremure. Stafia mă strigă din nou, dar de la o distanţă mai mică decât mă aşteptam.

Mă întorc şi dau cu ochii de el în cadrul uşii Lângă el au apărut trei zâne ale mării, care mă privesc cu ochi palizi. Îmi trebuie câteva clipe să pricep priveliştea dinaintea ochilor, să-mi dau seama că Stafia nu e imobilizat, că nici măcar nu pare speriat. Să-mi dau seama că e vorba despre trădare.

Obrajii mi se încing. Vreau să mă înfurii dar, în loc de asta, nu simt decât vuietul asurzitor care-mi urlă în minte, copleşind orice altceva.

Marea se izbeşte iarăşi de ţărm, lovind versantul turnului. Mă bucur că dej a am sabia Piarză-Noapte în mână.

— De ce? întreb eu şi în urechi îmi răsună cuvintele Nicasiei zgomotoase precum ţărmul asaltat: Cineva în care ai încredere deja te-a trădat.

— L-am slujit pe Prinţul Dain, spune Stafia. Nu pe tine.

Dau să vorbesc, dar aud foşnete în spate. Urmează o durere în ceafă şi apoi nimic.

Cartea A Doua

Au furat-o pe mica Bridget, şapte ani cu ei a stat;
Şi-napoi la semeni vrând să meargă, în zadar i-a căutat.
Au adus-o înapoi încet,
După ale nopţii vise,
Şi-au crezut că doarme adânc, Când de durere ea murise.

De atunci o ţin la ei, în adâncul unui lac,
Şi-n jurul patului aşteaptă Deşteptarea ei din somn de veac.

William Allingliam

Capitolul 22

Mă trezesc pe fundul mării.

La început intru în panică. Am apă în plămâni şi simt o apăsare puternică pe piept. Deschid gura ca să ţip şi reuşesc să scot un sunet, dar nu cel la care mă aşteptam. Mă şochează într-atât, încât mă opresc şi pricep că nu mă înec.

Sunt vie. Respir apă, cu mare efort, dar o respir.

Sub mine e un pat din coral umplut cu varec, ai cărui lujeri flutură sub puterea curenţilor. Sunt înăuntrul unei clădiri, care şi ea pare făcută din coral. Prin ferestre apar şi dispar diverşi peşti.

Nicasia pluteşte la capătul patului cu picioarele înlocuite de o coadă lungă. Văzând-o aici în apă, parcă aş vedea-o prima oară, cu părul albastru-verzui răsucindu-se în jurul capului şi cu ochii ei palizi, cu tentă metalică, lucind sub valuri. Pe uscat era frumoasă, dar aici aminteşte de elementele naturii e de o frumuseţe înfiorătoare.

— Asta-i pentru Cardan, spune ea şi imediat strânge pumnul şi-mi dă una în stomac.

N-aş fi crezut că sub apă e posibil să-ţi iei suficient avânt cât să loveşti pe cineva, dar asta e lumea ei, cu care se armonizează numai bine.

— Au, fac eu.

Încerc să ating locul în care m-a lovit, dar mâinile îmi sunt legate în cătuşe grele, care nu-mi permit să ajung până acolo, întorc capul şi descopăr pe podea stâncile de care sunt ancorată. Mă cuprinde un nou val de panică, împreună cu o senzaţie de irealitate.

— Nu ştiu cu ce l-ai păcălit, dar o să aflu, spune ea, neliniştindu-mă prin faptul că bănuiala ei se apropie atât de mult de adevăr.

Însă asta înseamnă că, de fapt, nu ştie nimic.

Mă silesc să mă concentrez pe asta, pe aici şi acum, pe posibilităţile pe care le am ca să formulez un plan. Dar e dificil, având în vedere cât de furioasă sunt – furioasă pe Stafie, pentru că m-a trădat, furioasă pe Nicasia şi pe mine însămi, mereu pe mine însămi mai mult decât pe oricine altcineva. Sunt furioasă pe mine pentru că am ajuns în postura asta.

— Ce s-a întâmplat cu Stafia? mă răstesc eu. Unde e?

Nicasia mijeşte ochii la mine.

— Ce?

— V-a ajutat să mă răpiţi. L-aţi plătit? întreb eu, străduindu-mă să vorbesc pe un ton calm.

Cel mai mult vreau să ştiu răspunsul la întrebarea pe care nu pot s-o pun – ştie ce planuri are Stafia în privinţa Curţii Umbrelor? Dar, ca să aflu acest lucru şi să-l împiedic, trebuie să evadez.

Nicasia îmi mângâie obrazul şi-mi netezeşte părul pe spate.

— Preocupă-te de propria ta persoană.

Poate că a vrut să fiu adusă aici doar din cauza geloziei ei personale. Poate că totuşi pot să scap din situaţia asta.

— Ai impresia că l-am păcălit pentru că mă place mai mult decât pe tine, îi spun. Dar tu ai tras în el cu o săgeată. Evident că-i place mai mult de mine.

Se face albă la faţă şi gura i se cască de surpriză, apoi se strâmbă de furie când pricepe aluzia mea – anume că i-am spus. Poate că nu-i o idee grozavă s-o întărât cât timp sunt în postura asta neputincioasă, dar sper că aşa îmi va spune unde mă aflu.

Şi cât timp trebuie să rămân aici. Deja a trecut o bucată de timp de când am leşinat. Timp în care Madoc a fost liber să pregătească un război, cunoscând amploarea influenţei pe care o am asupra coroanei, în care Cardan a fost pe deplin liber să facă orice i-a poftit inima, în care poate Locke a avut ocazia să-i batjocorească pe toţi şi să-i ademenească în intrigile lor dramatice, timp în care consiliul ar fi putut să încurajeze capitularea înaintea mării şi eu nu pot să fac nimic ca să previn toate acestea.

Cât timp o să mai stau aici? Cât mai e până când cinci luni de muncă se vor duce pe apa sâmbetei? Îmi amintesc de ziua în care Val Moren a jonglat cu diverse obiecte şi le-a lăsat să se prăbuşească în jurul său. De chipul lui şi de ochii lui insensibili, umani.

Nicasia pare să-şi fi recăpătat stăpânirea de sine, dar îşi mişcă înainte şi-napoi coada lungă.

— Ei bine, de-acum eşti a noastră, muritoareo. Cardan va regreta ziua în care ţi-a acordat încrederea sa.

Vrea să mă înspăimânte şi mai mult, dar eu simt o mică uşurare. Nu consideră că am vreo putere deosebită. Au impresia că am o vulnerabilitate deosebită. Au impresia că mă pot controla aşa cum ar face-o cu orice alt muritor.

Dar uşurarea e ultimul lucru pe care trebuie să-l arăt.

— Mda, Cardan ar face bine să aibă mai multă încredere în tine, fără îndoială. Chiar pari de încredere. Nu e ca şi când l-ai trăda chiar în clipa asta.

Nicasia duce mâna la banduliera pe care o poartă la piept şi scoate un obiect ascuţit – un dinte de rechin. Cu el în mână, se uită la mine.

— Aş putea să-ţi fac rău şi nu ţi-ai aminti.

— Dar ţi-ai aminti tu, spun eu.

Nicasia zâmbeşte.

— Poate că aş preţui o asemenea amintire.

Inima îmi zvâcneşte în piept, dar refuz să-mi arăt spaima.

— Vrei să te învăţ unde trebuie înfipt vârful? întreb eu. E o muncă delicată să provoci durere fără să faci daune permanente.

— Eşti prea proastă ca să-ţi fie frică?

— O, dar îmi este frică, îi spun eu. Numai că nu de tine. Cei care m-au adus aici – mama ta, bănuiesc, şi Balekin – consideră că pot să le fiu utilă. Mi-e frică de planul lor, dar nu de tine, un torţionar inept, fără valoare în vreun plan.

Nicasia spune un cuvânt şi o durere cumplită îmi striveşte plămânii. Nu pot să respir. Deschid gura, dar nu fac decât să-mi sporesc agonia.

De s-ar termina repede, gândesc eu. Dar nu se termină îndeajuns de repede.

Când mă trezesc a doua oară, sunt singură.

Zac nemişcată, înconjurată de apă, cu plămânii curaţi. Patul n-a dispărut de sub mine, dar îmi dau seama că plutesc deasupra lui.

Mă doare capul şi în stomac simt o durere provocată de combinaţia dintre foame şi vânătaia lăsată de pumnul Nicasiei. Apa e rece, de o răceală care mi se prelinge în vene şi-mi încetineşte sângele. Nu ştiu cât timp am fost

inconştientă, cât a trecut de când am fost răpită din turn. Pe măsură ce timpul trece şi peştii vin să mă ciupească de picioare şi de păr, de cusătura rănii de la picior, mânia mi se risipeşte şi mă cuprinde disperarea. Disperarea şi regretele.

Îmi doresc s-o fi sărutat pe Taryn pe obraz înainte să fiplecat îmi doresc să mă fi asigurat că Vivi a înţeles că, dacă iubeşte o muritoare, trebuie să fie mai grijulie cu ea. Îmi doresc să-i fi spus lui Madoc că dintotdeauna am vrut ca Oak să aibă tronul, îmi doresc să fi plănuit mai multe planuri. Îmi doresc să fi lăsat în urmă mai multe instrucţiuni îmi doresc să nu fi avut încredere în Stafie niciodată.

Sper că lui Cardan îi e dor de mine.

Nu ştiu cât timp plutesc aşa, de câte ori intru în panică şi mă zbat în lanţuri, de câte ori povara apei dimprejur mă apasă atât de mult încât mă sufoc. Un triton intră în cameră înot.

Se deplasează prin apă cu mişcări uimitor de graţioase. Are părul de un verde dungat şi aceleaşi dungi îi acoperă şi restul trupului. Ochii lui mari sticlesc în lumina indiferentă.

Face câteva gesturi şi scoate nişte sunete pe care nu le înţeleg. Apoi, adaptându-şi dar aşteptările la situaţia de faţă, vorbeşte.

— Am venit să te pregătesc pentru cina cu regina Orlagh. Dacă-mi faci probleme, pot la fel de uşor să te las inconştientă. Aşa speram să te găsesc.

Încuviinţez din cap.

— Fără probleme. Am înţeles.

În încăpere pătrund şi alte zâne ale mării, unele cu cozi verzi, altele cu cozi galbene şi unele cu vârfurile cozilor negre, înoată în jurul meu, holbându-se cu ochii lor mari şi lucioşi.

Una dintre ele mă dezleagă şi alta mă ridică în capul oaselor. În apă, aproape că nu cântăresc nimic. Trupul meu se mişcă încotro e împins.

Când încep să mă dezbrace, intru în panică din nou, e un fel de reacţie instinctuală, animalică. Mă zvârcolesc în braţele lor, dar mă ţin ferm şi-mi trag o rochie diafană peste cap. E scurtă şi subţire, şi abia se poate numi îmbrăcăminte. Se înfoaie în jurul meu şi sunt convinsă că mare parte a trupului mi se vede prin ea. Evit să privesc m jos, de teamă că mă voi înroşi.

Apoi sunt înfăşurată în lanţuri de perle şi părul mi-e prins la spate sub o coroană din scoici şi o plasă din varec. Rana de la picior mi-a fost legată cu un bandaj din iarbă-de-mare. În cele din urmă, sunt condusă prin vastul palat de coral, luminat slab, din loc în loc, de meduze strălucitoare.

Zânele mării mă aduc într-o sală de banchete fără tavan, încât, când ridic privirea, deasupra mea zăresc bancuri de peşti şi chiar şi un rechin, iar deasupra lor văd o lumină tremurătoare, probabil a suprafeţei mării.

Se pare că soarele e pe cer.

Regina Orlagh stă pe un jilţ enorm, ca un tron, la capătul mesei, al cărei corp e incrustat cu scoici şi pe suprafaţa căreia mişună crabi şi stele de mare vii, corali în formă de evantai şi anemone care adie în curenţii apei.

Regina are o înfăţişare de-o regalitate imposibilă. Ochii ei negri îmi scrutează trupul şi tresar, înţelegând că am înaintea ochilor pe cineva care domneşte de generaţii întregi de-ale muritorilor.

Lângă ea şade Nicasia, într-un jilţ cu puţin mai prejos decât al mamei sale. Iar în celălalt capăt al mesei e aşezat Balekin, într-un scaun mult mai modest decât ale lor.

— Jude Duarte, spune el. Acum ştii ce înseamnă să fii prizonier. Cum e să putrezeşti într-o celulă? Să te gândeşti că acolo vei muri?

— Nu ştiu, îi răspund. Am ştiut de la început că voi fi eliberată.

Auzind acestea, regina Orlagh izbucneşte în râs, lăsându-şi capul pe spate.

— Să zicem că ai fost eliberată, într-un anumit sens. Vino aici.

Simt magia din cuvintele ei şi-mi amintesc ce a zis Nicasia, că nu o să-mi amintesc nimic din chinurile pe care o să mi le provoace. Într-adevăr, ar trebui să mă bucur că nu m-a torturat mai mult de atât.

Datorită rochiei mele subţiri, e limpede că nu port niciun talisman. Ei nu ştiu că Dain mi-a dăruit un geas. Au impresia că sunt întru totul la cheremul farmecelor.

Pot să mă prefac. Pot s-o fac.

Înot până la ea, afişând cu grijă o privire inexpresivă. Orlagh mă priveşte adânc în ochi şi e cumplit de dificil să nu-mi feresc chipul, să o privesc cu seninătate.

— Suntem prietenii tăi, spune Orlagh, mângâindu-mi obrazul cu degetele sale cu unghii lungi. Ne iubeşti din toată inima, dar nu trebuie să spui asta nimănui din afara acestei încăperi. Ne eşti loială şi ai face absolut orice pentru noi Nu-i aşa, Jude Duarte?

— Da, spun eu îndată.

— Ce ai fi dispusă să faci pentru mine, micul meu crăiete?

— Orice, regina mea, îi răspund.

Întoarce privirea spre Balekin.

— Vezi? Aşa se face.

Balekin pare că se îmbufnează. Are o părere foarte bună despre sine şi nu-i place să fie pus la colţ. Fiind cel mai în vârstă dintre copiii lui Eldred, l-a urât pe tatăl său pentru că nu l-a considerat potrivit pentru a urca pe tron. Sunt convinsă că urăşte felul în care-i vorbeşte Orlagh. Dacă n-ar fi avut nevoie de alianţa asta şi dacă nu s-ar fi aflat pe teritoriul ei, mă îndoiesc că i-ar fi permis să se poarte aşa cu el.

Poate că aici e o falie pe care o pot exploata.

În scurt timp ne sunt aduse o sumedenie de preparate acoperite cu clopote pline cu aer, astfel încât, chiar şi sub apă, să rămână uscate până sunt mâncate.

Peşte crud, tăiat în rozete delicate şi alte forme ingenioase. Stridii parfumate cu varec prăjit. Icre lucioase, roşii şi negre.

Nu ştiu dacă pot să mănânc fără să mi se dea voie în mod explicit, dar mi-e foame şi sunt dispusă să risc eventuale observaţii.

Peştele crud, cu un gust subtil, e amestecat cu ierburi piperate. Nu credeam că ar putea să-mi placă, dar chiar îmi place. Înghit rapid trei felii subţiri de ton.

Capul încă mă doare, dar stomacul începe să fie mai bine.

În timp ce mănânc, mă gândesc la ceea ce trebuie să fac: să-i ascult cu atenţie şi să mă port de parcă aş avea încredere în ei, de parcă le-aş fi loială. Ca să pot face asta, trebuie să-mi închipui că chiar aşa gândesc, măcar în parte.

Mă uit la Orlagh şi-mi imaginez că ea m-a crescut, în loc de Madoc, că sunt un fel de soră a Nicasiei, care uneori s-a purtat urât cu mine, dar, în fond, mi-a purtat de grijă. În privinţa lui Balekin, imaginaţia mea se revoltă, dar mă străduiesc să mă gândesc la el ca la un membru al familiei, ca la cineva în

care încep să am încredere, pentru că aşa fac toţi ceilalţi. Îi privesc zâmbind, un zâmbet generos, care aproape că nu-mi mai pare mincinos.

Orlagh întoarce ochii spre mine.

— Spune-mi despre tine, crăiete mic.

Zâmbetul aproape că începe să-mi tremure, dar îmi concentrez gândurile la faptul că am burta plină, la frumuseţea acestui peisaj uimitor.

— Nu sunt multe de spus, încep eu să vorbesc. Sunt o fată muriritoare care a fost crescută în Tărâmul Zânelor. Ăsta e cel mai interesant lucru despre mine.

Nicasia se încruntă.

— L-ai sărutat pe Cardan?

— Contează? întreabă Balekin iritat.

Mănâncă stridii, apucându-le una câte una cu o furculiţă mică.

Orlagh nu-i răspunde, dar încuviinţează din cap către Nicasia. Îmi place gestul ăsta, faptul că o pune pe fiica sa înaintea lui Balekin. E bine că e ceva ce-mi place la ea, ceva la care să mă gândesc ca să pot păstra căldura din glasul meu.

— E important dacă ăsta ar fi motivul pentru care a refuzat să încheie o alianţă cu Marea De Jos, spune Nicasia.

— Nu ştiu dacă ar fi bine să răspund, spun eu, privind în jur cu o expresie, sper eu, sincer derutată. Dar, da, l-am sărutat.

Nicasia pare distrusă. Din moment ce acum sunt „fermecată“, nu pare să mai creadă că de faţă cu mine trebuie să afişeze o manieră stoică.

— De mai multe ori? Te iubeşte?

Nu mi-am dat seama cât de mult a sperat că am minţit atunci când i-am zis că l-am sărutat.

— De mai multe ori, dar, nu, nu. Nu mă iubeşte. Nici pe departe.

Nicasia se întoarce spre mama ei şi dă din cap, indicându-i că a obţinut răspunsurile pe care şi le dorea.

— Îmi închipui că tatăl tău e foarte supărat pe tine pentru că i-ai năruit toate planurile, spune Orlagh, trecând la alt subiect.

— Chiar este, îi confirm.

Scurt şi concis. Fără minciuni pe care nu e nevoie să le spun.

— De ce nu i-a spus Generalul lui Balekin despre descendenţa lui Oak? întreabă ea mai departe. N-ar fi fost mai simplu decât să-l caute pe Prinţul Cardan prin tot regatul Elfhame, după ce a obţinut coroana?

— Nu îmi face confidenţe, îi răspund. Nu atunci şi cu siguranţă nici acum. Tot ce ştiu e că a avut un motiv.

— Fără îndoială, spune Balekin, că avea de gând să mă trădeze.

— Dacă Oak ar fi devenit înalt rege, atunci Madoc ar fi ajuns să conducă de fapt Elfhame, adaug, pentru că oricum ştiu deja acestea.

— Şi tu n-ai vrut să se întâmple aşa.

Un servitor intră purtând o batistă mică, din mătase, plină cu peşti. Orlagh înfige o unghie lungă în unul dintre ei, făcând să ţâşnească prin apă, spre mine, un firişor de sânge.

— Interesant.

Din moment ce nu e o întrebare, nu e nevoie să răspund.

Alţi servitori încep să strângă farfuriile.

— Şi ai fi dispusă să ne duci la uşa lui Oak? întreabă Balekin. Să ne conduci în lumea muritorilor şi să-l răpeşti de la sora ta mai mare, să-l aduci aici, la noi?

— Desigur, mint eu.

Balekin îi aruncă o privire lui Orlagh. Dacă l-ar lua pe Oak, ar putea să-l crească sub apele mării, l-ar putea căsători cu Nicasia şi ar obţine o linie a neamului Salcei a lor, credincioasă Mării De Jos. Ar obţine mai multe căi de a ajunge la tron, pe lângă Balekin, fapt care n-are cum să-i fie pe plac.

E un joc de durată, dar în Tărâmul Zânelor e o abordare acceptabilă.

— Această creatură, Grimsen, i se adresează Orlagh Nicasiei, eşti convinsă că ar putea făuri o coroană nouă?

Preţ de o clipă am senzaţia că inima mi s-a oprit. Mă bucur că nimeni nu se uita la mine, pentru că, în acel moment, am simţit că nu-mi voi putea ascunde groaza.

— A făurit Coroana Însângerată, spun Balekin. Dacă a reuşit asta, sigur mai poate să facă una.

Dacă nu le va trebui Coroana Însângerată, atunci nu le va trebui nici Oak. N-ar fi nevoiţi să-l crească, nici să-l pună să aşeze coroana pe capul lui Balekin. Nici n-ar fi nevoie să-l ţină în viaţă.

Orlagh îi aruncă o privire agasată. Aşteaptă să răspundă Nicasia.

— E fierar, spune Nicasia. Nu-şi poate desfăşura meşteşugul sub valurile mării, aşa că va favoriza mereu uscatul. Dar, odată cu moartea lui Alderking, tânjeşte după glorie. Vrea un înalt rege care să-i poată oferi acest lucru.

Ăsta e planul lor, îmi spun în gând, încercând să-mi astâmpăr panica. Le ştiu planul. Dacă voi reuşi să evadez, voi putea să-l împiedic.

Un cuţit în spinarea lui Grimsen, înainte să termine coroana. Uneori mă îndoiesc de competenţa mea în postura de seneşal, dar niciodată de priceperea cu care ştiu să ucid.

— Crăiete mic, spune Orlagh, îndreptându-şi atenţia spre mine din nou. Spune-mi ce ţi-a promis Cardan în schimbul ajutorului tău.

— Dar ea... vrea să intervină Nicasia, însă privirea lui Orlagh o reduce la tăcere.

— Fata mea, spune regina Mării De Jos, nu observi ce se află drept sub ochii tăi. Cu ajutorul acestei fete, Cardan a câştigat tronul. Nu mai căuta să afli ce putere ar avea ea asupra lui – ci caută să afli ce putere a avut el asupra ei.

Nicasia se întoarce spre mine cu o privire iritată.

— Ce vrei să zici?

— Ai spus că prinţul nu o avea la inimă. Şi totuşi ea l-a ajutat să devină înalt rege. Gândeşte-te că poate Cardan şi-a dat seama că i-ar putea fi utilă şi s-a folosit de talentele ei ademenind-o cu săruturi şi linguşeli, cam aşa cum ai procedat şi tu în cazul micului fierar.

Nicasia pare tulburată, de parcă toate convingerile ei despre lume ar fi fost zdruncinate. Poate că nu l-a considerat pe Cardan capabil de asemenea intrigi. Totuşi observ că ideea asta o mulţumeşte cumva. Dacă Cardan m-a atras de partea lui prin seducţie, atunci nu mai e nevoie să se teamă că i-aş fi dragă. Trebuie doar s-o preocupe talentele mele, în măsura în care acestea îi sunt utile.

— Ce ţi-a promis ca să te convingă să-i dăruieşti Coroana din Elfhame? întreabă Orlagh cu o delicateţe iscusită.

— Mereu mi-am dorit să-mi găsesc locul în Tărâmul Zânelor. Mi-a spus că-mi va oferi postul de seneşal şi că mă va aşeza de-a dreapta lui, aşa cum a fost Val Maron la curtea lui Eldred. Că va avea grijă să fiu respectată, chiar temută.

Bineînţeles, asta e o minciună. Nu mi-a promis niciodată nimic, iar Dain mi-a promis mult mai puţin de atât. Dar, vai, dacă cineva – dacă Madoc – mi-ar fi făcut asemenea promisiuni, mi-ar fi fost foarte greu să refuz.

— Tu vrei să zici că l-ai trădat pe tatăl tău şi l-ai urcat pe tron pe neghiobul acela în schimbul unei slujbe? se răsteşte Balekin neîncrezător.

— Şi rolul de înalt rege al regatului Elfhame e o slujbă, îi răspund eu. Şi uite câte sacrificii s-au făcut pentru obţinerea lui.

Tac câteva momente şi mă întreb dacă nu cumva am vorbit prea dur ca ei să mai creadă că sunt fermecată, dar Orlagh zâmbeşte.

— Adevărat, draga mea, spune ea după o pauză. Şi nu cumva şi noi ne punem încrederea în Grimsen oferindu-i o răsplată asemănătoare?

Balekin pare nemulţumit, dar nu o contrazice. Le e mult mai uşor să creadă că mintea din spatele acestui complot a fost Cardan, şi nu o muritoare.

Reuşesc să mănânc încă trei felii de peşte şi să beau un fel de ceai din orez prăjit şi alge, printr-un pai ingenios care împiedică amestecarea cu apa mării, apoi sunt condusă la o peşteră marină. Nicasia se alătură paznicilor care mă duc acolo.

Nu e câtuşi de puţin un dormitor, ci o cuşcă. Însă, când sunt împinsă înăuntru, descopăr că, deşi sunt încă leoarcă, încăperea e uscată şi plină cu un aer pe care, brusc, nu pot să-l mai respir.

Mă înec şi trupul îmi intră în convulsii Iar din plămâni îmi ţâşneşte toată apa aceea, împreună cu câteva bucăţi de peşte parţial digerat.

Nicasia izbucneşte în râs.

Apoi, cu vocea încărcată de farmec, îmi vorbeşte.

— Nu e o cameră încântătoare?

Nu văd decât podeaua din piatră aspră. Niciun fel de mobilă, nimic.

Îmi spune pe un ton visător:

— O să-ţi placă la nebunie patul cu baldachin, plin de cuverturi. Şi noptierele ingenios lucrate şi propriul tău ibric de ceai aburit. Va fi cald şi delicios de fiecare dată când vei bea din el.

Aşază pe jos un pahar cu apă de mare. Bănuiesc că ăsta e ceaiul. Dacă aş bea din el, după cum propune ea, trupul mi se va deshidrata rapid. Muritorii rezistă câteva zile fără apă potabilă, dar, din moment ce atâta vreme am respirat apă sărată, s-ar putea să am probleme deja.

— Ştii, spune ea, în timp ce eu mă prefac că admir camera, privind în jur uluită, ca o toantă, nimic din ce aş putea să-ţi fac nu va fi atât de cumplit precum ce-ţi vei face singură.

Mă întorc spre ea, încruntându-mă, de parcă n-aş înţelege.

— Nu contează, încheie ea, şi mă lasă să petrec restul după-amiezii foindu-mă pe podeaua tare, străduindu-mă să dau impresia că asta ar fi culmea confortului.

Capitolul 23

Mă trezesc ameţită şi cu crampe îngrozitoare. Fruntea mi-e acoperită de sudoare rece şi braţele şi picioarele îmi tremură incontrolabil.

De aproape un an îmi otrăvesc trupul zi de zi. Sângele meu s-a obişnuit cu doze mult mai puternice decât cele pe care le luam la început. E dependent de ele. Acum nu mai pot trăi fără otravă.

Zac pe podeaua de piatră şi încerc să-mi adun gândurile, încerc să-mi amintesc de câte ori a fost plecat Madoc în campanie şi-mi spun că a stat în condiţii neplăcute de fiecare dată. Uneori dormea întins pe pământ, sprijinindu-şi capul pe o grămadă de ierburi şi pe propriile-i braţe. Uneori era rănit şi totuşi lupta mai departe. Nu a murit.

Nici eu nu voi muri.

Îmi tot repet acest lucru, dar nu ştiu dacă reuşesc să mă conving.

Trec zile în şir şi nu vine nimeni.

Mă dau bătută şi beau apa de mare.

Uneori, zăcând aşa, mă gândesc la Cardan. Mă gândesc cum trebuie să fi fost să crească precum un membru respectat al familiei regale, puternic şi lipsit de iubire. Hrănit cu lapte de pisică şi neglijat. Să fie bătut din motive aleatorii de către fratele cu care semăna cel mai mult şi care părea că ţine la el mai mult decât oricine altcineva.

Îmi închipui cum ar fi să se aplece înaintea ta toţi acei curteni şi să-ţi permită să te stropşeşti la ei şi să-i loveşti. Dar, pe oricâţi i-ai umili sau i-ai răni, ai şti mereu că pe ei cineva îi consideră vrednici de iubire, pe când pe tine, nu.

În ciuda faptului că am crescut printre zâne, nu pricep întotdeauna cum gândesc şi simt. Seamănă mai mult cu muritorii decât îşi închipuie, dar, în clipa în care îmi îngădui să uit că nu sunt oameni, imediat fac în aşa fel încât să-mi amintească. Chiar şi numai din motivul ăsta, ar fi o prostie să cred că am cunoscut inima lui Cardan din povestea asta. Dar mă tot întreb.

Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi recunoscut că nu am scăpat de obsesia faţă de el.

Vin după mine în cele din urmă. Îmi îngăduie să mănânc şi să beau puţin. Deja am slăbit prea mult ca să mai fie nevoie să mă prefac că sunt fermecată.

Le spun detaliile pe care le-am reţinut cu privire la camera de strategie a lui Madoc şi ce anume crede despre intenţiile lui Orlagh. Le povestesc uciderea părinţilor mei cu detalii sângeroase. Le povestesc o aniversare de-a mea, le jur credinţa mea, le explic cum am pierdut degetul şi că am ascuns adevărul.

Ajung chiar să mint demonstrativ, la porunca lor.

Şi apoi trebuie să mă prefac că uit când îmi spun să uit. Trebuie să mă prefac că sunt sătulă când îmi spun că m-am îmbuibat şi că sunt beată de la atâta vin închipuit, când, de fapt, n-am băut decât o cană cu apă.

Trebuie să-i las să mă plesnească.

Nu pot să plâng.

Uneori, când zac pe podeaua rece, de piatră, mă întreb dacă există vreo limită până la care îi las să meargă, dacă va apărea vreo situaţie în care mă voi vedea nevoită să ripostez, chiar dacă aşa mi-aş găsi sfârşitul.

Dacă chiar există, atunci sunt o proastă.

Dar, poate, dacă nu există, atunci înseamnă că sunt un monstru.

— Fată muritoare, spune Balekin într-o după-amiază, când rămânem singuri în încăperile pline de apă ale palatului.

Nu-i place să-mi spună pe nume, poate pentru că nu-i place să şi-l amintească, pentru că mă consideră o fiinţă la fel de neimportantă precum toate fetele umane care au trecut vreodată pe la Conacul Scorburos.

Sunt deshidratată până la epuizare. Uită periodic să-mi aducă apă proaspătă şi mâncare, oferindu-mi iluzia acestora atunci când mă rog de ei. Mi-e greu să mă concentrez asupra oricărei probleme.

În ciuda faptului că eu şi Balekin suntem singuri într-o cameră din coral, iar paznicii vin în patrulă la intervale pe care le măsor în mod automat, nici măcar nu încerc să lupt şi să evadez. Nu am nicio armă şi am rămas cu foarte puţină energie. Chiar dacă aş reuşi să-l omor pe Balekin, nu ştiu să înot atât de bine cât să ajung la suprafaţă înainte să fiu prinsă.

Planul meu s-a rezumat la rezistenţă, la supravieţuire, în fiecare oră, în fiecare zi lipsită de soare..

Nu pot fi fermecată, dar asta nu însemnă că nu pot fi frântă.

Nicasia a spus că mama ei e stăpână peste multe teritorii ale Mării De Jos şi că palatul de faţă, construit în stânca insulei Insweal şi pe fundul mării de la picioarele ei, este numai unul dintre ele. Dar e o suferinţă constantă să ştiu că sunt atât de aproape de casă, şi totuşi atât de departe sub ea.

Cuştile atârnă în apă peste tot în palat, o parte sunt goale, pe când în altele simt închişi muritori cu pielea din ce în ce mai cenuşie, care arată de parcă ar fi murit, dar care din când în când fac câte o mişcare care arată că nu e aşa. Înecaţii, îi numesc paznicii uneori şi, mai mult decât de orice altceva, mă tem că voi deveni una de-a lor. Îmi amintesc când mi s-a părut că o văd pe fata salvată din conacul lui Balekin la ceremonia de încoronare a lui Dain, pe fata aceea care s-a aruncat în mare, care în mod sigur se înecase. Acum nu mai sunt atât de convinsă că doar mi s-a părut.

— Spune-mi, zice Balekin astăzi De ce mi-a furat coroana fratele meu? Orlagh are impresia că înţelege de ce, pentru că înţelege dorinţa de putere, dar pe Cardan nu-l înţelege. Niciodată nu s-a sinchisit prea mult să depună efort. Îi place să-i cucerească pe cei din jur. Îi place să creeze necazuri, dar nu suportă efortul adevărat. Şi nici Nicasia nu-l înţelege, chiar dacă refuză s-o recunoască. Se poate ca acel Cardan pe care-l cunoaşte ea să te fi manipulat, dar nu ca să ajungi până aici.

E o încercare, gândesc eu fără sens. O încercare pe care trebuie s-o depăşesc minţind, dar mă tem că puterea de a gândi coerent m-a părăsit.

— Nu sunt oracol, îi răspund, gândindu-mă la Val Moren, care şi-a găsit refugiul în ghicitori.

— Atunci dă-ţi cu presupusul. Când ai defilat prin faţa celulei mele din Tumul Uitării, ai dat de înţeles că ar fi făcut-o pentru că fusesem prea sever cu el. Dar tu, mai ales, trebuie să-ţi fi dat seama că-i lipsea disciplina şi că eu urmăream doar să-l întăresc.

Probabil că şi-a amintit turneul în care am luptat eu şi Cardan şi modul în care m-a chinuit. M-am împleticit în amintiri, în minciuni. Sunt prea epuizată ca să mai născocesc poveşti.

— În vremea pe care am petrecut-o împreună, îmi aduc aminte că a dat buzna, în timpul unei lecţii predate de un învăţat stimat, călare pe un cal şi beat? Că a încercat să mă dea de mâncare unor nixe şi că a atacat pe cineva la un ospăţ, spun eu. Nu mi-a părut un tânăr disciplinat. Mi s-a părut că făcea mereu ce dorea.

Balekin pare surprins.

— Căuta atenţia lui Eldred, spune el după o vreme. De bine sau de rău, dar, de cele mai multe ori, de rău.

— Atunci poate că vrea să fie înalt rege de dragul lui Eldred, îi replic. Sau ca să-i terfelească amintirea.

Asta pare să-i atragă atenţia. Deşi am spus-o numai ca să sugerez ceva care să-i distragă atenţia de la motivele lui Cardan, acum, după ce mi-au scăpat dintre buze, mă întreb dacă nu cumva conţin un sâmbure de adevăr.

— Sau poate că s-a supărat pe tine pentru că i-ai tăiat capul lui Eldred. Sau pentru că din cauza ta au murit toţi fraţii şi surorile lui. Sau pentru că se temea că-l vei omorî şi pe el.

Balekin tresare.

— Linişte, îmi porunceşte, iar eu rămân tăcută, după cum îmi şi doream.

După câteva clipe, îşi întoarce privirea spre mine.

— Spune-mi care dintre noi merită să fie înalt rege, eu sau prinţul Cardan?

— Tu, îi răspund îndată, uitându-mă la el cu o expresie plină de adoraţie.

Nu-i atrag atenţia asupra faptului că Cardan nu mai e prinţ.

— Şi ai fi dispusă să-i spui şi lui acest lucru? întreabă el.

— Îi voi spune orice doreşti, îi promit cu toată sinceritatea pe care, cu chiu, cu vai reuşesc să mi-o induc.

— Ai fi dispusă să intri în camerele lui şi să-l înjunghii iar şi iar, până când tot sângele i se va fi scurs? întreabă Balekin, aplecându-se în faţă.

A spus toate acestea încet, de parcă i le-ar fi spus unei iubite. Nu pot stăpâni tremurul care mă cuprinde şi sper că-l va interpreta drept altceva decât dezgust.

— Pentru tine? întreb eu, închizând ochii pentru a-i feri de chipul lui mult apropiat. Pentru Orlagh? Mi-ar face plăcere.

Balekin izbucneşte în râs.

— Câtă sălbăticie.

Încuviinţez din cap, străduindu-mă să-mi domolesc entuziasmul stârnit de ideea unei misiuni departe de mare, unei oportunităţi să evadez.

— Orlagh mi-a dăruit atât de multe, m-a primit de parcă i-aş fi fost fiică. Vreau s-o răsplătesc. Cu toate că apartamentul meu şi delicatesele care-mi sunt servite sunt minunate, nu este menirea mea să zăbovesc.

— Simpatic discurs. Uită-te la mine, Jude.

Deschid ochii şi-mi ridic privirea la el. Părul negru îi flutură în jurul chipului şi aici, sub apă, se văd ţepii de la încheieturile degetelor şi de pe lungimea braţelor, precum ţepii unui peşte.

— Sărută-mă, spune el.

— Poftim?

Sunt de-a dreptul surprinsă.

— Nu vrei să mă săruţi? întreabă el.

E o nimica toată, îmi spun eu, şi categoric e mai bine decât să fiu pălmuită.

— Credeam că eşti iubitul lui Orlagh, îi răspund. Sau al Nicasiei Nu se vor supăra?

— Câtuşi de puţin, îmi replică, privindu-mă cu atenţie.

Orice ezitare din partea mea ar părea suspectă, aşa că mă apropii de el prin apă şi-mi lipesc buzele de ale lui Apa e rece, dar sărutul lui e şi mai rece.

— Acum sărută-mă ca şi când aş fi Cardan.

Ca să câştig un moment de gândire, mă uit în ochii lui de bufniţă şi-mi înalţ mâinile de-a lungul braţelor lui. E limpede că e un test. Vrea să ştie în ce

măsură mă controlează. Dar am impresia că vrea să mai ştie ceva, ceva legat de fratele său.

Mă forţez să mă aplec iarăşi în faţă. Au acelaşi păr negru şi aceiaşi pomeţi. Nu trebuie decât să mă prefac.

A doua zi îmi aduc un ulcior cu apă limpede, de râu, pe care o dau bucuroasă pe gât. Iar în ziua următoare încep să mă pregătească pentru întoarcerea la suprafaţă.

Înaltul rege a încheiat o înţelegere ca să mă recupereze.

Mă gândesc la toate poruncile pe care i le-am dat, dar niciuna nu a fost atât de precisă încât să-l silească să mă răscumpere într-o astfel de situaţie. A fost liber de stăpânirea mea şi acum mă aduce înapoi de bunăvoie.

Nu ştiu ce înseamnă asta. Poate că a fost necesar din cauza situaţiei politice; poate pur şi simplu nu i-a convenit să tot meargă la întruniri.

Ştiu doar că tremur de uşurare şi sunt îngrozită la gândul că ar putea fi vorba despre un fel de joc. Dacă nu mergem cu adevărat la suprafaţă, mă tem că nu voi fi în stare să-mi ascund dezamăgirea.

Balekin „mă farmecă” din nou şi mă sileşte să le repet jurământul de loialitate, să le jur dragostea mea, să le jur că sunt hotărâtă să-l ucid pe Cardan.

Balekin vine la peşteră, unde păşesc agitată înainte şi-napoi, aud fiecare zgomot pe care-l fac tălpile mele goale pe piatră ca pe un zgomot cumplit. Niciodată nu am mai petrecut atât de mult timp în singurătate şi niciodată nu am mai fost nevoită să joc un rol atâta vreme. Mă simt pustiită, împuţinată.

— După ce ne întoarcem în Elfhame, n-o să ne mai putem vedea atât de des, spune el, de parcă ar fi posibil să mi se facă dor de el.

Sunt atât de agitată, încât nu am destulă încredere în mine cât să vorbesc.

— Vei veni la Conacul Scorburos când va fi cu putinţă.

Mă miră faptul că se aşteaptă să trăiască la Conacul Scorburos şi că n-o să se întoarcă în turn. Presupun că libertatea lui reprezintă o parte din preţul plătit pentru eliberarea mea şi iarăşi mă surprinde faptul că Cardan a fost de acord cu asta.

Încuviinţez din cap.

— Dacă am nevoie de tine, îţi voi da un semnal, o pânză roşie scăpată în calea ta. Când o vei vedea, trebuie să vii numaidecât. Am încredere că vei reuşi să inventezi vreun motiv.

— Aşa voi face, îl asigur, tresărind la sunetul puternic al propriei mele voci.

— Trebuie să recapeţi încrederea înaltului rege, să ajungi să fii singură cu el şi să găseşti o cale de a-l ucide. Nu încerca s-o faci atât timp cât sunt alţii în jur. Trebuie să fii isteaţă şi să ai răbdare, chiar de va fi nevoie să vă vedeţi de mai multe ori. Şi poate reuşeşti şi să afli mai multe despre planurile tatălui tău. După moartea lui Cardan va trebui să acţionăm iute şi să punem stăpânire pe armată.

— Da, spun eu.

Inspir adânc şi îndrăznesc să pun întrebarea care mă interesează cu adevărat.

— Aveţi coroana?

Balekin se încruntă.

— O vom obţine în curând.

Câteva momente lungi nu scot niciun cuvânt. Las tăcerea să se prelungească.

Atunci Balekin spune:

— Grimsen are nevoie să-ţi îndeplineşti tu sarcina înainte s-o poată făuri. Trebuie să moară fratele meu.

— A, spun eu şi gândurile încep să mi se învârtă în minte.

Cândva, Balekin şi-a riscat poziţia pentru a-l salva pe Cardan, dar acum, când Cardan îi stă în drumul spre coroană, pare dispus să-l sacrifice pe fratele său. Încerc să pricep situaţia asta, dar nu sunt în stare să mă concentrez. Gândurile vin şi-mi scapă.

Balekin rânjeşte ca un rechin.

— S-a întâmplat ceva?

Sunt aproape de prăpastie.

— Sunt puţin ameţită, îi răspund. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Ştiu că am mâncat. Cel puţin, aşa îmi amintesc.

Se uită la mine cu o privire îngrijorată şi cheamă un servitor. În câteva clipe, îmi e adus un platou cu peşte crud, scoici şi icre roşii. Balekin priveşte cu scârbă în timp ce le devorez pe toate.

— Vei evita orice talisman sau altă formă de protecţie, înţelegi? Fără scoruşe, fără crenguţe de stejar, frasin şi păducel. Nu vei purta nimic din astea. Nici măcar nu te vei atinge de ele. Dacă ţi se dă un astfel de talisman, aruncă-l pe foc îndată ce ai posibilitatea s-o faci fără observe nimeni.

— Am înţeles, spun eu.

Servitoarea nu mi-a mai adus apă limpede, ci vin. Îl beau cu sete, ignorând gustul ciudat şi faptul că-mi înceţoşează mintea.

Balekin îmi mai dă câteva porunci şi mă străduiesc să-l ascult, dar, când pleacă, deja sunt ameţită de la vin, istovită şi cuprinsă de greaţă.

Mă ghemuiesc pe podeaua rece a celulei mele şi preţ de o clipă, chiar înainte să închid ochii, aproape că-mi vine să cred că mă aflu în încăperea somptuoasă pe care au născocit-o pentru mine cu farmecele lor. În noaptea asta, parcă aş dormi pe o saltea cu pene.

Capitolul 24

A doua zi, capul îmi zvâcneşte în timp ce sunt din nou îmbrăcată şi părul mi-e împletit. Sirenele şi tritonii mă înveşmântează în propriile mele haine – în rochia argintie pe care am purtat-o la nunta lui Taryn, care acum are o culoare ştearsă, din cauza expunerii la sare, şi e mai jerpelită, fiind ciupită de creaturile Mării De Jos. Îmi dau înapoi până şi sabia Piarză-Noapte să o leg la brâu, deşi teaca a ruginit şi pielea arată de parcă ceva s-ar fi înfruptat din ea.

Apoi sunt dusă înaintea lui Balekin, care poartă culorile şi stema Mării De Jos. Se uită la mine îngândurat şi-mi prinde perle noi în urechi.

Regina Orlagh a organizat o procesiune vastă de fiinţe ale mării. Sirene, tritoni creaturi călărind ţestoase şi rechini enormi selkele, sub forma lor ca de focă, toate înaintează împreună, spintecând apa. Zânele călare pe ţestoase înalţă stindarde lungi şi roşii fluturând în urmă.

Sunt aşezată pe o ţestoasă, lângă o sirenă cu două banduliere încărcate cu cuţite. Aceasta mă ţine strâns şi eu nu mă zbat, deşi mi-e greu să stau locului. Frica e cumplită, dar combinaţia dintre speranţă şi frică e şi mai rea. Mă străpunge când una, când cealaltă şi inima îmi bate atât de tare şi respir atât de scurt şi iute, încât ajunge să mă doară pieptul.

Când începem să ne înălţăm, sus, tot mai sus, mă cuprinde o senzaţie de ireal.

Pe malul insulei, Cardan aşteaptă călare pe un armăsar sur, învelit cu o mantie căptuşită cu blană, cu un aer deosebit de nobil. E înconjurat de cavaleri purtând armuri aurii şi verzui. De o parte a lui stă Madoc, călare pe un dereş voinic. De cealaltă parte stă Nihuar. Copacii sunt plini de arcaşi. Aurul bătut al frunzelor de stejar din coroana lui Cardan par să strălucească în lumina ştearsă a apusului.

Tremur. Simt că s-ar putea să mă fac bucăţi de atâta tremurat.

Orlagh vorbeşte de la locul ei, din mijlocul procesiunii.

— Rege al regatului Elfhame, după cum am convenit, din moment ce ţi-ai împlinit angajamentul, ţi-am înapoiat seneşalul în siguranţă. Şi ţi-o aduc escortată de noul Ambasador al Mării De Jos, Balekin, al Neamului Salcei, fiu al lui Eldred, fratele tău. Nădăjduim că alegerea acestuia îţi va fi pe plac, din moment ce cunoaşte atâtea obiceiuri ale uscatului.

Chipul lui Cardan e imposibil de citit. Nu se uită la fratele său. În schimb, întoarce privirea spre mine. Atitudinea lui e de gheaţă.

Eu sunt mică, împuţinată, neputincioasă.

Cobor privirea, pentru că, dacă n-aş face-o, aş începe să mă port prosteşte. Ţi-ai împlinit angajamentul, a spus Orlagh. Ce o fi făcut pentru ea în schimbul înapoierii mele? Încerc să-mi amintesc poruncile pe care i le-am dat, să văd dacă eu i-am forţat mâna.

— Ai promis că o vei înapoia întreagă şi sănătoasă, spune Cardan.

— Şi aşa şi este, după cum poţi vedea, îi replică Orlagh. Fata mea, Nicasia, Prinţeşa Mării De Jos, o va ajuta, cu mâinile ei regale, să păşească pe uscat.

— Să o ajute? întreabă Cardan. Nu ar fi trebuit să aibă nevoie de ajutor. Ai ţinut-o în frig şi umezeală prea mult timp.

— Poate că nu o mai doreşti, îi răspunde Orlagh. Poate că vrei să primeşti altceva în locul ei, rege din Elfhame.

— O voi lua, spune el, pe un ton atât posesiv, cât şi dispreţuitor. Iar fratele meu îţi va fi ambasador. Toate vor fi aşa cum am convenit.

Face semn spre doi cavaleri, care pornesc prin apă până la mine şi mă ajută să descalec, mă ajută să merg. Mi-e ruşine de picioarele mele nesigure, de slăbiciunea mea, de ridicolul faptului că încă sunt îmbrăcată în rochia Orianei, menită pentru o petrecere de mult încheiată.

— Încă nu suntem în război, continuă Orlagh. Dar nici nu am încheiat pace. Gândeşte-te bine la următoarea ta mişcare, rege al uscatului, acum, că ştii care este preţul sfidării.

Cavalerii mă conduc până pe plajă, dincolo de celelalte zâne. Nici Cardan, nici Madoc nu întorc privirile când trec pe lângă ei. Printre copaci, la marginea codrilor, aşteptă o caleaşcă, în care sunt ajutată să urc.

Unul dintre cavaleri îşi dă jos casca. E o zână pe care am mai văzut-o în trecut... dar nu o recunosc.

— Generalul mi-a dat ordin să vă conduc la locuinţa domniei sale, spune ea.

— Nu, spun eu. Trebuie să ajung la palat.

Nu mă contrazice, dar nici nu cedează.

— Trebuie să mă supun ordinului primit.

Şi, deşi îmi dau seama că ar trebui să mă împotrivesc, că altă dată aşa aş fi făcut, acum nu o fac. O las să închidă uşa căleşti! Mă las pe spătarul banchetei şi închid ochii.

Când mă trezesc, caii stârnesc praful în faţa conacului lui Madoc. Cavalerul deschide uşa şi Gnarbone mă ridică cu totul şi mă scoate din caleaşcă, cu uşurinţa cu care eu îl ridicam pe Oak, de parcă aş fi făcută din rămurele şi frunze, nu din carne şi oase. Mă duce în vechiul meu dormitor.

Tatterfell ne aşteaptă. Îmi desprinde părul şi-mi dă jos rochia, luând-o pe Piarză-Noapte şi îmbrăcându-mă într-o cămaşă de noapte. Un alt servitor aduce pe o tavă un ibric cu ceai fierbinte şi un platou cu came de vânat friptă, al cărei sânge se scurge în pâinea prăjită. Mă aşez pe covor şi mănânc, adunând zeama de carne cu pâinea unsă cu unt.

Aşa şi adorm. Mă trezesc când mă scutură Taryn.

Clipesc ca prin ceaţă şi mă ridic stângaci în picioare.

— Gata, îi zic. Cât am zăcut aşa?

Taryn clatină din cap.

— Tatterfell spune că ai dormit toată ziua şi toată noaptea. S-a temut că poate te-ai îmbolnăvit de vreo boală umană – de aceea m-a chemat. Haide, măcar urcă şi tu în pat.

— Eşti căsătorită, îmi amintesc brusc.

Odată cu acest gând îmi amintesc şi de Locke, de călăreţii lui şi de cerceii pe care trebuia să i-i dăruiesc. Toate par să se fi petrecut cu atât de mult timp în urmă...

Taryn încuviinţează din cap şi-mi atinge fruntea cu dosul mâinii sale.

— Şi arăţi ca o stafie. Dar nu cred că ai febră.

— Sunt bine, o asigur, minţind în mod automat.

— Trebuie să merg la Cardan şi să-l avertizez cu privire la Stafie. Trebuie să merg la Curtea Umbrelor.

— Mai lasă orgoliul la o parte, continuă ea şi văd că i s-au adunat lacrimi în ochi. Ai dispărut în noaptea nunţii mele şi nici măcar n-am ştiut, am aflat abia dimineaţa. Mi-a fost atât de teamă. Când Marea De Jos ne-a scris că te-au capturat, ei bine, înaltul rege şi Madoc s-au acuzat reciproc. Nu ştiam ce avea să se întâmple. În fiecare dimineaţă m-am dus la ţărm şi am privit în apă, sperând să te văd. Am întrebat toate sirenele dacă erai bine, dar niciuna nu a vrut să-mi răspundă.

Încerc să-mi închipui spaima care trebuie s-o fi copleşit, dar nu reuşesc.

— Se pare că şi-au rezolvat neînţelegerile, îi spun amintindu-mi cum stăteau împreună pe plajă.

— Oarecum.

Se strâmbă la mine şi eu încerc să-i zâmbesc.

Taryn mă ajută să urc în pat şi-mi aranjează pernele la cap. Simt că mă doare tot trupul, mă simt plină de vânătăi, secată de vlagă şi mai muritoare ca oricând.

— Vivi şi Oak? o întreb. Sunt bine?

— Bine mersi, îmi răspunde. S-au întors acasă cu Heather, care pare să fi încheiat săptămâna petrecută în Tărâmul Zânelor fără probleme deosebite.

— A fost fermecată, îi amintesc.

Preţ de o clipă observ că pe chipul ei apare o furie subită, cruntă şi sinceră.

— Vivi n-ar trebui să procedeze aşa, spune Taryn.

Mă bucur că nu sunt singura care gândeşte aşa.

— Cât timp am lipsit?

— Puţin peste o lună, îmi răspunde, interval care mi se pare imposibil de scurt.

Am senzaţia că în adâncul mării am îmbătrânit cu o sută de ani.

Şi asta nu e singura problemă. Am depăşit jumătatea intervalului de un an şi o zi pe care mi l-a promis Cardan. Îmi las capul pe perne din nou şi închid ochii.

— Ajută-mă să mă ridic, o rog.

Taryn clatină din cap.

— Lasă-i pe cei din bucătării să-ţi aducă nişte supă.

Nu-i e greu să mă convingă. Ca răsplată, Taryn mă ajută să îmbrac haine care cândva îmi erau strâmte, dar care acum atârnă pe mine. Rămâne cu mine şi-mi dă să mănânc supa, lingură cu lingură.

Când e gata de plecare, îşi ridică fustele şi scoate un cuţit lung, de vânătoare, dintr-o teacă prinsă de jartieră. În acel moment e limpede că am crescut în aceeaşi casă.

Aşază cuţitul pe cuvertură, lângă un talisman pe care-l scoate din buzunar.

— Uite, spune ea. Ia-le. Ştiu că ai să te simţi mai sigură cu ele alături. Dar trebuie să te odihneşti Promite-mi că n-ai să faci nimic nechibzuit.

— Abia mă ţin pe picioare.

Îmi aruncă o privire severă.

— Nimic nechibzuit, îi promit eu.

Înainte de plecare mă îmbrăţişează, iar eu mă ţin puţin cam mult de umerii ei, bucurându-mă de mirosul uman de piele şi transpiraţie. Nu de ocean, nu de ace de pin, nici de sânge, nici de flori nocturne.

Adorm cu mâna pe cuţitul ei Nu ştiu când mă trezesc, dar mă trezesc din cauza zgomotelor unei dispute.

— Indiferent care-ar fi ordinele Marelui General, am venit aici să-l văd pe seneşalul înaltului rege şi nu accept alte scuze sau amânări!

E vocea unei femei, o voce care-mi pare familiară. Mă dau jos rostogolindu-mă din pat şi ies ameţită pe hol, la balcon, de unde pot privi dedesubt. Dau cu ochii de Dulcamara, de la Curtea Termitelor. Înalţă ochii spre mine. Are o rană nouă pe faţă.

— Iertare, strigă ea pe un ton care arată că nu dă doi bani pe aşa ceva. Dar trebuie să vă cer o audienţă. De fapt, am venit să vă amintesc de obligaţiile voastre, printre care şi aceea de a mă primi îmi aduc aminte de Lordul Roiben, cu părul lui alb ca sarea, şi de promisiunea pe care i-am făcut-o acum jumătate de an ca în schimb să-l susţină pe Cardan. S-a jurat Coroanei şi noului înalt rege, dar cu o condiţie precisă.

Într-o bună zi, îi voi cere regelui tău o favoare, a spus el.

Cum am răspuns eu? Am încercat să negociez: O favoare de aceeaşi valoare, precizez eu. Şi care să ne stea în putinţă.

Bănuiesc că a trimis-o pe Dulcamara ca să ceară acea favoare, deşi nu ştiu cum pot să-l ajut când sunt într-o asemenea stare.

— Oriana e la ea în salon? Dacă nu, conduceţi-o acolo pe Dulcamara şi voi veni să vorbesc cu ea, spun eu, ţinându-mă de balustradă, ca să nu cad.

Gărzile lui Madoc nu par încântate, dar nici nu mă contrazic.

— Pe aici, spune unul dintre servitori şi, aruncându-mi o ultimă privire ostilă, Dulcamara îl urmează.

Astfel câştig timpul necesar să cobor încet scările.

— Tatăl vostru a poruncit să nu ieşiţi, îmi spune una dintre gărzi, care s-a obişnuit cu mine în postura de copil de care trebuie avut grijă, şi nu cea de

seneşal al înaltului rege, faţă de care ar trebui să se poarte mai formal. Doreşte să vă odihniţi, adaugă.

— Adică nu a poruncit să nu primesc musafiri aici, dar numai pentru că nu s-a gândit la posibilitatea asta.

Garda nu mă contrazice, doar se încruntă.

— Voi ţine cont de grija lui – şi de a ta, îi spun.

Reuşesc să ajung la salonul Orianei fără să mă prăbuşesc. Şi, dacă e să mă ţin cam mult de pervazurile ferestrelor sau de marginile meselor, nu-i aşa de rău.

— Aduceţi puţin ceai, vă rog, cât mai fierbinte, îi poruncesc unei servitoare care mă urmăreşte cu puţin prea multă atenţie.

Mă pregătesc moral şi mă desprind de perete, intru în salon, o salut pe Dulcamara cu un gest al capului şi mă aşez încet într-un fotoliu, deşi ea a rămas în picioare, cu mâinile împreunate la spate.

— Acum vedem cum arată loialitatea înaltului vostru rege, spune ea, făcând un pas spre mine, cu o expresie atât de ostilă pe chip, încât mă întreb dacă nu cumva scopul ei nu se limitează la a-mi vorbi.

Instinctele mă îmboldesc să mă ridic în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

Auzind întrebarea, Dulcamara râde.

— Ştii prea bine. regele vostru a dat permisiune Mării De Jos să ne atace. S-a întâmplat acum două nopţi, din senin. Mulţi dintre ai noştri au fost răpuşi înainte să pricepem ce se întâmpla, iar acum ni se interzice să contraatacăm.

— Vi se interzice să contraatacaţi?

Mă gândesc la ce a spus Orlagh, că încă nu suntem în război, dar cum se poate ca uscatul să nu fie în război dacă marea deja a atacat? Ca înalt rege, Cardan le e dator supuşilor săi cu sprijinul armatei sale – al armatei lui Madoc – când aceştia sunt ameninţaţi. Dar nu s-a mai auzit să se interzică contraatacuri.

Dulcamara îşi arată dinţii.

— Consoarta Lordului Roiben a fost rănită, spune ea. Grav.

Zâna pixi cu pielea verde şi ochii negri, care vorbea de parcă ar fi fost muritoare. Cea cu care se sfătuia conducătorul înspăimântător al Curţii Termitelor, cu care râdea.

— Va supravieţui? întreb eu, pe un ton blând.

— Aşa să speri, muritoareo, se stropşeşte Dulcamara. Altfel, Lordul Roiben îşi va îndrepta eforturile spre nimicirea regelui vostru băiat, în ciuda jurămintelor sale.

— Vă vom trimite cavaleri, spun eu. Elfhame trebuie să îndrepte această greşeală.

Scuipă pe podea.

— Nu pricepi înaltul vostru rege a făcut acest lucru de dragul tău. Asta a fost condiţia cu care regina Orlagh a acceptat să te elibereze. Balekin a ales Curtea Termitelor drept ţintă, Marea De Jos ne-a atacat şi Cardan al vostru ne-a părăsit. N-a fost vorba despre nicio greşeală.

Închid ochii şi-mi masez puntea nasului cu degetele.

— Nu, spun eu. Asta nu se poate.

— Balekin ne poartă pică de multă vreme, fiică a noroiului.

Tresar la auzul acestei insulte, dar nu o corectez. Poate să se răstească la mine cât vrea. Înalta Curte a abandonat Curtea Termitelor din cauza mea.

— N-ar fi trebuit să ne alăturăm Înaltei Curţi. N-ar fi trebuit să ne jurăm regelui vostru neghiob. Mesajul ăsta am venit să ţi-l transmit şi încă unul pe lângă. Eşti datoare Lordului Roiben cu o favoare şi ai face bine să i-o acorzi.

Mă tem de lucrul pe care ar putea să-l ceară. E periculos să promiţi favoruri neprecizate, chiar şi pentru o muritoare care nu poate fi silită să se ţină de promisiune.

— Avem şi noi spionii noştri, seneşalule. Aceştia ne spun că eşti o ucigaşă pricepută. Iată ce dorim de la tine: ucide-l pe Prinţul Balekin.

— Nu pot să fac asta, spun eu, prea uluită ca să-mi mai cântăresc cuvintele.

Nu mă simt jignită de observaţia ei cu privire la talentul meu de a ucide, dar să-mi dai o sarcină imposibilă nu e tocmai un compliment.

— E Ambasadorul Mării De Jos, spun eu. Dacă l-aş ucide, aş declanşa un război.

— Atunci declanşează un război.

Cu asta, iese valvârtej din încăpere, lăsându-mă singură în salonul Orianei să primesc tava cu ceai aburit.

După ce pleacă şi ceaiul se răceşte, urc treptele spre camera mea. Aici, iau cuţitul lui Taryn şi pe cel ascuns după patul meu. Cu vârful unuia dintre ele despic buzunarul de la rochie, ca să leg un cuţit de coapsă, pe care să-l pot scoate cu uşurinţă. În casa lui Madoc sunt o groază de arme – printre care şi sabia mea Piarză-Noapte –, dar, dacă aş începe să le caut şi să mi le leg de curele aşa cum trebuie, gărzile ar observa cu siguranţă. Trebuie să creadă că m-am dus, cuminte, înapoi la culcare.

Păşind încet până la oglindă, mă uit să văd dacă cuţitul e ascuns sub rochie. Preţ de o clipă, nu recunosc persoana care-mi întâlneşte privirea. Sunt îngrozită de ceea ce văd – pielea mea a căpătat o paloare bolnăvicioasă şi am pierdut din greutate într-atât încât membrele mele au ajuns subţiri ca nişte beţe şi lipsite de vlagă, iar faţa mi-e suptă.

Nu vreau să mai privesc şi mă întorc.

Apoi ies pe balcon. Nici în circumstanţe mai bune n-ar fi o nimica toată să încalec balustrada şi să cobor zidul până la peluză. Dar, trecând un picior peste ea, îmi dau seama cât de moi mi-au devenit membrele. Nu cred că sunt în stare să cobor.

Aşa că aleg opţiunea cea mai apropiată: sar.

Capitolul 25

Mă ridic cu genunchii mânjiţi de iarbă şi cu palmele murdare şi roşii. Am senzaţia că nu-mi stă prea bine capul pe umeri, de parcă m-aş aştepta să fiu mişcată de vreun curent, deşi mă aflu pe uscat.

Inspirând adânc de câteva ori, savurez senzaţia vântului care-mi suflă în faţă şi foşnetul pe care acesta îl stârneşte printre frunzele copacilor. Sunt înconjurată de mirosurile uscatului, ale Tărâmului Zânelor, ale căminului meu.

Mă tot gândesc la cele spune de Dulcamara: că Cardan a refuzat să pedepsească Marea De Jos pentru atacul lor numai ca eu să fiu înapoiată în siguranţă. Nu cred că alegerea asta i-a încântat pe supuşii săi Nici Madoc nu cred că ar considera-o o strategie înţeleaptă. Fapt pentru care mi-e greu să-mi închipui de ce Cardan a fost de acord cu ea, mai ales din moment ce, dacă aş fi rămas prizonieră în Marea De Jos, ar fi scăpat de controlul meu. Niciodată

nu m-am gândit că s-ar putea să-i placă atât de mult de mine încât să mă salveze. Şi nici acum nu ştiu dacă să cred acest lucru, în afară de cazul în care el însuşi îmi va explica motivele sale.

În orice caz, indiferent de motivul pentru care m-a adus înapoi, trebuie să-l previn cu privire la Stafie, la Grimsen şi la coroană, să-i spun despre planul lui Balekin de a mă sili să-l ucid.

Pornesc spre palat pe jos, convinsă că gărzile vor descoperi că am dispărut mult mai târziu decât şi-ar da seama grăjdarii că a dispărut un cal. Însă, la scurt timp după ce pornesc, încep să respir cu greutate. La jumătatea drumului sunt nevoită să mă opresc şi să mă odihnesc pe o buturugă.

N-ai nimic, îmi spun în sinea mea. Ridică-te.

Îmi ia mult timp să ajung la palat. Apropiindu-mă de porţi, îmi îndrept umerii şi mă străduiesc să nu arăt cât de obosită sunt.

— Seneşale, îmi spune unul dintre paznici. Iertare, dar vă este interzis să intrări în palat.

Nu trebuie să-mi refuzi niciodată cererile pentru întrevederi şi nici să dai ordin ca să mă ţii departe de tine. Câteva momente pline de delir, mă întreb dacă nu cumva am stat în Marea De Jos mai mult decât mi-a spus Taryn. Poate că anul şi ziua au trecut. Dar e imposibil. Mijesc ochii.

— Din porunca cui?

— Iertare, doamna mea, intervine alt cavaler.

Îl cheamă Diarmad. Îl recunosc drept unul dintre cavalerii pe care-i urmăreşte Madoc, în care consideră că ar putea avea încredere.

— Generalul, tatăl vostru, a dat porunca, adaugă.

— Trebuie să mă văd cu înaltul rege, îi spun, chinuindu-mă să simulez un ton autoritar, doar că în vocea mea se strecoară o urmă de panică.

— Marele General ne-a spus să chemăm o caleaşcă pentru tine dacă ai veni aici şi, la nevoie, să urcăm în ea şi să mergem cu tine. Credeţi că va fi nevoie să vă acompaniem?

Rămân nemişcată, furioasă şi învinsă de şiretlicurile lui Madoc.

— Nu, spun eu.

Cardan nu poate să-mi refuze nicio întrevedere, dar poate să permită altcuiva să dea un astfel de ordin. Atâta vreme cât Madoc nu i-a cerut încuviinţare lui Cardan, situaţia de faţă nu contrazice poruncile mele. Şi nu cred că i-a fost dificil să ghicească cam ce porunci i-am dat lui Cardan – în fond, în mare parte, cam aceleaşi porunci i le-ar fi dat şi el.

Ştiam că Madoc îşi doreşte să conducă Tărâmul Zânelor din spatele tronului. Dar nu m-am gândit că ar putea găsi o cale de a trece de partea lui Cardan şi de a întrerupe legătura dintre mine şi el.

M-au jucat pe degete. Ori împreună, ori separat, m-au jucat pe degete.

Stomacul mi se frământă de nelinişte.

Senzaţia că am fost păcălită, ruşinea acestei situaţii mă tulbură îngrozitor. Îmi încurcă gândurile.

Îmi amintesc cum Cardan stătea călare pe calul lui sur-bălţat pe plajă, îmi amintesc chipul lui impasibil, mantia îmblănită şi coroana care-i reliefa asemănarea cu Eldred. L-oi fi păcălit ca să accepte rolul ăsta, dar n-am păcălit şi tărâmul ca să-l accepte aşa cum a făcut-o. Are o putere reală şi, cu cât va rămâne mai mult pe tron, cu atât puterea lui va deveni mai mare.

A devenit înaltul rege şi a încheiat socotelile cu mine.

De asta m-am temut când am născocit planul ăsta stupid. Poate că n-a dorit puterea asta la început, dar acum, după ce a obţinut-o, îi aparţine.

Însă cel mai nefericit aspect e tocmai faptul că e logic să nu mai pot ajunge la el, să-mi fie inaccesibil. Faptul că Diarmad şi celălalt cavaler mă împiedică să pătrund prin porţile palatului reprezintă concretizarea unei temeri pe care o am de când coroana a fost aşezată pe capul lui Cardan. Şi, oricât de dureroasă ar fi situaţia, pare, de asemenea, mai veridică decât ideea pe care încerc să mi-o induc de luni întregi – anume că sunt seneşalul înaltului rege al Tărâmului Zânelor, că am putere adevărată şi că pot duce jocul ăsta mai departe.

Singura mea e întrebare e ce fiu m-a lăsat să putrezesc pe fundul mării?

Întorcând spatele palatului, pornesc printre copaci, spre una dintre intrările în Curtea Umbrelor. Sper doar să nu dau nas în nas cu Stafia. Dacă se va întâmpla asta, nu ştiu ce se va urma. Dar, dacă voi reuşi să ajung la Gândac şi la Bomba, atunci poate că am să mă pot odihni o vreme. Şi să aflu informaţiile care-mi trebuie. Şi să trimit pe cineva să-i taie gâtul lui Grimsen, înainte să apuce să termine noua coroană.

Dar, când ajung la intrare, descopăr că s-a surpat. Nu, privind mai atent, îmi dau seama că nu e tocmai adevărat – se văd urmele unei explozii. Forţa care a distrus intrarea asta a provocat, de fapt, mai multe pagube de atât.

Nu pot să respir.

Îngenunchez printre acele de pin şi încerc să înţeleg ce anume am înaintea ochilor, pentru că am impresia că Curtea Umbrelor a fost îngropată. Trebuie să fi fost opera Stafiei – trădare peste trădare. Sper doar că Gândacul şi Bomba sunt în viaţă.

Aş da orice să fie în viaţă.

Numai că, neavând nicio cale de a-i contacta, am rămas mai neputincioasă ca niciodată. Cuprinsă de o senzaţie de amorţeală, pornesc înapoi spre grădini.

Un grup de copii ai zânelor s-a adunat în jurului unui lector. Un băiat dintre Ciocârlii rupe trandafiri albaştri din tufişurile regale, în timp ce, în preajma lui, Val Moren se plimbă de colo-colo, fumând dintr-o pipă lungă, cu cioara sa vânătă cocoţată pe umăr.

Are părul nepieptănat, tasat în unele locuri şi împletit cu pânze colorate şi clopoţei în altele. Ridurile din colţurile gurii arată că râde des.

— Poţi să mă ajuţi să întru în palat? îl întreb eu.

E puţin probabil, dar nu mai am nicio jenă. Dacă aş reuşi să intru, aş putea să aflu ce a păţit Curtea Umbrelor. Aş putea să ajung la Cardan.

Val Moren înalţă din sprâncene.

— Ştii ce sunt ăştia? mă întreabă el, gesticulând alene înspre băiat, care se întoarce şi ne priveşte atent.

Poate că Val Moren nu poate să mă ajute. Poate că în Tărâmul Zânelor nebunii pot s-o facă pe proştii şi să pară profeţi – sau poate chiar e un simplu nebun.

Băiatul Ciocârlie culege mai departe florile pentru buchetul său, fredonând o melodie.

— Zâne...? întreb eu.

— Da, da, zice şi pare că-şi pierde răbdarea. Făpturi ale Văzduhului Himerice, incapabile să păstreze o singură formă. Precum seminţele florilor, împrăştiate în aer.

Cioara zbiară.

Val Moren trage îndelung din pipa sa.

— Când l-am cunoscut pe Eldred, a apărut călare pe un armăsar alb ca laptele şi toate visurile vieţii mele au devenit praf şi cenuşă.

— L-ai iubit? întreb eu.

— Bineînţeles, îmi răspunde, dar o spune de parcă ar vorbi despre vremuri de mult apuse, despre o poveste veche, pe care nu face decât s-o repete aşa cum s-a obişnuit. După ce l-am cunoscut, sentimentul datoriei pe care-l aveam faţă de familia mea a fost pe deplin sfâşiat şi terfelit, ca o haină veche. Şi, în clipa în care şi-a pus mâinile pe pielea mea, m-am simţit în stare să ard din temelii moara tatălui meu, numai să mă atingă din nou.

— Asta-i dragoste? întreb eu.

— Dacă nu este dragoste, spune el, atunci e ceva foarte asemănător.

Mă gândesc la Eldred aşa cum l-am cunoscut eu, bătrân şi ramolit. Dar îmi amintesc şi momentul în care a părut că întinereşte, când coroana i-a fost ridicată de pe cap. Mă întreb cât ar mai fi întinerit dacă n-ar fi fost răpus.

— Te rog, spun eu. Ajută-mă să intru în palat.

— Când Eldred a apărut călare pe armăsarul său alb ca laptele, spune el din nou, mi-a făcut o propunere. „Vino cu mine, a spus el, pe tărâmul de sub colină, şi-ţi voi da să te înfrupţi din mere şi vin mieros şi dragoste. Nu vei îmbătrâni în veci şi vei afla tot ce doreşti să ştii.”

— Sună destul de bine, recunosc eu.

— Niciodată să nu faci vreo înţelegere cu ei, îmi spune el, apucându-mă deodată de mână. Nici vreuna înţeleaptă, nici vreuna păguboasă, nici vreuna caraghioasă, nici vreuna stranie, dar, mai ales, să nu faci nicio înţelegere care sună destul de bine.

Oftez.

— Trăiesc aici aproape de-o viaţă întreagă. Ştiu bine toate astea!

Cu vocea mea sperii cioara, care sare de pe umărul lui şi-şi ia zborul spre înaltul cerului.

— Atunci află următoarele, spune Val Moren, privindu-mă. Nu pot să te ajut. Acesta e unul dintre lucrurile la care am renunţat. I-am promis lui Eldred că, după ce voi deveni al lui, voi abandona întreaga umanitate. Că nu voi favoriza niciodată vreun muritor înaintea unei zâne.

— Dar Eldred a murit, insist eu.

— Şi totuşi promisiunea mea a rămas vie.

Întinde mâinile în faţă, cu palmele întoarse în sus, ca să-şi arate neajutorarea.

— Suntem oameni, spun eu. Ştim să minţim. Ştim să ne încălcăm jurămintele.

Dar privirea pe care mi-o aruncă e plină de compătimire, ca şi când eu sunt cea care se înşală.

Privind cum se îndepărtează, iau o hotărâre. O singură persoană are motive să mă ajute, singura persoană în care pot să am încredere.

Vei veni la Conacul Scorburos când aceasta va fi cu putinţă, mi-a spus Balekin. Momentul de faţă e cât se poate de potrivit.

Mă silesc să pornesc la pas, deşi drumul prin Pădurea Albă nu e drept şi, spre temerea mea, se apropie prea mult de mare. Când mă uit în larg, spre apă, încep să tremur toată. Nu-mi va fi uşor să locuiesc pe o insulă dacă voi lăsa valurile să mă chinuie.

Trec pe lângă Lacul Măştilor. Cobor ochii şi văd trei zâne pixi holbându-se la mine cu o aparentă îngrijorare. Vâr mâinile în apa rece şi mă spăl pe faţă. Îndrăznesc chiar să beau din ea, deşi e apă fermecată şi s-ar putea să fie periculoasă. Totuşi, apa limpede îmi era prea dragă ca să pierd o ocazie de a mă bucura de ea.

Văzând Conacul Scorburos în depărtare, mă opresc un moment, atât cât să-mi trag sufletul şi să-mi fac curaj.

Mă duc la uşă cu toată încrederea de care sunt în stare. În uşă se bate folosind belciugul din nasul unui chip sculptat, sinistru. Când întind mâna ca să apuc inelul, ochii din chipul sculptat se deschid.

— Te ţin minte, zice uşa. Doamna prinţului meu.

— Te înşeli, spun eu.

— Rareori.

Uşa se deschide cu un scârţâit uşor, care arată că n-a mai fost folosită de mult timp.

— Bine ai venit! îmi urează ea.

În Conacul Scorburos nu e niciun servitor şi niciun paznic. Fără îndoială că prinţului Balekin îi e greu să convingă vreuna dintre zâne să-i slujească, din moment ce e limpede că e supus Mării De Jos. Şi, cu noile legi date de Cardan, e mai dificil pentru el şi să păcălească muritorii astfel încât să-i servească la nesfârşit. Străbat încăperi pustii până când ajung la un salon, unde Balekin bea vin, înconjurat de vreo zece lumânări groase şi înalte. Deasupra capului său dansează molii roşii. Când a coborât în Marea De Jos, le-a lăsat în urmă, dar acum, că s-a întors, ele zboară în cercuri deasupra lui de parcă ar fi flacăra unei lumânări.

— Te-a văzut cineva? întreabă el.

— Nu cred, îi răspund, făcând o reverenţă.

Balekin se ridică şi se duce la o masă lungă, sprijinită pe capre, luând în mână o sticluţă mică, din sticlă brună.

— Bănuiesc că încă nu ai reuşit să-l ucizi pe fratele meu.

— Madoc a poruncit să nu fiu primită la palat, îi spun. Cred că se teme de influenţa pe care o am asupra înaltului rege, însă eu nu pot să-i fac nimic lui Cardan atât timp cât nu-mi este îngăduit să-l văd.

Balekin soarbe din vin şi vine la mine.

— Urmează să se ţină un bal mascat în cinstea stăpânului uneia dintre curţile inferioare. Va avea loc mâine şi, dacă vei reuşi să pleci de lângă Madoc, eu voi găsi o cale de a te furişa înăuntru. Poţi să faci rost de un costum şi o mască sau trebuie să mă ocup tot eu şi de problema asta?

— Pot să găsesc un costum, îl asigur.

— Foarte bine, spune el, înălţând sticluţa. Ar fi foarte dramatic dacă l-ai înjunghia cu o ocazie atât de importantă. Va fi mult mai uşor să-l otrăveşti. Vreau să ţii asta la tine până-n momentul în care vei rămâne singură cu el şi apoi să torni conţinutul în vinul lui pe furiş.

— Aşa voi face, jur eu.

Apoi mă ia de bărbie şi-mi vorbeşte pe un ton fermecat.

— Spune-mi că eşti a mea, Jude.

Când îmi aşază sticluţa în mână, strâng degetele în jurul ei.

— Sunt a ta, prinţe Balekin, îi spun, privindu-l în ochi şi minţind din toată inima mea frântă. Fă ce doreşti cu mine. Sunt numai a ta.

Capitolul 26

Când dau să ies din Conacul Scorburos, brusc sunt copleşită de un val de epuizare. Mă aşez ameţită pe trepte şi aştept să treacă senzaţia. În mintea mea se înfiripă un plan – un plan care necesită ocrotirea întunericului şi impune să fiu odihnită şi echipată cât de cât.

Aş putea să merg acasă la Taryn, dar acolo aş da de Locke şi Locke a încercat să mă omoare la un moment dat.

Aş putea să mă întorc la conacul lui Madoc, dar probabil că servitorii au fost instruiţi să mă înfăşoare în pături pufoase şi să mă ţină într-o captivitate comodă până când Cardan nu va mai fi sub stăpânirea mea şi va fi jurat să se supună Marelui său General.

Mă întreb îngrozită dacă cel mai bun lucru este să rămân aici Nu există servitori, nimeni în afară de Balekin care să mă deranjeze, iar el este ocupat. Cred că nici nu mi-ar observa prezenţa în această casă imensă, care sună a gol.

Vreau să procedez cu simţ practic, dar îmi e dificil să mă opun imboldului de a fugi cât mai iute şi mai departe cu putinţă de Balekin. Oricum, deja mă simt epuizată.

Pentru că m-am mai furişat prin Conacul Scorburos de câteva ori, ştiu drumul spre bucătărie. Descoperind că sunt cumplit de însetată, beau apă din nou de la o pompă aflată imediat în spatele ei. Apoi urc scările, spre camera în care Cardan dormea cândva. Pereţii sunt goi, aşa cum îi ţin minte; patul cu baldachin parţial domină încăperea, cu suprafeţele sale sculptate ilustrând femei cu sânii goi şi aspect de feline.

A avut cărţi şi hârtii – dispărute acum dar dulapul încă e plin de haine extravagante, abandonate. Bănuiesc că nu mai sunt suficient de ridicole pentru gustul înaltului rege. Totuşi – multe sunt negre ca noaptea şi găsesc şi pantaloni care mi-ar permite să mă mişc cu uşurinţă. Mă întind pe patul lui Cardan şi, deşi mă tem că mă voi foi agitată din cauza nervilor, în mod surprinzător, mă afund imediat într-un somn adânc şi lipsit de vise.

Trezindu-mă în lumina lunii, mă duc la şifonierul lui şi îmbrac hainele cele mai simple – o tunică de catifea de pe ale cărui guler şi manşete smulg perlele şi o pereche de pantaloni simpli şi moi.

Pornesc la drum din nou, simţindu-mă mai întremată. În bucătărie nu găsesc mai nimic de mâncare, dar iau un colţ de pâine tare şi încep să-l rod în timp ce păşesc prin întuneric.

Palatul regatului Elfhame e o colină imensă şi majoritatea camerelor importante – printre care şi uriaşa sală cu tron – se află în subteran. În vârful colinei creşte un copac ale cărui rădăcini şerpuiesc până la o adâncime atât de mare, încât numai prin magie s-ar fi putut extinde astfel. Însă chiar sub copac sunt câteva încăperi cu ferestre din cristal subţire, prin care lumina ajunge înăuntru. Sunt încăperi mai puţin căutate, precum cea în care Cardan a dat cândva foc podelei şi în care Nicasia a apărut din şifonier şi a tras în el.

Camera aceea e baricadată acum, uşile duble sunt încuiate şi ferecate, ca să nu poată fi accesat pasajul care duce până la apartamentul regal. Ar fi imposibil să pătrund acolo dinăuntrul palatului.f

Dar eu am de gând să urc pe colină.

Încep urcuşul încet şi fără zgomot, înfigând cele două cuţite în pământ, ridicându-mă cu ajutorul lor, sprijinindu-mi picioarele pe pietre şi rădăcini şi repetând procesul iar şi iar. Ajung sus, tot mai sus. Zăresc lilieci zburând în cerc deasupra şi încremenesc, sperând că nu priveşte nimeni prin ochii lor. Dintr-un copac apropiat se aude o bufniţă şi deodată îmi dau seama cât de multe priviri m-ar putea urmări în clipa asta. Nu pot decât să urc şi mai repede. Când ajung aproape de primul rând de ferestre, simt că obosesc.

Strâng din dinţi şi încerc să ignor tremurul mâinilor şi nesiguranţa din picioare. Respir prea iute şi nu vreau decât să mă odihnesc puţin. Dar ştiu sigur că, dacă m-aş opri, muşchii mi-ar înţepeni şi n-aş mai putea s-o iau din loc. Urc mai departe, deşi întregul meu trup e cuprins de dureri.

La un moment dat înfig cuţitul în pământ şi încerc să mă ridic, dar descopăr că braţul mi-e vlăguit. Nu pot s-o fac. Privesc în josul dealului abrupt şi stâncos, spre luminile sclipitoare din jurul intrării în palat. Preţ de o clipă, privirea mi se înceţoşează şi mă întreb ce s-ar întâmpla dacă pur şi simplu mi-aş da drumul.

Ceea ce e un gând stupid. M-aş rostogoli până jos, m-aş lovi la cap şi m-aş răni cumplit, asta s-ar întâmpla.

Mă ţin din răsputeri şi urc cu chiu, cu vai, până la geamurile de sticlă. Am studiat hărţile palatului îndeajuns cât să găsesc fereastra corectă după ce privesc doar prin trei dintre ele. Înăuntru e întuneric şi nu văd nimic, dar mă pun pe treabă, lovesc cu cuţitul în cristal până când crapă.

Îmi înfăşor mâinile în mânecile tunicii şi desprind bucăţi din el. Apoi cobor în bezna încăperilor părăsite de Cardan. Pereţii şi mobila încă duhnesc a fum şi vin acru. Merg pe pipăite până la şifonier.

De aici mi-e uşor să deschid intrarea în pasaj şi să cobor încet pe coridorul şerpuit, până la apartamentul regal.

Mă furişez în camera lui Cardaii. Deşi soarele încă n-a răsărit, am noroc. Nu e nicio petrecere. Niciun curtean nu doarme pe perne sau în patul lui. Păşesc până la locul unde doarme şi-i acopăr gura cu mâna.

Cardan se trezeşte şi se zbate în strânsoarea mea. Apăs atât de tare, încât ajung să-i simt dinţii pe piele.

Încearcă să mă apuce de gât şi, pentru o clipă, mă tem că nu am destulă putere, că mi-am pierdut exerciţiul. Apoi trupul lui se relaxează cu totul, ca şi când şi-ar fi dat seama cine sunt.

N-ar trebui să se relaxeze aşa.

— M-a trimis să te omor, îi şoptesc la ureche.

Un fior îi străbate trupul şi mâna îi merge la talia mea, dar, în loc să mă împingă, mă trage în pat, rostogolindu-mă, peste el, pe cuverturile somptuos brodate.

Mâna îmi alunecă de pe buzele lui şi cu stupoare mă trezesc în noul pat al înaltului rege – în care şi acum sunt prea umană ca să mă pot întinde, lângă cineva care mă îngrozeşte tot mai tare pe măsură ce mă face să simt tot mai mult.

— Balekin şi Orlagh pun la cale uciderea ta, îi spun, roşie în obraji.

— Da, articulează el leneş. Atunci, de ce m-am mai trezit?

Mă simt stânjenită, conştientă fiind de apropierea trupului lui şi de modul în care, dezmeticit pe jumătate, m-a tras spre el.

— Pentru că sunt greu de fermecat, îi răspund.

Asta îl face să râdă uşor. Întinde mâna şi-mi mângâie părul şi obrazul supt.

— Aş fi putut să-i spun asta fratelui meu, şopteşte el cu o blândeţe pentru care sunt de-a dreptul nepregătită.

— Dacă nu l-ai fi lăsat pe Madoc să mă împiedice să te văd, aş fi putut să-ţi spun toate astea mai curând. Am informaţii care nu suferă amânare.

Cardan clatină din cap.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Madoc mi-a spus că te odihneşti şi că ar trebui să te lăsăm să te recuperezi.

Mă încrunt.

— Înţeleg. Şi, fără îndoială, în timpul ăsta Madoc mi-ar fi luat locul de sfetnic al tău, îi zic lui Cardan. Le-a poruncit paznicilor tăi să nu mă lase să intru în palat.

— Le voi da porunci diferite, îmi promite Cardan.

Se ridică în capul oaselor. E descoperit până la brâu şi pielea îi luceşte argintiu în razele catifelate ale luminilor magice. Continuă să se uite la mine cu o privire ciudată, de parcă nu m-ar fi văzut niciodată sau de parcă ar fi crezut că nu o să mă mai vadă în veci.

— Cardan? îl strig, iar numele lui se simte ciudat pe limbă. M-a vizitat o reprezentată a Curţii Termitelor. Mi-a spus ceva…

— Ţi-a spus ce au cerut în schimbul eliberării tale, îmi continuă el fraza. Ştiu ce vei spune. Că a fost nechibzuit să accept preţul lor. Că îmi destabilizează domnia. Că a fost un test menit să-mi măsoare vulnerabilităţile şi că l-am picat. Până şi Madoc a considerat că mi-am abandonat obligaţiile, deşi nici soluţiile propuse de el nu prea erau diplomatice. Dar tu nu-i cunoşti pe Balekin şi pe Nicasia aşa cum îi ştiu eu – e mai bine să creadă că eşti importantă pentru mine decât că pot face orice cu tine, fără nicio consecinţă.

Mă gândesc la modul în care m-au tratat chiar şi atunci când m-au considerat o monedă de schimb valoroasă şi mă cutremur.

— M-am tot gândit în vremea în care ai lipsit şi trebuie să-ţi spun ceva.

Cardan mă priveşte cu o expresie serioasă, aproape gravă, aşa cum rareori îşi îngăduie să fie.

— Când tatăl meu m-a alungat, iniţial, m-am străduit să-i demonstrez că nu eram deloc aşa cum îşi închipuia el. Iar când asta nu a funcţionat, am încercat să mă port exact aşa cum mă vedea el. Credea că sunt rău, aşa că am devenit şi mai rău. Credea că sunt crud aşacă am devenit groaznic. Mi-am propus să cobor mai prejos de toate aşteptările lui. Dacă nu puteam să-i câştig favoarea, am decis să-i câştig mânia. Balekin n-a ştiut ce să facă cu mine. M-a silit să particip la petrecerile lui desfrânate, să servesc vin şi mâncare, ca el să se poată făli cu prinţul lui mic şi supus. După ce am crescut şi am devenit mai năbădăios, a ajuns să-i facă plăcere să mă aibă la îndemână ca să mă poată disciplina. Dezamăgirile lui l-au împins să mă biciuiască, iar temerile lui au scos în evidenţă defectele mele. Şi totuşi, el a fost prima persoană care a văzut în mine ceva care i-a plăcut – s-a văzut pe sine însuşi Mi-a încurajat cruzimea şi mi-a alimentat furia. Şi am decăzut şi mai mult. Am fost cumplit, Jude. Faţă de multe persoane. Faţă de tine. Nu eram sigur dacă te doream sau dacă doream să dispari din ochii mei, ca să pot alunga sentimentele care mă chinuiau, motiv pentru care am devenit şi mai rău. Dar, după ce ai dispărut – după ce ai dispărut cu adevărat, printre valuri –, m-am urât cum nu mă mai urâsem niciodată.

Sunt atât de surprinsă de cuvintele lui, încât tot caut să desluşesc un şiretlic ascuns printre ele. Nu se poate să creadă sincer în spusele sale.

— Poate că mă port prosteşte, dar nu sunt prost. Îţi place ceva la mine, spune el şi chipul îi capătă o sclipire malefică, ceea ce mi-l face din nou familiar. Care e provocarea pentru tine? Ochii mei frumoşi? Nu are importanţă, pentru că sunt mai multe cele care nu-ţi plac, ştiu bine acest lucru. Nu pot să am încredere în tine. Totuşi, cât timp ai fost plecată, am fost nevoit să iau multe decizii şi am luat multe decizii bune, pentru că mi-am închipuit că îmi eşti alături, Jude, dându-mi o grămadă de ordine ridicole, pe care totuşi eu le îndeplinesc.

Nu am cuvinte.

Cardan râde şi mă ia de umăr cu mâna sa caldă.

— Ori te-am surprins, ori eşti cu adevărat bolnavă, aşa cum susţine Madoc.

Dar, înainte să pot spune ceva, înainte ca măcar să mă gândesc ce aş putea să-i spun, deodată, o arbaletă e aţintită asupra mea. În spatele ei întâlnesc privirea Gândacului şi în spatele lui o văd pe Bombă, cu două cuţite în mâini.

— Maiestate, i-am urmărit parcursul. A venit de la casa fratelui vostru ca să vă omoare. Vărog, coborâri din pat, spune Bomba.

— E ridicol, mă revolt.

— În cazul ăsta, arată-mi ce talismane porţi îmi strigă Gândacul. Scoruşe? Măcar ai sare în buzunare? Pentru că Jude, aşa cum o cunosc eu, n-ar îndrăzni să umble fără ele.

Buzunarele mele sunt goale, fireşte, din moment ce Balekin m-ar fi controlat peste tot, şi, oricum, nu am nevoie de aşa ceva. Dar acum nu prea am ce dovezi să-i prezint Gândacului. Aş putea să le spun despre geasul pe care mi l-a lăsat Dain, dar n-ar avea de ce să mă creadă.

— Vă rog să coborâţi din pat, Maiestate, repetă Bomba.

— Mai bine aş cobori eu din pat – doar nu e patul meu, spun eu, apropiindu-mă de panoul de la picioarele lui.

— Rămâi pe loc, Jude, îmi ordonă Gândacul.

Cardan dă cuverturile la o parte. E gol, ceea ce e şocant pentru un moment, dar se duce şi trage pe el o cămaşă de noapte fără niciun semn că i-ar fi ruşine.

— Ea m-a trezit, spune el. Dacă ar fi avut de gând să mă omoare, cred că ar fi procedat puţin altfel.

— Scoate totul din buzunare, îmi porunceşte Gândacul. Să-ţi vedem armele. Aşază-le pe toate pe masă.

Cardan se aşază într-un fotoliu şi cămaşa de noapte lungă i se aşterne împrejur ca o robă împărătească.

Nu am mai nimic la mine. Colţul de pâine ros, dar neterminat. Două cuţite mânjite cu pământ şi iarbă. Şi sticluţa cu dop.

Bomba o ridică şi întoarce privirea către mine, clătinând din cap.

— Uite ce-avem aici. De unde o ai?

— De la Balekin, spun eu exasperată. Care a încercat să mă farmece astfel încât să-l omor pe Cardan, pentru că trebuie să-l omoare ca să-l poată convinge pe Grimsen să-i făurească o altă coroană a regatului Elfhame. Şi asta am venit să-i spun înaltului rege. V-aş fi spus vouă mai întâi, dar n-am putut să intru în Curtea Umbrelor.

Bomba şi Gândacul fac schimb de priviri neînrezătoare.

— Dacă chiar aş fi fost fermecată, v-aş mai fi spus ceva din toate astea?

— Probabil că nu, spune Bomba. Dar cu veştile astea ai putea foarte bine să ne induci în eroare.

— Nu pot fi fermecată, mărturisesc eu. E parte a unei înţelegeri încheiate cu prinţul Dain, care a primit, în schimb, serviciile mele ca spioană.

Gândacul ridică din sprâncene. Cardan mă priveşte aspru, de parcă ar fi convins că orice legătură cu Dain ar aduce doar probleme. Sau poate că e doar surprins să afle că mai am un secret.

— M-am întrebat ce ţi-o fi oferit Dain ca să te convingă să te alături cercului nostru de neisprăviţi, spune Bomba.

— În primul rând, mi-a oferit un ţel, îi zic, dar şi puterea de a mă împotrivi farmecelor.

— Poate că minţi în continuare, spune Gândacul, întorcându-se spre Cardan. Pune-o la încercare, îi sugerează el.

— Poftim? face Cardan, îndreptându-se de spate, şi Gândacul pare să-şi fi amintit deodată cui i se adresează într-o manieră atât de informală.

— N-o mai face pe trandafirul spinos, Maiestate, spune Gândacul ridicând din uimeri şi rânjind. Nu ţi-am dat un ordin. Propun doar s-o farmeci pe Jude, ca să putem descoperi adevărul.

Cardan oftează şi se apropie de mine. Îmi dau seama că e necesar. Îmi dau seama că nu vrea să mă rănească. Ştiu că nu poate să mă farmece. Şi totuşi mă feresc de el în mod instinctiv.

— Jude? întreabă el.

— Dă-i drumul, spun eu.

Aud cum glasul lui capătă nuanţele magiei, devine ameţitor şi seducător şi mai puternic decât mă aşteptam.

— Târăşte-te până la mine în patru labe, îmi porunceşte el rânjind.

Obrajii mi se înroşesc de jenă.

Rămân pe loc, uitându-mă pe rând la fiecare.

— Sunteţi mulţumiţi?

Bomba încuviinţează din cap.

— Nu eşti fermecată.

— Acum spuneţi-mi de ce aş avea eu încredere în voi, le cer ei şi Gândacului. Stafia a venit împreună cu Vulciber să mă ducă la Tumul Uitării. M-a îndemnat să cobor singură, m-a dus drept în locul în care trebuia să fiu capturată şi nici acum nu ştiu de ce a făcut-o. A mai fost vreunul dintre voi implicat?

— Am aflat că Stafia ne trădase când a fost prea târziu, spune Gândacul.

Încuviinţez din cap.

— Am văzut cum arată vechea intrare în Curtea Umbrelor din pădure.

— Stafia a detonat o parte din explozibilii noştri.

Face un semn din cap înspre Bombă.

— A distrus o parte din castel, ca să nu mai zic de catacombele străvechi în care erau ţinute oasele lui Mab, spune Cardan.

— Plănuia totul de multă vreme. Am reuşit să limitez pagubele, continuă Bomba. Câţiva dintre noi au scăpat nevătămaţi – Snapdragon e teafăr şi te-a văzut în timp ce urcai colina de deasupra palatului. Dar mulţi alţii au fost răniţi în momentul exploziei. Zâna sluagh – Niniel – a suferit arsuri grave.

— Şi Stafia? întreb eu.

— Ca vântul, răspunde Bomba. A dispărut. Nu ştim unde s-a dus.

Îmi spun că, din moment ce Bomba şi Gândacul sunt teferi, situaţia ar fi putut fi mult mai gravă.

— Acum, că suntem în aceeaşi echipă sumbră, spune Cardan, trebuie să vedem ce vom face în continuare.

— Dacă Balekin consideră că poate să mă strecoare înăuntru la balul mascat, atunci lasă-l să-şi concentreze eforturile în sensul ăsta. Am să-mi joc rolul.

Mă opresc şi mă întorc spre Cardan.

— Sau aş putea să-l omor, pur şi simplu, îi spun.

Gândacul mă loveşte uşor la ceafă, râzând.

— Te-ai descurcat de minune, puştoaico, ştii asta? Ai răsărit din mare chiar mai puternică decât înainte.

Cobor privirea, pentru că mă surprinde cât de mult îmi doream să-mi spună cineva asta. Când ridic ochii din nou, Cardan mă priveşte atent. Pare copleşit.

Clatin din cap şi nu-l las să dea glas gândurilor care-l apasă.

— Balekin e Ambasadorul Mării De Jos, spune el în schimb, ca un ecou al propriului meu răspuns către Dulcamara.

Mă bucur că am revenit la subiectul ăsta.

— Orlagh îl protejează. Şi îl are de partea ei pe Grimsen şi o dorinţă puternică să mă pună la încercare. Dacă ambasadorul i-ar fi ucis, s-ar mânia cumplit.

— Orlagh a atacat deja uscatul, îi amintesc eu. Singurul motiv pentru care încă nu a declarat război deschis e faptul că se străduie să obţine toate avantajele posibile. Dar va declara război. Aşadar, să dăm noi prima lovitură.

Cardan clatină din cap.

— Vrea să te omoare, insist eu. Asta e condiţia pusă de Grimsen în schimbul făuririi coroanei pentru Balekin.

— Ar trebui să-i iei mâinile fierarului, spune Bomba. Să i le tai de la încheieturi, ca să nu ne mai facă probleme.

Gândacul aprobă din cap.

— Am să dau de el chiar în noaptea asta.

— Voi trei aveţi mereu aceeaşi soluţie pentru orice problemă. Crima. Nicio cheie nu se potriveşte în toate broaştele.

Cardan se uită la noi cu severitate şi ridică mâna sa cu degete lungi, pe care observ că încă se află inelul meu cu rubin.

— Când cineva încearcă să-l trădeze pe înaltul rege, crimă. Când cineva se uită urât la voi, crimă. Când cineva nu vă arată respect, crimă. Cineva vă murdăreşte rufele proaspăt spălate, crimă. Cu fiecare cuvânt pe care-l aud, îmi amintesc din ce în ce mai limpede că am fost deşteptat după un somn foarte scurt. Voi cere să mi se aducă puţin ceai şi mâncare pentru Jude, care e cam palidă.

Cardan se ridică şi trimite un servitor să aducă turte de ovăz, brânză şi două ibrice mari cu ceai, dar nu permite nimănui să între în cameră. Preia cu mâna lui de la uşă tava mare, din lemn cioplit şi argint, şi o aşază pe o măsuţă scundă.

Sunt prea flămândă ca să mă abţin să fac sandviciuri din turte şi brânză. După ce-l termin pe al doilea şi dau pe gât trei ceşti de ceai, mă simt, într-adevăr, ceva mai bine.

— Să vorbim despre balul mascat de mâine, spune Cardan. A fost organizat în cinstea Lordului Roiben, de la Curtea Termitelor. A bătut tot drumul până aici ca să ţipe la mine, iar eu zic să-l lăsăm s-o facă. Dacă Balekin va fi ocupat cu tentativa lui de asasinat până după acel moment, cu atât mai bine.

Gândacule, dacă ai putea să-l duci pe Grimsen într-un loc din care să nu ne poată face probleme, ai fi de mare ajutor. A sosit clipa să aleagă o tabără şi să plece genunchiul înaintea unuia dintre jucătorii acestei mici partide. Dar nu vreau ca Balekin să fie omorât.

Gândacul soarbe din ceai şi ridică dintr-o singură sprânceană stufoasă. Bomba oftează zgomotos.

Cardan se întoarce spre mine.

— De când ai fost răpită, am studiat toată istoria legăturilor dintre mare şi uscat, din atâtea surse câte am reuşit să găsesc. Din momentul în care prima înaltă regină, Mab, a înălţat insulele regatului Elfhame din adâncuri, popoarele noastre s-au încăierat în mici conflicte din când în când, dar mi se pare clar că, dacă ar fi să ne înfruntăm de-a binelea, nu ar rămâne nicio tabără victorioasă. Spuneai că regina Orlagh aşteaptă să obţină un avantaj înainte de a declara război Eu cred mai curând că nu face decât să pună la încercare regimul unui conducător nou – unul pe care speră să-l poată păcăli sau înlocui cu un altul, îndatorat ei. Mă crede tânăr şi neajutorat şi vrea să-mi măsoare puterea.

— Şi care ar fi concluzia? întreb eu. Avem de ales între a îndura jocurile ei oricât de mortale, şi a declanşa un război pe care nu putem să-l câştigăm?

Cardan datină din cap şi bea încă o ceaşcă de ceai.

— Îi vom demonstra că nu sunt nici pe departe un înalt rege neajutorat.

— Şi cum facem asta? întreb eu.

— Cu mare dificultate, spune el. Pentru că mă tem că are dreptate.

Capitolul 27

Mi-ar fi uşor să iau una dintre rochiile din apartamentul meu, dar nu vreau ca Balekin să ghicească că am fost înăuntrul palatului în schimb, mă duc la Târgul Mătrăgunei din vârful insulei Insmoor, ca să caut o costumaţie potrivită pentru balul mascat.

Am mai fost aici de două ori, acum mult timp, împreună cu Madoc. Este exact genul de loc de care Oriana voia să ne ţină departe pe mine şi pe Taryn – plin de zâne nerăbdătoare să facă târguri. E deschis doar în dimineţile ceţoase, când majoritatea locuitorilor regatului Elfhame dorm, dar, dacă nu voi putea să iau o rochie şi o mască de acolo, va trebui să fur una din garderoba unei curtene.

Mă plimb printre tarabe, îngreţoşată puţin de mirosul scoicilor puse la afumat pe un pat de varec, care-mi aminteşte îndată de Marea De Jos. Trec pe lângă tăvi pline cu animale din sirop de zahăr, păhărele mici din ghindă, pline cu vin, sculpturi enorme din corn şi o tarabă unde o femeie adusă de spate pictează simboluri protectoare pe tălpile încălţărilor. Umblu de colo-colo o vreme, dar, în cele din urmă, descopăr o colecţie de măşti sculptate în piele. Sunt prinse pe un perete şi au forme ingenioase, precum chipuri de animale ciudate, goblini hliziţi sau muritori grosolani, vopsite toate în culori aurii, verzi şi multe altele.

Găsesc o mască cu chip uman, posomorât.

— O vreau pe asta, îi spun vânzătoarei, o femeie înaltă cu spatele elegant arcuit.

Îmi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Seneşale, spune ea, recunoscându-mă imediat. Daţi-mi voie săv-o fac cadou.

— Sunteţi foarte generoasă, îi mulţumesc, puţin disperată.

Toate cadourile implică un preţ şi eu mă chinui să mă achit de datoriile deja existente.

— Aş prefera totuşi să...

Îmi face cu ochiul.

— Şi, când înaltul rege îţi va admira masca, îmi vei îngădui să fac una şi pentru el.

Încuviinţez din cap, bucuroasă că are o cerere clară, fără ocolişuri. Femeia ia masca din mâinile mele, o aşază pe masă şi scoate un vas cu vopsea de sub un birou.

— Daţi-mi voie să fac o mică modificare.

— La ce vă referiţi?

Femeia ia o pensulă.

— Aş vrea să semene mai bine cu chipul vostru.

Şi, cu câteva mişcări de pensulă, masca chiar ajunge să semene cu mine. Mă holbez la ea şi o regăsesc pe Taryn.

— Voi ţine minte generozitatea voastră, îi spun în timp ce o împachetează.

Plec şi mă uit după pânza fluturând în vânt care arată locul unui magazin de îmbrăcăminte. Doar că acolo nu găsesc decât dantelărie şi apoi rătăcesc puţin într-un labirint de spiţeri şi ghicitoare. Încercând să mă întorc în punctul din care am plecat, trec pe lângă un separeu ocupat de un foc mic. Lângă el, pe un scăunel, stă o cotoroanţă.

Amestecă într-un ceaun, din care se înalţă aroma legumelor puse la fiert. Când ridică ochii spre mine, o recunosc pe Mama Măduvă.

— Te aşezi o clipă lângă foc? întreabă ea.

Ezit. Nu se cade să fii necuviincios în Tărâmul Zânelor, unde legile cele mai înalte sunt cele ale ospitalităţii, dar mă grăbesc.

— Mă tem că...

— Gustă puţin din supă, mă îndeamnă, luând un castron pe care mi-l întinde. Ţi-am pus partea cea hrănitoare.

— Atunci de ce mi-o oferiţi mie? o întreb.

Cotoroanţa râde încântată.

— Dacă nu i-ai fi răpit fetei mele visul, aş fi putut chiar să te plac. Ia loc. Mănâncă. Spune-mi pentru ce ai venit la Târgul Mătrăgunei?

— Să cumpăr o rochie, îi răspund eu, luând loc lângă foc.

Primesc castronul, care e plin cu un lichid subţire şi brun, neatrăgător.

— Aţi putea să vă gândiţi că poate fetei voastre nu i-ar fi convenit să aibă drept rivală o prinţesă a mării Măcar am cruţat-o de neplăcerea asta.

Mă priveşte cercetător.

— Şi a fost cruţată şi de competiţia ta.

— Unii ar spune că e o comoară care merită orice preţ, observ eu.

Mama Măduvă gesticulează spre supă şi eu, pentru că nu-mi permit să-mi fac duşmani noi, duc castronul la buze. Are gustul unei amintiri pe care n-o pot identifica precis, al senior călduroase, al bălăcelii în piscine şi jucăriilor din plastic azvârlite de colo-colo pe un gazon brun, de vară. Ochii mi se umplu de lacrimi.

Îmi vine s-o scuip pe jos.

Îmi vine s-o beau până la fund.

— Cu asta o să-ţi revii numaidecât, spune ea după ce, clipind, alung toate acele trăiri şi mă uit la ea cu mânie. Cât despre rochie… Ce mi-ai da în schimb pentru ea?

Dau jos perlele din urechi, cele pe care le-am primit în Marea De Jos.

— Cum vi se par astea? în schimbul rochiei şi al supei.

Valorează mai mult decât zece rochii la un loc, dar nu vreau să lungesc negocierile, în orice caz, nu cu Mama Măduvă.

Le ia, îşi plimbă dinţii peste sideful lor şi le vâră într-un buzunar.

— Ajung.

Dintr-un alt buzunar scoate o nucă şi mi-o întinde.

Ridic din sprâncene.

— Fata mea, nu ai încredere în mine? întreabă ea.

— Câtuşi de puţin, răspund eu şi ea izbucneşte din nou într-un râs strident.

Totuşi, nuca asta cuprinde ceva şi probabil că e vorba despre un fel de rochie, pentru că, altfel, n-ar mai respecta condiţiile schimbului dintre noi. Şi n-am de gând s-o fac pe muritoarea naivă şi s-o întreb cum funcţionează toate. Cu gândul ăsta, mă ridic.

— Nu prea îmi eşti simpatică, îmi spune, fapt ce nu mă surprinde, deşi mă jigneşte puţin. Dar locuitorii mării îmi sunt mult mai antipatici.

Discuţia astfel încheiată, iau nuca şi masca şi pornesc înapoi spre insula Insmire şi Conacul Scorburos. Privesc valurile dimprejur, oceanul care se întinde în toate direcţiile, cu valurile sale neostoite, veşnic agitate, cu coarne albe. Când respir, stropi săraţi de apă mi se prind în gât şi când merg sunt nevoită să ocolesc smârcurile pline cu crabi mici.

Pare lipsit de speranţă să înfrunţi ceva atât de vast. Pare ridicol să credem că putem învinge.

Când ajung în Conacul Scorburos, Balekin e aşezat într-un fotoliu din apropierea scărilor.

— Şi pe unde ai petrecut noaptea? întreabă el insinuant.

Mă duc la el şi-i arăt masca.

— Am căutat un costum.

Încuviinţează din cap, reluându-şi expresia plictisită.

— Poţi să te pregăteşti, spune el, făcând un gest vag înspre scări.

Urc la etaj. Nu ştiu în ce cameră vrea să mă schimb, dar mă duc iarăşi în dormitorul lui Cardan. Aici fac o baie. Apoi mă aşez pe covorul dinaintea căminului întunecat şi desfac nuca. Dinăuntru ţâşneşte o muselină de culoarea piersicii grămezi întregi. Scutur rochia. Are un corsaj înalt şi mâneci ample, plisate, care încep drept de deasupra coatelor, lăsând umerii descoperiţi. Se întinde până la podea, în mai multe pliseuri.

Când o îmbrac, descopăr că materialul se potriveşte perfect cu tenul meu, deşi nimic nu mă poate face să arăt mai puţin hămesită. Oricât de tare m-ar avantaja rochia, nu pot să scap de senzaţia că nu încap bine în propria-mi piele. În orice caz, e potrivită pentru noaptea asta.

Dar, încercând s-o potrivesc mai bine, descopăr că ascunde câteva buzunare ingenioase. În unul dintre ele introduc sticluţa cu otravă. În altul îmi strecor cel mai mic dintre cuţite.

Apoi încerc să mă fac prezentabilă. Găsesc un pieptăn printre obiectele lui Cardan şi încerc să-mi aranjez părul. N-am cu ce să-l prind, aşa că-l las să cadă pe după umeri. Îmi clătesc gura. Apoi, punându-mi masca, cobor la Balekin, care mă aşteaptă.

De aproape, probabil că cei care mă cunosc bine m-ar recunoaşte, dar, altfel, cred că voi reuşi să mă pierd în mulţime.

Când mă vede, Balekin nu are altă reacţie vizibilă decât o agitaţie nerăbdătoare. Se ridică în picioare.

— Ai înţeles ce ai de făcut?

Uneori, minciunile îmi provoacă o reală plăcere.

Scot sticluţa cu dop din buzunar.

— Am fost spioană pentru prinţul Dain. Am făcut parte din Curtea Umbrelor. Poţi să ai încredere că voi izbuti să-l omor pe fratele tău.

Asta-i aduce un zâmbet pe faţă.

— Cardan a fost un copil nerecunoscător când a hotărât să mă întemniţeze. Ar fi trebuit să mă pună alături de el. Ar fi trebuit să mă aleagă drept seneşal. De fapt, ar fi trebuit să-mi dea coroana de-a dreptul.

Tac şi mă gândesc la băieţelul pe care l-am văzut în globul de cristal. La băieţelul care încă spera că va fi iubit. Mărturisirea lui Cardan, cu privire la persoana în care s-a transformat după aceea, mă bântuie: Credea că sunt rău, aşa că am devenit şi mai rău.

Cât de bine cunosc sentimentul ăsta.

— Voi plânge moartea fratelui meu cel mai mic, spune Balekin, părând să se înveselească puţin la gândul ăsta. Pe ceilalţi nu i-am plâns, dar în onoarea lui voi porunci să fie compuse cântece. El singur va rămâne în amintirea noastră.

Mă gândesc la cererea Dulcamarei, să-l ucid pe prinţul Balekin, şi la faptul că el a poruncit atacul asupra Curţii Termitelor. Poate că tot el a venit cu ideea dinamitării Curţii Umbrelor. Îmi amintesc cum s-a purtat în mare, încântat de propria-i putere. Mă gândesc la tot ce-a făcut şi la tot ce are de gând să facă şi mă bucur că port mască.

— Haide, spune el şi îl urmez pe uşă, afară.

Numai Locke ar fi în stare să ia hotărârea ridicolă de a organiza un bal mascat cu o ocazie de o importanţă politică atât de mare precum primirea Lordului Roiben în urma unui atac asupra ţinuturilor sale. Şi totuşi, când pătrund în palat cu Balekin la braţ, evenimentul pare să fi luat avânt. Goblini şi grigi, pixi şi elfi, toţi petrec în cercuri de dans întrepătrunse şi nesfârşite. Vinul din miere curge nestăvilit din comun şi pe mese sunt îngrămădite cireşe coapte, coacăze, rodii şi prune.

Mă despart de Balekin şi pornesc spre podiumul neocupat, căutându-l pe Cardan în mulţime, dar e de negăsit. În schimb, zăresc o zână cu păr alb ca sarea. În drum spre grupul celor veniţi de la Curtea Termitelor, la jumătatea drumului, trec pe lângă Locke.

Îl acostez numaidecât.

— Ai încercat să mă omori.

Locke tresare. Poate că a uitat cum şchiopăta la nunta sa, dar nu se poate să nu-şi fi dat seama că voi vedea cerceii din urechile lui Taryn. Poate că, văzând că trece atâta timp fără să sufere nicio consecinţă, s-a gândit că acestea nu-l vor mai tulbura deloc.

— Nu trebuia să fie ceva atât de grav, spune el, încercând să mă ia de mână, cu un surâs tâmp pe chip. Am vrut doar să te sperii, aşa cum m-ai speriat şi tu pe mine.

Îmi smulg degetele din strânsoarea lui.

— Nu am timp pentru tine acum, dar am să-mi fac timp în curând.

Taryn, îmbrăcată cu o rochie de bal somptuoasă, cu crinolină, de culoarea

albastrului oului de măcăleandru, brodată cu trandafiri delicaţi, şi purtând pe faţă o mască din dantelă, vine lanoivalvârtej.

— Să-ţi faci timp pentru Locke? Dar pentru ce?

El ridică din sprâncene, apoi îşi petrece braţul pe după umerii soţiei sale.

— Sora ta geamănă e supărată pe mine. A pregătit un dar pentru tine, dar s-a nimerit să ţi-l prezint eu în locul ei.

Descrierea asta a evenimentelor e suficient de verosimilă încât mi-e greu să-l contrazic, mai ales observând expresia bănuitoare cu care mă priveşte Taryn.

— Ce dar? vrea ea să ştie.

Ar trebui să-i spun direct despre călăreţi, despre faptul că i-am ascuns lupta din pădure, pentru că n-am vrut să o amărăsc în ziua nuntii ei, să-i spun că am pierdut cerceii, că l-am răpus pe unul dintre călăreţi şi că am aruncat cu un cuţit înspre soţul ei. Şi că, indiferent că ar fi vrut sau nu să mă omoare, în mod cert era dispus să mă lase să mor.

Dar, dacă aş spune toate astea, m-ar crede?

În timp ce încerc să-mi dau seama ce-ar trebui să-i răspund, Lordul Roiben apare în faţa noastră, privindu-mă de sus cu ochii săi argintii, strălucitori.

Locke face o plecăciune. Sora mea face o reverenţă superbă, iar eu îi imit gestul atât cât pot.

— O onoare, spune ea. Cunosc multe dintre baladele voastre.

— Nu se poate spune că sunt ale mele, răspunde el. Sunt foarte exagerate. Deşi e adevărat că sângele sare pe gheaţă. Versul acela e adevărat.

Sora mea pare descumpănită un moment.

— Aţi venit cu consoarta voastră?

— Kaye, da, şi ea apare în multe dintre acele balade, nu-i aşa? Nu, mă tem că, de data asta, nu a venit. Ultima noastră călătorie până la Înalta Curte s-a dovedit a fi altfel decât îi promisesem eu.

Dulcamara a spus că a fost grav rănită, dar el se pare că evită cu mare grijă să spună acest lucru – într-un mod destul de interesant. N-a spus nicio minciună, dar a reuşit să inducă în eroare într-un mod complicat.

— Vă referiţi la încoronare, spune Taryn.

— Da, confirmă el. N-a fost tocmai minibreak-ul la care ne aşteptam.

Auzind acestea, Taryn îi zâmbeşte firav şi Lordul Roiben se întoarce spre mine.

— Aveţi amabilitatea să o scuzaţi pe Jude un moment? o întreabă pe Taryn. Trebuie să discutăm despre un subiect important.

— Desigur, spune ea şi Roiben mă ia deoparte, înspre unul dintre colţurile mai întunecoase ale sălii.

— Cum se simte? întreb eu. Kaye?

— Va supravieţui, îmi răspunde cu severitate. Unde e înaltul vostru rege?

Privesc iarăşi în mulţime şi spre podiumul cu tronul neocupat.

— Nu ştiu, dar va veni. Chiar azi-noapte mi-a comunicat cât de mult regretă pierderile voastre şi şi-a exprimat dorinţa de a vă vorbi.

— Ştim amândoi cine a fost în spatele atacului spune Roiben. Prinţul Balekin mă consideră vinovat că m-am folosit de influenţa şi de greutatea numelui meu pentru a vă susţine pe tine şi pe prinţişorul tău când a obţinut coroana.

Încuviinţez din cap, observând uşurată calmul cu care îmi vorbeşte.

— Mi-ai promis un lucru, continuă el. Acum a sosit momentul să vedem dacă muritorii chiar îşi respectă cuvântul dat.

— Voi îndrepta situaţia, îi promit eu. Voi găsi o cale de a îndrepta situaţia.

Faţa lordului Roiben e calmă, dar ochii lui argintii nu sunt şi îmi amintesc că şi-a câştigat tronul prin crimă.

— Îi voi vorbi înaltului vostru rege, dar, dacă acesta nu va putea să-mi ofere satisfacţie, va trebui să-ţi cer să-ţi plăteşti datoria.

Şi cu asta, se întoarce şi pleacă cu mantia fâlfâindu-i în urmă.

Sala e plină de curteni care dansează cu paşi complicaţi – dansează într-un cerc care se întoarce în afară, se desprinde în trei cercuri mai mici şi iarăşi se uneşte. Îi văd pe Locke şi pe Taryn dansând împreună. Taryn ştie paşii la perfecţie.

În cele din urmă, va trebui să fac ceva în privinţa lui Locke, dar nu în noaptea asta.

Madoc îşi face apariţia în sală, cu Oriana la braţ. Ţinuta lui e de culoare neagră, pe când a ei e albă. Arată ca două piese de şah aşezate pe marginile opuse ale tablei în urma lor vin Mikkel şi Randalin. Mă uit iute prin încăpere şi îl zăresc pe Baphen, care stă de vorbă cu o femeie cu coarne pe care nu o recunosc din prima clipă. Dar apoi tresar.

Doamna Asha. Mama lui Cardan.

Ştiam că înainte a fost o doamnă a curţii, am văzut-o în globul de cristal de pe biroul lui Eldred, dar parcă acum aş vedea-o întâia oară. Poartă o rochie cu fustă scurtă, cu gleznele descoperite, şi pantofi care se aseamănă în mod ingenios unor frunze. Întreaga ei ţinută e în nuanţe de toamnă, cu frunze şi flori din pânză cusute pe toată lungimea rochiei. Şi-a vopsit vârfurile coarnelor în culoarea cuprului, cum de cupru este şi coroniţa de pe frunte, amintind de o coroană adevărată.

Cardan nu mi-a vorbit deloc despre ea şi totuşi trebuie să se fi împăcat cumva. Probabil că a iertat-o. Privind cum un alt curtean o ia la dans, trag concluzia nelinişţitoare că probabil va câştiga putere şi influenţă într-un timp scurt – şi că le va folosi pe amândouă în scopuri nefaste.

— Unde e înaltul rege? întreabă Nihuar.

Sesizez prezenţa delegatei Seelie abia când aceasta apare lângă mine şi tresar de spaimă.

— De unde să ştiu eu? mă răstesc la ea. Până astăzi nici nu mi-a fost îngăduit să intru în palat.

Chiar în acel moment, Cardan îşi face, în sfârşit, apariţia, în faţa lui păşesc doi membri ai gărzii sale personale, care, după ce îl escortează înăuntru, se dau în lături.

Un moment mai târziu, Cardan se prăbuşeşte la pământ. Se împrăştie pe jos, cu toată ţinuta lui regală, şi izbucneşte în râs. Râde şi tot râde, de parcă ăsta ar fi fost cel mai impresionant truc pe care l-a săvârşit până în prezent.

E limpede că e beat. Foarte, foarte beat.

Inima mi se afundă până-n stomac. Mă uit spre Nihuar şi observ că priveşte scena lipsită de orice expresie. Până şi Locke, holbându-se la el din celălalt capăt al ringului de dans, pare descumpănit.

În acest timp, Cardan se ridică şi înşfacă o liră din mâinile unui goblin muzician uluit. Sare cu stângăcie pe o masă lungă, de banchet.

Zdrăngănind corzile, începe un cântec atât de vulgar, încât întreaga curte se opreşte din dans şi ascultă chicotind pe înfundate. Apoi, de parcă ar fi o singură fiinţă, se alătură toţi acestei nebunii. Curtenii Tărâmului Zânelor nu

suferă de timiditate. Reiau dansurile, de data asta, după cântecul înaltului rege.

Eu habar n-aveam că ştie să cânte.

Când termină cântecul, cade de pe masă, aterizând în mod penibil pe o latură. Coroana îi alunecă în faţă şi ajunge să-i atârne peste unul dintre ochi. Gărzile lui sar să-l ajute să se ridice, dar el îi alungă gesticulând.

— Ce ziceţi de aşa o introducere? îl întreabă zgomotos pe Lordul Roiben, deşi, de fapt, ei s-au mai întâlnit. Nu puteţi să ziceţi că sunt un monarh plictisitor.

Întorc privirea spre Balekin, care rânjeşte satisfăcut. Lordul Roiben parcă a împietrit, îmi e imposibil să-i citesc chipul încremenit. Mă uit la Madoc, care-l urmăreşte pe Cardan cu scârbă, în timp ce acesta îşi îndreaptă coroana.

Într-o manieră sumbră, Roiben dă glas problemei pentru care a venit.

— Maiestate, am venit să vă cer să-mi îngăduiţi răzbunare în numele poporului meu. Am fost atacaţi şi acum dorim să răspundem.

Am văzut multe persoane incapabile să manifeste atitudinea umilă cu care sunt datoare, însă Lordul Roiben o face cu multă eleganţă.

Şi totuşi, aruncând o scurtă privire la Cardan, îmi dau seama că nu contează.

— Se spune că eşti maestru când vine vorba despre vărsat sânge. Bănuiesc că vrei să-ţi demonstrezi măiestria.

Cardan îl avertizează cu degetul pe Roiben.

Văzând aceasta, regele Unseelie se încruntă. Probabil că o parte din el ar dori să şi-o demonstreze chiar acum, dar nu răspunde.

— Cu toate acestea, tocmai la această dorinţă trebuie să renunţi, spune Cardan. Mă tem că ai bătut atâta drum degeaba. Măcar avem vin.

Lordul Roiben mă fixează cu ochii săi argintii şi în privirea lui citesc o ameninţare.

Lucrurile nu decurg deloc aşa cum speram.

Cardan face semn spre o masă plină cu gustări. Cojile fructelor se desprind de miez şi câteva explodează, împrăştiind seminţe şi speriind curtenii din preajmă.

— Şi eu am exersat anumite abilităţi, spune el râzând.

Pornesc spre Cardan, cu gândul de a interveni, dar Madoc mă apucă de mână. Se uită la mine strâmbând din buze.

— Ăsta era planul tău? se răsteşte la mine în şoaptă. Scoate-l de aici.

— Am să-ncerc, îi replic.

— Am stat deoparte prea multă vreme, îmi spune Madoc fâxându-mă cu ochii lui de pisică. Pune-ţi marioneta să abdice de la tron în favoarea fratelui tău, altfel vei suporta consecinţele. E ultima oară când ţi-o cer. Fă-o acum ori niciodată.

Cobor tonul, ca să-i vorbesc pe limba lui.

— După ce mi-ai interzis să pătrund în palat?

— Erai bolnavă, mi-o întoarce el.

— Să muncesc cu tine va însemna mereu să muncesc pentru tine, spun eu. Şi asta nu se va întâmpla niciodată.

— Chiar ai de gând să alegi creatura aia în defavoarea propriei tale familii? se stropşeşte el, privind scurt spre Cardan şi întorcând iar ochii la mine.

Tresar, dar, oricâtă dreptate ar avea, în acelaşi timp se înşală.

— Fie că mă crezi, fie că nu, tocmai pentru familie fac toate astea, îi spun eu şi-l apuc pe Cardan de umăr, sperând să-l pot conduce afară din sală înainte să se mai ivească vreo întâmplare nefericită.

— O, nu prea cred, se împotriveşte el. Dragul meu seneşal. Hai să facem un tur al încăperii ori sunt nevoită să-i susţin aproape toată greutatea ca să....

— Cardan, şuier eu. Comportamentul ăsta nu e câtuşi de puţin potrivit pentru un înalt rege.

Auzind acestea, începe să chicotească. Mă gândesc cât de acea persoană.

— Cardan, încerc eu din nou. Nu se poate să faci una ca asta. Îţi poruncesc să-ţi vii în fire. Îţi ordon să nu mai bei şi să încerci să-ţi recapeţi sobrietatea.

— Da, dulcea mea hoaţă, draga mea zeiţă. Voi deveni sobru ca o sculptură din piatră, cu prima ocazie.

Şi, cu asta, mă sărută pe gură.

Sunt cuprinsă de un amalgam de emoţii într-o singură clipă. Sunt furioasă pe el, furioasă şr resemnată cu gândul că a eşuat în postura de înalt rege, că e atât de corupt, de visător şi de slab pe cât şi-a dorit Orlagh. Şi acum mă sărută în public; mă şochează şi faptul că face paradă de relaţia noastră în ochii curţii întregi. Niciodată nu a fost dispus să arate în public că tânjeşte după mine. Poate că va reuşi să şteargă ideea asta din gândurile curtenilor, dar, în momentul de faţă, toată lumea ştie.

Dar mă cuprinde şi o mare slăbiciune, pentru că am visat la săruturile lui cât am zăcut în Marea De Jos şi acum, cu buzele lui lipite de ale mele, îmi vine să-mi înfig unghiile în spatele lui.

Îmi atinge buza De Jos cu limba şi gustul acesta familiar îmi suceşte minţile.

Bobul-strigoiului.

Nu e beat; a fost otrăvit.

Mă desprind de el şi-l privesc în ochi. Aceşti ochi atât de familiari, negri, cu margini aurii. Pupilele lui sunt dilatate până la extrem.

— Dulcea mea Jude. Tu eşti pedeapsa mea cea mai dragă.

Pleacă de lângă mine dansând şi imediat cade iarăşi la pământ, râzând în hohote, întinzând braţele de parcă ar vrea să îmbrăţişeze încăperea întreagă.

Privesc îngrozită.

Cineva l-a otrăvit pe înaltul rege şi acum va râde şi va dansa până la moarte, înconjurat de curteni care vor oscila între încântare şi dezgust. Vor râde de ridicolul lui în timp ce inima i se va opri.

Încerc să mă concentrez. Antidoturi. Trebuie să existe un antidot. Apă neapărat, ca să-i dezintoxice organismul. Lut. Bomba va şti mai multe. O caut în jur, dar nu văd decât procesiunea ameţitoare a curtenilor.

Mă duc la una dintre gărzi.

— Fă rost de o găleată, multe pături şi două ulcioare cu apă, apoi du-le în odăile mele. Ai priceput?

— Cum doreşti, spune el şi se întoarce ca să le dea ordine celorlalţi cavaleri.

Mă întorc la Cardan, care, în mod previzibil, a pornit în cea mai nefericită direcţie cu putinţă. Merge drept spre consilierii Baphen şi Randalin, care stau de vorbă cu Lordul Roiben şi cu cavalerul lui Dulcamara, chinuindu-se, fără îndoială, să îndrepte situaţia cât de cât.

Observ chipurile curtenilor şi sclipirea din ochii lor, privindu-l cu un fel de ciudă lacomă.

Îl privesc cum ridică o carafă cu apă şi o dă pe gât, vărsânduşi şuvoi conţinutul în gură, până când ajunge să se înece.

— Iertaţi-ne, spun eu, luându-l de braţ.

Dulcamara priveşte totul cu dispreţ.

— Am venit tocmai până aici ca să vorbim cu înaltul rege. Nu se poate să plece deja.

A fost otrăvit. Cuvintele îmi stau pe limbă, dar, până să le rostesc, îl aud pe Balekin vorbindu-le:

— Mă tem că înaltului rege îi e rău. Cred că a fost otrăvit, în clipa aceea, prea târziu, pricep strategia lor.

— Tu, îmi spune el. Arată-ne ce ai înbuzunare. Eşti singura de aici care nu e legată de el prin jurământ.

Dacă într-adevăr aş fi fost fermecată, aş fi fost silită să scot la iveală sticluţa cu dop. Şi, după ce toată curtea ar fi văzut-o şi ar fi descoperit că ea conţine bobul-strigoiului, orice protest din partea mea ar fi fost inutil. În fond, muritorii sunt mincinoşi.

— E beat, spun eu şi privesc cu încântare expresia uluită de pe faţa lui Balekin. În orice caz, nici tu nu mai eşti legat de el, domnule Ambasador. Sau, mai bine zis, nu mai eşti legat de uscat.

— Am băut prea mult? Doar o ceaşcă de otravă la micul dejun şi încă una la cină, spune Cardan.

Îi arunc o privire, dar nu mai scot nicio vorbă şi-l conduc cu chiu, cu vai pe înaltul rege prin sală.

— Unde te duci cu el? întreabă una dintre gărzi. Maiestate, doriţi să plecaţi?

— Cu toţii dansăm la porunca lui Jude, spune el şi izbucneşte în râs.

— Bineînţeles că nu doreşte să plece, intervine Balekin. Ocupă-te de celelalte sarcini ale tale, seneşalule, şi lasă-mă pe mine să am grijă de fratele meu. Are anumite responsabilităţi de îndeplinit în noaptea asta.

— Ţi se va cere ajutorul dacă va fi nevoie, îi spun eu, sperând să afişez o atitudine suficient de autoritară cât să scap.

Inima îmi bate cu viteză. Nu ştiu dacă-mi va lua partea cineva, în caz că va fi nevoie.

— Jude Duarte, îl vei lăsa pe înaltul rege şi-ţi vei vedea de treabă, îmi porunceşte Balekin.

Sesizându-i tonul, Cardan capătă un moment de luciditate, îmi dau seama că face mari eforturi să se concentreze.

— Nu va face aşa ceva, spune el.

Din moment ce nimeni nu-l poate contrazice, nici măcar când e în starea asta, reuşesc, în sfârşit, să-l conduc afară. Port povara grea a înaltului rege şi împreună pornim pe coridoarele palatului.

Capitolul 28

Garda personală a înaltului rege ne urmează de la distanţă. Mintea îmi vuieşte de întrebări – cum a fost otrăvit? Cine i-a pus în mână băutura? Când s-a întâmplat?

Trimit oameni s-o caute pe Bomba şi, dacă n-o găsesc, să aducă un alchimist.

— Îţi vei reveni, spun eu.

— Ştii, zice el, ţinându-se de mine, vorbele astea ar trebui să mă aline. Dar, când muritorii vorbesc aşa, cuvintele lor n-au acelaşi sens ca atunci când le

rostesc zânele, nu? Pentru tine e o rugăminte. Un fel de magie optimistă. Spui că-mi voi reveni pentru că te temi că nu va fi aşa.

Câteva clipe nu spun nimic.

— Ai fost otrăvit, spun eu în cele din urmă. Ştii asta, nu?

Cardan nu se sperie.

— A, face el. Balekin.

Nu răspund, doar îl aşez înaintea focului din camera mea, cu spatele sprijinit de canapea. Arată ciudat aici, cu hainele sale somptuoase contrastând cu covorul modest, cu chipul palid, dar cu obrajii înfierbântaţi întinde braţul şi-mi lipeşte palma de faţa lui.

— E caraghios, nu crezi, că ţi-am batjocorit firea de muritoare, când e sigur că vei trăi mai mult decât mine.

— Nu vei muri, insist eu.

— Of, de câte ori mi-am dorit să nu poţi minţi.. Niciodată nu mi-am dorit-o mai mult ca acum.

Se apleacă într-o parte, iar eu apuc unul dintre urcioarele cu apă şi-i umplu un pahar. I-l duc la buze.

— Cardan? Bea cât de mult poţi.

Nu-mi răspunde şi pare să adoarmă.

— Nu.

Îi lovesc obrazul cu tot mai multă putere, până când ajung să-l plesnesc de-a dreptul.

— Trebuie să rămâi treaz.

Deschide ochii. Bolboroseşte ceva.

— Am să dorm numai puţin.

— În afară de cazul în care vrei să ajungi ca Severin din Fairfold, închis între pereţi de sticlă veacuri întregi, în timp ce muritorii se adună la coadă ca să facă fotografii cu trupul lui vei rămâne treaz.

Se ridică în capul oaselor şi se mai îndreaptă de spate.

— Fie, se conformează el. Vorbeşte-mi.

— Am văzut-o pe mama ta în noaptea asta, îi spun. Era gătită toată. Înainte de asta, am văzut-o în Tumul Uitării.

— Şi vrei să ştii dacă am uitat de ea? mă întreabă pe un ton glumeţ şi mă bucur să văd că e suficient de atent cât să-mi poată da una dintre replicile lui tipice.

— Bine că-ţi arde de glume.

— Sper că umorul o să mă părăsească ultimul. Aşadar, spune-mi despre mama mea.

Încerc să găsesc ceva care să nu fie întru totul negativ. Mă hotărăsc să-i dau un răspuns neutru, precaut.

— Prima dată când am întâlnit-o n-am ştiut cine era. A vrut să-mi comunice nişte informaţii în schimbul cărora s-o scot din turn. Şi îi era teamă de tine.

— Foarte bine, spune Cardan.

Ridic din sprâncene.

— Atunci cum de a ajuns membră a curţii tale?

— Să zicem că încă mi-e drag de ea într-o anumită măsură, mărturiseşte el.

Îi torn încă puţină apă şi o bea mai greu decât aş fi vrut. Mă grăbesc să-i umplu paharul la loc.

— Sunt atâtea întrebări pe care aş vrea să i le pot pune mamei mele, recunosc eu.

— Ce ai întreba-o?

Bălmăjeşte cuvintele, dar reuşeşte să termine fraza.

— De ce s-a căsătorit cu Madoc, spun eu, arătând spre pahar, pe care, ascultător, îl duce la buze. Dacă l-a iubit şi de ce l-a părăsit şi dacă a fost fericită în lumea muritorilor. Dacă chiar a omorât pe cineva şi a ascuns trupul printre rămăşiţele arse ale conacului iniţial al lui Madoc.

Cardan pare surprins.

— Mereu uit partea asta a poveştii.

Decid că e timpul să schimb subiectul.

— Tu ai avea asemenea întrebări pentru tatăl tău?

— De ce sunt aşa cum sunt?

Din tonul vocii lui, este clar că aşteaptă confirmarea mea că este cea mai bună întrebare pentru tatăl lui, deşi el se îndoieşte de asta.

— Nu există răspunsuri adevărate, Jude. De ce am fost crud cu zânele? De ce m-am purtat urât cu tine? Pentru că am putut. Pentru că mi-a făcut plăcere. Pentru că, o scurtă vreme, în momentele mele cele mai odioase, m-am simţit puternic şi, în cea mai mare parte a timpului, mă simţeam neputincios, în ciuda faptului că eram prinţ şi fiul înaltului rege al Tărâmului Zânelor.

— Ăsta e un răspuns, spun eu.

— Chiar aşa?

Şi apoi, după câteva clipe:

— Ai face bine să pleci.

— De ce? întreb eu iritată.

În primul rând, e camera mea. În al doilea rând, mă chinui să-l ţin în viaţă.

Îmi întoarce o privire solemnă.

— Pentru că am să vărs.

Apuc găleata şi el mi-o smulge din mâini, cu trupul chinuit de convulsiile vomitatului. Conţinutul stomacului lui arată ca nişte ghemotoace de frunze lipite şi mă cutremur. Nu ştiam că bobul-strigoiului are un asemenea efect.

Cineva bate în uşă şi mă duc să deschid. Dau cu ochii de Bombă, cu respiraţia întretăiată. O invit să între, iar ea trece pe lângă mine şi se duce direct la Cardan.

— Ia asta, spune ea, scoţând o sticluţă mică. E lut. S-ar putea să ajute la absorbţia toxinelor.

Cardan încuviinţează, ia sticluţa din mâinile ei şi înghite conţinutul, strâmbându-se.

— Parc-ar fi pământ.

— Chiar este pământ, îi confirmă ea. Şi a mai apărut o problemă. Două, de fapt. Grimsen deja dispăruse din atelierul lui când am fost să-l prindem. Trebuie să luăm în considerare cazul cel mai nefericit – că s-a dus la Orlagh. Pe lângă asta, uite ce am primit.

Bomba scoate un bilet din buzunar.

— E de la Balekin, spune ea. Mesajul e formulat cu pricepere, dar sensul e unul singur – îţi oferă antidotul ţie, Jude, dacă-i aduci coroana.

— Coroana? spune Cardan, deschizând ochii, moment în care-mi dau seama că trebuie să-i fi închis şi n-am observat.

— Vrea să i-o aduci în grădină, în apropierea trandafirilor, spune Bomba.

— Şi dacă nu-i aduce antidotul? întreb eu.

Bomba atinge obrazul lui Cardan cu dosul palmei.

— E înaltul rege al regatului Elfhame – se poate folosi de puterea tărâmului. Dar deja e foarte slăbit. Şi nu cred că ştie cum se face. Maiestate?

Cardan se uită la ea fără să priceapă mare lucru.

— Ce tot zici acolo? Tocmai am luat o gură întreagă din tărâm, la cererea ta.

Mă gândesc la cuvintele Bombei şi la ceea ce ştiu şi eu despre puterile înaltului rege.

Ai observat, fără îndoială, că, de când a început domnia lui, insulele s-au schimbat. Furtunile izbucnesc mai aprig. Culorile sunt puţin mai vii şi mirosurile mai tari.

Dar toate astea s-au petrecut fără vreun efort conştient din partea lui. Sunt sigură că n-a observat că tărâmul se transformă pentru a-i fi lui pe plac.

Priveşte-i pe supuşii tăi, mi-a spus el la un ospăţ de acum câteva luni. Păcat că niciunul dintre ei nu ştie cine e stăpânul lor adevărat.

Dacă Cardan nu se consideră a fi adevăratul înalt rege al Regatului Elfhame, dacă nu-şi îngăduie sieşi să se folosească de propria sa putere, astea se întâmplă din vina mea. Dacă bobul-strigoiului o să-l omoare, va muri din cauza mea.

— Am să-ţi aduc antidotul, îi spun.

Cardan îşi înalţă coroana de pe cap şi o priveşte un moment, de parcă, cumva, n-ar înţelege cum a putut să ajungă în mâinile sale.

— Dacă o pierzi, Oak nu va mai avea parte de ea. Cu toate că mi se pare că încoronarea va fi mai dificilă dacă eu voi muri.

— Ţi-am zis deja, n-ai să mori. Şi nu-ţi iau coroana.

Mă duc în camera din spate şi mut de colo-colo obiectele pe care le am în buzunare. Îmbrac o mantie cu glugă mare şi-mi pun o mască nouă. Sunt atât de furioasă, încât îmi tremură mâinile. Bobul-strigoiului, la care am fost cândva invulnerabilă, datorită practicării conştiincioase a mitridatismului. Dacă aş fi reuşit să iau dozele fără întrerupere, poate că aş fi putut să-l păcălesc pe Balekin, aşa cum cândva l-am păcălit pe Madoc. Dar, pentru că am fost sechestrată în Marea De Jos, acum am un avantaj mai puţin şi o mizăă mult mai mare. Mi-am pierdut imunitatea. Sunt la fel de vulnerabilă faţă de otravă cum e şi Cardan.

— Rămâi cu el, da? o întreb pe Bombă, iar ea încuviinţează din cap.

— Nu, spune Cardan. Merge cu tine.

Clatin din cap.

— Bomba ştie multe despre otrăvuri. Cunoaşte şi magie. Va avea grijă să nu ţi se înrăutăţească starea.

Cardan nu mă ia în seamă şi o apucă de mână.

— Liliver, sunt regele tău şi-ţi poruncesc, spune el cu un aer deosebit de demn, pe care nu m-aş fi aşteptat să-l văd la o persoană întinsă pe jos, alături de găleata în care tocmai a vomat. Du-te cu Jude.

Mă întorc spre Bombă, dar îmi dau seama după chipul ei că i se va supune – şi-a depus jurământul şi i-a mărturisit chiar şi numele său. Cardan e regele ei.

— Ai naibii… şoptesc unuia, sau poate amândurora.

Jur că voi obţine antidotul în curând, dar, chiar şi aşa, nu mi-e uşor să plec, ştiind că bobul-strigoiului ar putea totuşi să-i oprească inima. Ne urmăreşte cu privirea sa mistuitoare până la uşă, cu pupilele dilatate şi cu coroana încă strânsă în mână.

Balekin e în grădină, aşa cum a promis, în apropierea unui copac încărcat cu trandafiri albastru-argintii înfloriţi. Când ajung la el, observ câteva siluete

în preajmă, curteni care au ieşit la o plimbare nocturnă. Asta înseamnă că nu poate să mă atace, dar că nici eu nu pot să-l atac pe el.

În orice caz, nu pot să-l atac fără să afle ceilalţi.

— Eşti o mare dezamăgire, spune el.

E atât de şocat, încât îmi vine să râd.

— Adică pentru că nu m-am lăsat fermecată. Da, îmi dau seama că situaţia e foarte tristă pentru tine.

Mă priveşte cu mânie, dar, de data asta, nu-l are nici măcar pe Vulciber pe-aproape, care să mă ameninţe. Poate că funcţia de Ambasador al Mării De Jos îi dă impresia că a devenit de neatins.

Nu pot decât să mă gândesc la faptul că l-a otrăvit pe Cardan, că pe mine m-a chinuit, că pe Orlagh a îmboldit-o să atace uscatul. Tremur de furie, dar mă străduiesc să mi-o stăpânesc, ca să pot face ceea ce trebuie făcut.

— Mi-ai adus coroana? întreabă el.

— Am adus-o în apropiere, mint eu. Dar, înainte să ţi-o aduc, vreau să văd antidotul.

Scoate o sticluţă din haină, aproape identică cu cea pe care mi-a dat-o mie, pe care o scot la rândul meu.

— M-ar fi executat dacă ar fi găsit otrava asta la mine, spun eu, tremurând. Ăsta era planul tău, aşa-i?

— Încă e posibil să fii executată, spune el.

— Uite cum vom face.

Scot dopul de la sticlă.

— Am să beau otrava, iar tu ai să-mi dai antidotul. Dacă are efect, atunci îţi voi aduce coroana în schimbul sticlei. Dacă nu are efect, atunci voi muri, da, dar vei pierde coroana pe vecie. Indiferent dacă Cardan va supravieţui sau va muri, coroana e ascunsă suficient de bine încât să n-o mai găseşti.

— Grimsen poate să făurească alta pentru mine, spune Balekin.

— Dacă ceea ce zici e adevărat, atunci ce căutăm aici?

Balekin se strâmbă şi iau în calcul posibilitatea ca micul fierar să nu fie, de fapt, cu Orlagh. Poate că a dispărut după ce a făcut tot posibilul să ne învrăjbească între noi.

— Ai furat coroana de la mine, spune el.

— Adevărat, recunosc eu. Şi am să ţi-o dau înapoi dar nu degeaba.

— Nu pot să mint, muritoareo. Dacă am zis că-ţi voi da antidotul, ţi-l voi da. Cuvântul meu e suficient.

Îl privesc cu cea mai fioroasă expresie de care sunt în stare.

— Toată lumea ştie că trebuie să fii atentă când negociezi cu zânele. Cu fiecare cuvânt, ne înşelaţi. Dacă chiar ai antidotul, ce ai de pierdut dacă mă laşi să mă otrăvesc? Mă gândeam că ar fi o plăcere pentru tine.

Se uită la mine cu o privire cercetătoare. Bănuiesc că e furios că nu sunt fermecată. Trebuie s-o fi luat la fugă când l-am scos pe Cardan din sala tronului. A avut antidotul pregătit de la început? A crezut că-l va putea sili pe Cardan să-l încoroneze? A avut aroganţa să-şi închipuie că Consiliul nu i-ar fi stat în cale?

— Prea bine, spune el. O doză din antidot pentru tine şi restul pentru Cardan.

Destup sticluţa primită de la el şi o dau pe spate, golind-o cu o grimasă pronunţată. Iarăşi mă enervez, gândindu-mă cât rău mi-am făcut, luând doze mici de otravă. Totul în zadar.

— Simţi cum bobul-strigoiului acţionează asupra sângelui tău? îşi va face efectul mult mai repede în cazul tău. Şi ai luat o doză foarte mare.

Mă priveşte cu o expresie atât de încrâncenată, încât îmi dau seama că şi-ar fi dorit să mă poată lăsa să mor. Dacă ar putea să-şi justifice fapta, ar pleca de lângă mine chiar în clipa asta. Preţ de o clipă, mi se pare că asta o să şi facă.

Atunci se apropie şi destupă sticla din mâna sa.

— Te rog să nu-ţi închipui că ţi-o voi lăsa ţie în mână, spune el. Deschide guriţa ca o pasăre mică şi eu o să-ţi torn doza. Apoi îmi vei da coroana.

Deschid gura ascultătoare şi-l las să-mi toarne lichidul amar şi gros ca mierea, pe limbă. Sar de lângă el, ca să las iarăşi distanţă între noi, asigurându-mă că sunt mai aproape de intrarea în palat.

— Mulţumită? întreabă el.

Scuip antidotul în sticluţa primită iniţial de la el, care cândva conţinea bobul-strigoiului, dar care, până în urmă cu câteva momente, a fost plină doar cu apă.

— Ce faci? întreabă el.

Îi pun la loc dopul şi i-o arunc Bombei, care o prinde cu îndemânare. Apoi dispare şi-l lasă pe Balekin să caşte gura la mine.

— Ce ai făcut? se răsteşte el.

— Te-am păcălit, îi spun. Un mic truc, ca să te induc în eroare. Am vărsat otrava ta şi am curăţat sticluţa. Uiţi întruna că şi eu am crescut aici, deci şi târgurile încheiate cu mine sunt periculoase – şi, după cum vezi, eu pot să mint. Şi, aşa cum mi-ai atras atenţia acum multă vreme, timpul meu e scurt.

Balekin îşi scoate sabia de la brâu. E subţire şi lungă. Nu cred că e cea cu care s-a luptat cu Cardan în încăperea sa din turn – sau poate că este.

— Suntem în public, îi amintesc eu. Şi încă sunt seneşalul înaltului rege.

Se uită în jur, la ceilalţi curteni din apropiere.

— Plecaţi! le strigă el.

Nu mi-a trecut prin cap că l-ar asculta cineva, dar el e obişnuit să fie prinţ. S-a obişnuit să-i fi respectate ordinele.

Şi, într-adevăr, curtenii parcă dispar printre umbre, lăsând loc pentru duelul pe care în mod sigur n-ar trebui să-l începem. Îmi strecor mâna în buzunar, atingând mânerul cuţitului. Braţul meu nu are întindere mare cu el, nici pe departe cât ar avea cu o sabie. Madoc mi-a explicat de multe ori: Sabia e armă de război, cuţitul e armă pentru crime. Mai bine folosesc cuţitul decât să lupt cu mâna goală, dar, mai mult ca orice altceva, îmi doresc s-o fi avut pe Piarză-Noapte.

— Propui un duel? întreb eu. Sunt convinsă că n-ai vrea să-ţi dezonorezi numele înfruntând un oponent înarmat atât de modest cum sunt eu.

— Vrei să cred că tu ai vreun strop de onoare? îmi replică, ceea ce, din nefericire, e o observaţie justă. Eşti o laşă. Cum e şi cel care te-a crescut.

Face un pas în faţă, pregătit să mă răpună, indiferent dacă aş fi sau nu înarmată.

— Madoc?

Scot cuţitul. Nu e chiar mic, dar, oricum, n-ajunge nici măcar la jumătatea lungimii sabiei pe care o ţine îndreptată spre mine.

— A fost ideea lui Madoc să acţionăm în timpul ceremoniei de încoronare. El a susţinut că, după ce Dain va fi înlăturat, Eldred va înţelege să aşeze coroana pe capul meu. A fost planul lui în întregime, dar el a rămas Mare General, pe când eu am ajuns în Tumul Uitării. Şi a ridicat vreun deget ca să mă ajute?

Nu. A plecat capul înaintea fratelui meu, pe care îl dispreţuieşte. Iar tu îi semeni leit, eşti dispusă să te milogeşti să te umileşti şi să pleci capul în faţa oricui dacă aşa câştigi putere.

Mă îndoiesc că Madoc a avut de gând vreodată în mod serios să-l urce pe Balekin pe tron, indiferent ce i-ar fi lăsat de înţeles acestuia, dar, chiar şi aşa, cuvintele lui mă ustură. O viaţă întreagă m-am făcut mică, în speranţa că voi găsi un loc acceptabil în Elfhame, şi apoi, după ce am izbutit cea mai mare lovitură de stat din câte şi-ar fi putut închipui cineva, am fost nevoită să-mi ascund talentele mai mult ca niciodată.

— Nu, spun eu. Te înşeli.

Pare surprins. Până şi în Tumul Uitării, când el era prizonier, i-am permis lui Vulciber să mă lovească. În Marea De Jos m-am prefăcut că nu am niciun strop de demnitate. Ce motiv ar avea să creadă că mă privesc pe mine însămi altfel decât mă priveşte el?

— Tu eşti cel care a plecat capul în faţa lui Orlagh, în loc să te supui propriului tău frate, continui să-i explic. Tu eşti laşul şi trădătorul. Şi ucigaşul propriului neam. Dar, şi mai grav, eşti un prost.

Îşi arată dinţii şi porneşte spre mine, iar eu, care am tot simulat modestia şi umilinţa, îmi aduc a-minte de talentul meu cel mai supărător: de a scoate din sărite zânele.

— Haide, mă îndeamnă. Fugi ca o laşă ce eşti.

Fac un pas înapoi.

Ucide-l pe Prinţul Balekin. Îmi amintesc cuvintele Dulcamarei, dar nu-i aud şi vocea. Aud propria-mi voce, răguşită din cauza apei sărate a mării, îngrozită, rece şi părăsită.

Îmi amintesc nişte cuvinte pe care Madoc mi le-a spus cu mult timp în urmă. Ce sunt luptele, dacă nu un joc de strategie desfăşurat cu mare viteză?

Scopul luptei nu e să lupţi bine; scopul e să câştigi.

Am un dezavantaj în faţă sabiei, un mare dezavantaj. Şi sunt încă slăbită în urma timpului petrecut în Marea De Jos. Balekin are posibilitatea să păstreze distanţa, fără să se grăbească, pe când eu nu pot să trec de sabia lui. Mă va sfâşia în bucăţi încet, tăietură cu tăietură. Abordarea cea mai bună pentru mine ar fi să elimin rapid distanţa. Trebuie să-i anihilez apărarea şi nu am timp să-i măsor priceperea mai întâi. Va trebui să-l atac fulgerător.

Am o singură şansă să nimeresc atacul.

Inima îmi bubuie în tâmple.

Balekin sare la mine, iar eu îi izbesc baza sabiei cu cuţitul din mâna dreaptă şi, cu mâna stângă, îl apuc de antebraţ şi-l sucesc încât să-l dezarmez. Se zbate în strânsoarea mea. Înalţ cuţitul spre beregata lui.

— Stai, strigă Balekin. Mă pre...

Sângele îmi stropeşte mâna şi împroaşcă iarba. Luceşte pe tăişul cuţitului meu. Balekin cade cu faţa înainte şi se prăbuşeşte.

Totul s-a petrecut atât de repede.

Totul se petrece atât de repede.

Vreau să am vreo reacţie. Vreau să tremur sau să mi se facă greaţă. Vreau să fiu cea care izbucneşte în lacrimi Vreau să fiu oricine altcineva, numai să nu fiu eu, cea care priveşte în jur ca să se asigure că n-a văzut-o nimeni, care-şi şterge cuţitul de pământ, îşi şterge mâna de hainele lui şi pleacă înainte să apară gărzile.

Eşti o ucigaşă pricepută foc, mi-a spus Dulcamara.

Privesc în urmă şi observ că Balekin a rămas cu ochii deschişi, holbându-se în gol.

Cardan stă pe canapea. Găleata a dispărut, la fel şi Bomba. Se uită la mine cu un zâmbet leneş.

— Rochia ta. Ai îmbrăcat-o la loc.

Îl privesc descumpănită; îmi e greu să privesc dincolo de consecinţele faptei pe care tocmai am comis-o – printre care şi obligaţia de a-i spune totul lui Cardan. Dar în clipa de faţă port rochia pe care o purtam şi înainte, cea obţinută din nuca Mamei Măduvă. Am murdărit mâneca cu sânge, dar, în rest, e neschimbată.

— S-a întâmplat ceva? întreb eu iar.

— Nu ştiu, spune el derutat. S-a întâmplat? Ţi-am îndeplinit cererea. Tatăl tău e teafăr?

Cerere?

Tatăl meu?

Madoc. Desigur. Madoc m-a ameninţat, Madoc îl dispreţuia pe Cardan. Dar ce a făcut şi ce legătură are cu rochia?

— Cardan, îi rostesc numele, străduindu-mă, atât cât pot, să-mi păstrez calmul.

Mă duc lângă canapea şi mă aşez. Nu e o canapea mică, dar el stă cu picioarele întinse pe ea, învelite în pături şi înălţate cu ajutorul unor perne. Indiferent cât de departe de el mă aşez, tot simt că e prea aproape.

— Trebuie să-mi explici ce s-a întâmplat. Eu n-am mai trecut pe aici de o oră întreagă.

Se încruntă.

— Bomba s-a întors cu antidotul, spune el. A spus că vei veni şi tu îndată. Încă eram destul de ameţit. A venit o gardă şi a zis că a apărut o situaţie de urgenţă. Bomba s-a dus să vadă despre ce era vorba. Apoi ai apărut tu, după cum a zis ea. Ai zis că ai un plan…

Se uită la mine, de parcă ar aştepta să intervin şi să termin eu povestea, să relatez secvenţa pe care o cunosc. Numai că, fireşte, nu ştiu nimic.

După o clipă, Cardan închide ochii şi scutură din cap.

— Taryn.

— Nu pricep, spun eu, pentru că nu vreau să pricep.

— Planul tău era ca tatăl tău să ia jumătate din armată, dar, ca să poată acţiona independent, trebuia să se elibereze de jurămintele depuse înaintea coroanei. Aveai pe tine una dintre tunicile tale – cele pe care le porţi mereu. Şi la urechi purtai nişte cercei ciudaţi. O lună şi o stea.

Clatină din cap.

Mă străbate un fior rece.

Când eram copii în lumea muritorilor, eu şi Taryn obişnuiam să ne luăm locul una celeilalte şi să-i jucăm feste mamei. Până şi în Tărâmul Zânelor; de câteva ori, a pretins fiecare că e cealaltă, ca să vedem în ce măsură ar putea să ne reuşească. Oare profesorii ar fi fost în stare să sesizeze diferenţa? Oriana ar fi putut? Madoc? Oak? Dar marele şi preaputernicul prinţ Cardan?

— Dar cum a reuşit să-ţi obţină acceptul? întreb eu alarmată. Nu are nicio putere. Ar fi putut să joace rolul meu, dar n-avea cum să te silească…

Cardan îşi lasă capul în mâinile sale cu degete lungi.

— N-a fost nevoie să-mi poruncească, Jude. N-a fost nevoie să folosească niciun fel de magie. Am încredere în tine. Am avut încredere în tine.

Şi eu am avut încredere în Taryn.

În timp ce eu îl omoram pe Balekin, în timp ce Cardan zăcea otrăvit şi dezorientat, Madoc a acţionat împotriva coroanei, împotriva mea. Şi a făcut-o având-o alături pe fiica sa, Taryn.

Capitolul 29

Înaltul rege e dus în propriul apartament, ca să se odihnească. Eu arunc pe foc rochia pătată de sânge, îmbrac un halat şi pun la cale un plan. Dacă niciunul dintre curteni nu mi-a văzut faţa înainte să-i fi alungat Balekin, pentru că atunci mă ascundea mantia, poate că n-am fost identificată. Pe lângă asta, bineînţeles, pot să mint. Însă problema evitării vinei pentru moartea Ambasadorului Mării De Jos e o nimica toată în comparaţie cu problema legată de Madoc.

Cu jumătate din armată plecată cu generalul, dacă Orlagh ar decide să atace, nu am idee cum aş putea s-o opresc. Cardan va trebui să aleagă un nou Mare General cât de curând.

Şi va trebui să anunţe curţile inferioare cu privire la dezertarea lui Madoc, ca să fie limpede că acesta nu reprezintă interesele înaltului rege. Trebuie să existe o cale de a-l ademeni pe Madoc înapoi la Înalta Curte. E o persoană orgolioasă, dar cu simţ practic. Poate că răspunsul are legătură cu Oak. Poate că, în situaţia asta, speranţele mele pentru domnia lui Oak ar trebui să fie mai transparente. La toate acestea mă gândesc, moment în care cineva îmi bate în uşă.

Afară e o mesageră, o fată cu pielea de culoarea liliacului, purtând uniforma regală.

— Înaltul rege doreşte să vă vadă. Am primit ordin să vă conduc până la odăile sale.

Inspir sacadat. Se prea poate să nu mă fi văzut nimeni, dar Cardan nu are cum să nu ghicească adevărul. Ştie cu cine am fost să mă întâlnesc şi cât de târziu m-am întors de la întâlnirea respectivă. A văzut sângele care-mi pătа mâneca. Tu îl stăpâneşti pe înaltul rege, nu invers, mă îmbărbătez eu, dar încurajarea aceasta îmi pare lipsită de substanţă.

— Dă-mi voie să mă schimb, spun eu.

Mesagera clatină din cap.

— Regele mi-a cerut răspicat să vă rog să veniţi numaidecât.

Când ajung la apartamentul regal, îl găsesc pe Cardan singur, cu o ţinută simplă, aşezat într-un jilţ ca un tron. E palid la faţă şi ochii încă îi lucesc cam tare, de parcă încă ar mai avea otravă în sânge.

— Te rog, ia loc, mă invită el.

Neliniştită, mă aşez.

— Cândva ai venit la mine cu o propunere, spune el. Acum am eu una pentru tine. Înapoiază-mi libera voinţă. Înapoiază-mi libertatea.

Mi se taie respiraţia. Sunt surprinsă, deşi, probabil, n-ar trebui să fiu. Nimeni nu vrea să fie sub stăpânirea altei persoane, cu toate că, din punctul meu de vedere, balanţa de putere dintre noi a sărit încontinuu dintr-o parte în alta, în ciuda jurământului lui. Provocarea de a-l stăpâni mi-a părut asemănătoare cu echilibrarea unui cuţit pe vârful lui aproape imposibil şi probabil periculos. Totuşi să renunţ la avantajul ăsta ar însemna să renunţ la

orice fel de putere. Ar însemna să renunţ la tot.

— Ştii bine că nu voi face asta.

Nu pare deosebit de contrariat de răspunsul meu.

— Ascultă-mă. Îţi doreşti supunerea mea dincolo de acel an şi o zi. S-a scurs mai bine de jumătate din acest interval. Eşti pregătită să-l pui pe Oak pe tron?

Nu-i răspund câteva clipe, sperând că o s-o considere o întrebare retorică. Când e clar că nu e cazul, clatin din cap.

— Motiv pentru care te-ai gândit să prelungeşti jurământul meu. Mai exact, cum ţi-ai închipuit că ai putea să fad aşa ceva?

Iarăşi nu am niciun răspuns. În mod sigur, nu unul bun.

E rândul lui să zâmbească.

— Te-ai gândit că nu am cu ce să negociez.

L-am mai subestimat în trecut şi mă tem că voi repeta greşeala.

— Ce fel de târg am putea face? întreb eu. Când eu vreau săţi repeţi jurământul, pentru a-l prelungi măcar cu un an, dacă nu cu zece, în timp ce tu ai vrea să-l anulez cu totul?

— Tatăl şi sora ta m-au înşelat, îmi explică Cardan. Dacă Taryn mi-ar fi dat vreo poruncă, mi-aş fi dat seama că era o impostoare. Dar eram bolnav şi obosit şi nu voiam să te refuz. Nici măcar n-am întrebat de ce îmi cereai una ca asta, Jude. Am vrut să-ţi demonstrez că poţi să ai încredere în mine, că nu e nevoie să-mi dai ordine ca să te ajut. Am vrut să-ţi arăt că eram convins că gândiseşi problema până la capăt. Dar nu se poate domni aşa. Şi nid măcar nu se poate numi încredere, din moment ce ştiam că-mi poţi porunci când te refuz. Tărâmul Zânelor a suferit pentru că am fost unul la gâtul celuilalt. Ai încercat să mă sileşti să fac ceea ce considerai a fi necesar şi, când s-a întâmplat să avem păreri diferite, nu ne-a rămas decât să ne manipulăm reciproc. N-a mers bine, dar nici nu puteam să mă las bătut, pur şi simplu. Nu putem continua în felul ăsta. Noaptea asta e o dovadă suficientă a acestui fapt. Trebuie să pot lua decizii singur.

— Ai zis că nu te deranjează atât de tare să-mi asculţi ordinele.

E o încercare de umor foarte subţire şi nu primesc niciun zâmbet.

În loc de asta, Cardan îşi întoarce privirea, de parcă i-ar fi greu să-mi întâlnească ochii.

— Un motiv în plus pentru care n-ar trebui să-mi îngădui asemenea libertăţi. Ai vrut să devin înalt rege, Jude. Lasă-mă să fiu înalt rege.

Îmi strâng braţele la piept, într-o postură protectivă.

— Şi eu ce voi fi? Supusa ta?

Nu-mi place deloc faptul că argumentele lui au sens, pentru că nu am cum să-i dau ceea ce-mi cere. Nu pot să fac un pas în spate, nu acum, când Madoc face ce vrea, când ne pândesc atâtea pericole. Şi totuşi nu pot să uit ce mi-a zis Bomba despre Cardan, că nu ştie cum să invoce legătura dintre el şi tărâm. Şi ce mi-a zis Gândacul, că s-ar considera pe sine a fi un spion care se joacă de-a monarhul.

— Mărită-te cu mine, spune el. Fii regina regatului Elfhame.

Simt un fel de şoc rece, de parcă cineva ar fi făcut o glumă crudă pe seama mea. De parcă cineva ar fi privit în sufletul meu şi ar fi descoperit acolo cea mai ridicolă, cea mai copilărească dorinţă cu putinţă, apoi s-ar fi folosit de ea ca să mă rănească.

— Dar nu poţi.

— Ba pot, mă contrazice. E adevărat, regii şi reginele rareori se căsătoresc cu alt scop decât să lege o alianţă politică, dar, atunci, priveşte propunerea mea în aceiaşi termeni. Şi, devenind regină, n-ai mai avea nevoie de supunerea mea. Ai putea să dai ordine de una singură. Iar eu aş deveni liber.

Nu pot să nu mă gândesc că, numai cu câteva luni în urmă, luptam să obţin un loc la curte, sperând cu disperare să devin cavaler, şi nici măcar atâta lucru n-am reuşit să obţin.

Ironia e că tocmai Cardan, care îmi spunea insistent că nu voi găsi niciun loc în Tărâmul Zânelor, îmi propune aşa ceva şi asta face totul şi mai şocant.

Vorbeşte în continuare.

— Mai mult, doar nu se pune problema că vom fi căsătoriţi pe vecie. Căsniciile dintre regi şi regine trebuie să dăinuie atât timp cât dăinuie domnia lor, dar, în cazul nostru, nu va dura mult. Doar până când Oak se va maturiza îndeajuns cât să poată prelua coroana, presupunând că va vrea şi el acest lucru. Astfel, ai obţine tot ce-ţi doreşti şi nu trebuie decât să mă eliberezi de jurământul meu de supunere.

Inima îmi bate cu atâta putere, încât mă tem că s-ar putea opri subit.

— Tu vorbeşti serios? reuşesc eu să spun.

— Fireşte că vorbesc serios. Şi sincer.

Caut să aflu şiretlicul, pentru că ăsta trebuie să fie un târg din acelea pe care le fac zânele, care par a fi un lucru, dar se dovedesc a fi cu totul altceva.

— Şi atunci... Să ghicesc, vrei să te eliberez în schimbul promisiunii că te vei căsători cu mine? Ca apoi să stabileşti că nunta va avea loc la paştele cailor, când luna va răsări la vest şi valurile vor curge invers?

Scutură din cap, izbucnind în râs.

— Dacă îţi vei da acordul, mă voi căsători cu tine în noaptea asta, îmi promite. Chiar şi acum. Chiar aici. Facem schimb de jurăminte şi gata. Nu e vorba despre o căsătorie între muritori, nu e nevoie să oficieze nimeni vreo slujbă şi nici să avem martori cu noi. Eu nu pot minţi. Nu pot să te refuz.

— Nu mai e mult până când îţi va expira jurământul, spun eu, pentru că ideea de a accepta ce-mi oferă – ideea că aş putea deveni nu numai o membră a curţii, ci chiar stăpâna ei – e atât de tentantă, încât mi-ar fi greu să n-o accept pur şi simplu, indiferent de consecinţe. Doar gândul că vei mai fi legat de mine câteva luni nu poate fi atât de dureros încât să preferi să te legi de mine ani de-a rândul.

— Ţi-am mai zis, într-un an şi o zi se pot întâmpla multe. Multe deja s-au întâmplat în jumătate din acest interval.

Se aşterne tăcere câteva clipe, timp în care încerc să gândesc limpede. De şapte luni mă apasă întrebarea: ce se va întâmpla după un an şi o zi? Asta e o soluţie, dar nu mi se pare deloc practică. E ceva ca scos dintr-o reverie, ceva ce ai visa cu ochii deschişi, într-o vale înverzită, o închipuire prea caraghioasă încât să le-o poţi destăinui chiar şi surorilor tale.

Fetele muritoare nu pot să devină regine în Tărâmul Zânelor.

Îmi imaginez cum ar fi să am propria mea coroană, propria mea putere. Poate că n-ar mai trebui să-mi fie teamă să-l iubesc. Poate că totul ar fi bine. Poate că n-ar mai fi nevoie să mă tem de toate lucrurile de care m-am temut o viaţă întreagă, că aş fi slabă, neputincioasă şi inferioară. Poate că aş deveni puţin magică.

— Bine, încep eu să vorbesc, dar mă lasă vocea.

O spun doar ca pe o şoaptă.

— Bine.

Cardan se apleacă din jilţul său, cu sprâncenele ridicate, dar fără expresia arogantă pe care o poartă de obicei pe chip. Nu pot să-i citesc gândurile.

— Ce e bine?

— Bine, spun eu. Accept. Mă voi mărita cu tine.

Îmi zâmbeşte malefic.

— Nu m-am gândit că ar putea să-ţi pară aşa un sacrificiu.

Iritată, mă ridic şi mă aşez lângă el, pe canapea.

— Nu asta am vrut să zic.

— De regulă, căsătoria cu înaltul rege al regatului Elfhame e considerată a fi un lucru nemaipomenit, o onoare de care puţine femei ar fi vrednice.

Nu prea aveam de ce să cred că-mi va vorbi sincer la nesfârşit. Dau ochii peste cap, bucuroasă că a revenit la atitudinea lui obişnuită, ca eu să mă pot preface că n-aş fi uluită de ceea ce urmează să se întâmple.

— Aşadar, ce trebuie să facem?

Mă gândesc la nunta lui Taryn şi la momentele la care noi nu am fost martori. Mă gândesc şi la nunta mamei mele, la jurămintele pe care trebuie să i le fi spus lui Madoc şi, brusc, mă străbate un fior care sper că n-are legătură cu nicio premoniţie.

— E simplu, spune el şi se mută pe marginea jilţului. Ne spunem jurămintele. Încep eu – dacănu cumva preferi să mai aşteptăm. Poate că te aşteptai la ceva mai romantic.

— Nu, îl contrazic repede, refuzând să recunosc că aş fi avut vreodată gânduri legate de căsătorie.

Îşi scoate de pe deget inelul meu cu rubin.

— Eu, Cardan, fiul lui Eldred, înalt rege al Tărâmului Elfhame, te iau pe tine, Jude Duarte, protejată muritoare a lui Madoc, să-mi fii soţie şi regină. Să fim legaţi până când ne vom răzgândi până când Coroana va fi trecut de la noi în timp ce vorbeşte, încep să tremur, cuprinsă de ceva între speranţă şi teamă. Cuvintele lui au o importanţă atât de mare, încât par ireale, mai ales spuse aici, chiar în camerele lui Eldred. Am senzaţia că timpul se dilată. Deasupra noastră, ramurile încep să îmbobocească, de parcă tărâmul însuşi i-ar fi auzit cuvintele.

Mă ia de mână şi-mi pune inelul pe deget. Schimbul de inele nu e un ritual specific zânelor şi gestul lui mă surprinde.

— E rândul tău, spune el, spulberând tăcerea.

Îmi zâmbeşte larg.

— Am încredere că ai să te ţii de cuvânt şi că ai să mă eliberezi de jurământul de supunere după asta.

Îi zâmbesc la rândul meu, gest care, poate, compensează faptul că am încremenit după ce a terminat de vorbit. Nici acum nu-mi vine să cred că se întâmplă aievea. Când încep să răspund, îi strâng degetele între ale inele.

— Eu, Jude Duarte, îl iau pe Cardan, înaltul rege al Regatului Elfhame, să-mi fie soţ. Să fim legaţi până când ne vom răzgândi, până când Coroana va fi trecut de la noi.

Sărută cicatricea din palma mea.

Încă port sângele fratelui său sub unghii.

Nu am niciun inel pentru el.

Deasupra noastră, bobocii se deschid. Încăperea întreagă se umple de parfumul florilor.

Mă retrag puţin şi vorbesc din nou, alungând orice gând legat de Balekin, de viitorul în care va trebui să-i spun ce am făcut.

— Cardan, fiu al lui Eldred şi înalt rege al regatului Elfhame, renunţ la orice drept de stăpânire asupra ta. Te eliberez de jurământul tău de supunere, acum şi veşnic.

Cardan oftează şi se ridică, un pic nesigur pe picioare. Nu reuşesc să accept ideea că sunt... nici măcar nu pot gândi cuvintele. S-au petrecut prea multe în noaptea asta.

— Arăţi de parcă nu te-ai fi odihnit nicio clipă.

Mă ridic, ca să fiu sigură că, dacă va cădea, voi putea să-l prind înainte să se lovească de podea, deşi nici eu nu ştiu cât de bine mă pot ţine pe picioare.

— Mă voi întinde, spune el, permiţându-mi să-l conduc până la patul lui enorm.

Ajunşi acolo, nu-mi mai dă drumul.

— Dacă te întinzi şi tu cu mine.

Din moment ce nu am de ce să mă împotrivesc, aşa şi fac, iar senzaţia de ireal ajunge la culme. Întinzându-mă pe pătura elaborat brodată, îmi dau seama că am descoperit un gest mult mai blasfemiator decât să mă întind în patul înaltului rege, mult mai blasfemiator decât să pun pe deget inelul cu sigiliu al lui Cardan şi chiar decât să mă aşez pe tronul lui.

Am devenit regina Tărâmului Zânelor.

Ne sărutăm pe întuneric, ameţiţi de epuizare. Nu cred că voi putea să adorm, dar aşa fac, cu braţele şi picioarele împletite cu ale lui, primul meu somn odihnitor de la întoarcerea din Marea De Jos. Mă trezesc din cauza loviturilor în uşă.

Cardan s-a trezit deja şi se joacă cu sticluţa cu lut pe care i-a adus-o Bomba, aruncând-o dintr-o mână în cealaltă, încă e îmbrăcat şi aspectul său şifonat îi conferă doar un aer desfrânat. Îmi leg halatul mai strâns în jurul trupului. Sunt ruşinată de cât de evident e că am dormit în patul lui.

— Maiestate, spune mesagerul – un cavaler. Fratele vostru a murit. Din câte ne dăm seama, pare să fi avut loc un duel.

— Ah, face Cardan.

— Şi regina Mării De Jos.

Vocea cavalerului tremură.

— E aici şi cere dreptate pentru ambasadorul ei.

— Pun pariu că cere.

Cardan vorbeşte pe un ton rece, tăios.

— Ei bine, nu prea se cade s-o lăsăm să aştepte. Tu. Cum te cheamă?

Cavalerul ezită.

— Rannoch, Maiestate.

— Sir Rannoch, organizează un grup de cavaleri care să mă escorteze până la apă. Aşteptaţi-mă în curte.

— Dar generalul... vrea el să spună.

— Nu e aici în momentul de faţă, încheie Cardan.

— În ordine, se supune cavalerul.

Aud cum uşa se închide şi Cardan apare de după colţ cu o expresie arogantă pe faţă.

— Ei bine, nevastă, îmi spune el cu o voce de gheaţă. Se pare că cel puţin un secret ai uitat să incluzi în zestre. Haide, trebuie să ne pregătim pentru prima audienţă comună.

Inima mi se prăbuşeşte, dar nu e timp să-i explic şi nici n-am vreo explicaţie bună de dat.

Ajung să alerg pe coridoare îmbrăcată în halat. Înapoi în camerele mele, cer să mi se aducă sabia şi-mi îmbrac hainele de catifea, timp în care mă întreb cum voi trăi cu acest nou statut şi ce va face Cardan acum, eliberat de orice constrângere.

Capitolul 30

Orlagh ne aşteptă în apele agitate ale oceanului, alături de fiica sa şi de un grup de cavaleri călare pe foci şi rechini, plus alte fiinţe cu dinţi ascuţiri ale mării. Ea însăşi e călare pe o balenă ucigaşă, îmbrăcată de parcă ar fi gata de luptă. Pielea îi e acoperită de solzi argintii, lucioşi, care par metalici, dar şi crescuţi din propria ei piele. Părul îi e ascuns sub o cască din os şi dinţi.

Nicasia stă lângă ea, călare pe un rechin. Astăzi nu are coadă şi picioarele lungi îi sunt îmbrăcate într-o armură din scoici.

Peste tot, de-a lungul ţărmului, se văd grămezi de varec, aduse la mal ca de o furtună.. Mi se pare că văd şi alte vietăţi în apă Spinarea unei creaturi mari care înoată aproape de suprafaţă. Părul muritorilor înecaţi, fluturând în curent precum iarba-de-mare. Forţele Mării De Jos sunt mai numeroase decât ar părea la prima vedere.

— Unde e ambasadorul meu? se răsteşte Orlagh. Unde e fratele tău?

Cardan e călare pe armăsarul său sur, purtând haine negre şi o mantie stacojie. Alături de el are în jur de douăzeci de cavaleri pe cai, precum şi pe Mikkel şi pe Nihuar. Pe drumul nostru încoace, aceştia au încercat să afle ce şi-a propus să facă, dar el nu s-a consultat cu ei şi mai tulburător, nu s-a consultat nici cu mine. De când a aflat de moartea lui Balekin, a vorbit foarte puţin şi a evitat să mă privească. Stomacul mi se strânge de teamă.

Se uită la Orlagh cu o răceală care, din experienţa mea, indică furie sau frică. În cazul de faţă, poate amândouă.

— După cum bine ştii, a murit.

— Era răspunderea ta să-l fereşti de pericole.

— Chiar aşa? întreabă Cardan cu uimire exagerată, apucându-se cu mâna de piept. Credeam că aveam obligaţia să nu acţionez împotriva lui şi să nu-l împiedic să se bucure de consecinţele propriilor sale acţiuni riscante. Din câte am auzit, a fost implicat într-un mic duel. Duelurile, după cum simt convins că ştii şi tu, sunt periculoase. Dar eu nu l-am omorât şi nici nu am încurajat asemenea fapte. De fapt, aş putea spune chiar că le-am descurajat.

Mă străduiesc să nu arăt pe chip nimic din ceea ce simt.

Orlagh se apleacă în faţă, de parcă ar mirosi sânge în apă.

— N-ar trebui să îngădui asemenea nesupunere.

Cardan ridică nepăsător din umeri.

— Poate că ai dreptate.

Mikkel se foieşte pe calul său. E limpede că nu-i place cum vorbeşte Cardan, fără nicio grijă, de parcă ar purta o conversaţie amicală şi de parcă Orlagh n-ar fi venit să-i ştirbească din putere, să-i slăbească domnia. Şi, dacă ar şti că Madoc a dispărut, poate că ar ataca direct.

Uitându-mă la ea, la privirea dispreţuitoare a Nicasiei şi la ochii umezi, sinistri, ai selkelor, sirenelor şi tritonilor, mă simt neputincioasă. Am renunţat

la puterea pe care o aveam asupra lui Cardan şi, în schimb, am primit jurământul lui de nuntă. Dar, din moment ce nu ştie nimeni, e ca şi cum nu s-ar fi întâmplat.

— Am venit să cer dreptate. Balekin era ambasadorul meu şi, dacă tu nu consideri că trebuia să-l protejezi, eu, una, aveam această responsabilitate. Trebuie să o dai mării pe ucigaşa lui, căreia nu i se va da iertare. Dă-mi-l pe seneşalul tău, pe Jude Duarte.

Preţ de o clipă am senzaţia că nu mai pot să respir. E ca şi cum m-aş îneca din nou.

Cardan ridică din sprâncene. Vorbeşte pe un ton liniştit.

— Dar abia s-a întors din mare.

— Aşadar, nu negi vinovăţia ei? întreabă Orlagh.

— De ce aş face-o? întreabă şi Cardan. Dacă Balekin s-a duelat cu ea, nu mă mir că a pierdut; fratele meu se credea expert în mânuirea sabiei – o exagerare gravă a propriilor calităţi. Dar e dreptul meu să o pedepsesc sau s-o cruţ, după cum consider de cuviinţă.

Nu-mi place deloc că vorbeşte despre mine de parcă n-aş fi chiar lângă el, având în vedere că mi-a jurat ca soţ. Dar e adevărat, gândul că regina lui ar fi ucis un ambasador ar implica o problemă politică şi mai mare.

Orlagh nu întoarce privirea spre mine. Mă îndoiesc sincer că o interesează altceva pe lângă faptul că Cardan a făcut concesii mari ca să-i fiu înapoiată şi, ameninţându-mă acum, crede că va obţine şi altele.

— Rege al uscatului, nu am venit aici să-ţi înfrunt limba ascuţită. Sângele meu e rece şi prefer să folosim săbii. Cândva, te-am considerat vrednic să devii partenerul fetei mele, cea mai preţioasă fiinţă a mării Prin ea am fi putut încheia o pace adevărată.

Cardan se uită la Nicasia şi cu toate că Orlagh îi lasă o poartă deschisă, el tace câteva momente. Şi, când vorbeşte, nu spune decât:

— Ca şi tine, nu am înclinaţie spre iertare.

Observ o schimbare în postura reginei Orlagh.

— Dacă vrei război, nu ar fi înţelept din partea ta să-l declari de pe o insulă.

În jurul ei, valurile se agită din ce în ce mai tare şi coarnele lor din spumă albă se înalţă. Chiar dincolo de marginea uscatului încep să se lege vârtejuri mici, care se adâncesc şi se risipesc, dând naştere altora noi.

— Război?

Se uită la ea de parcă ar fi zis ceva deosebit de derutant, care-l irită.

— Vrei să cred că chiar ai de gând să lupţi? Mă provoci cumva la duel?

E limpede că încearcă s-o întărâte, dar nu-mi dau seama cu ce scop.

— Şi dacă te-aş provoca? întreabă ea. Ce-ai face, băiete?

Zâmbetul care apare pe buzele lui arcuite e plin de voluptate.

— Dedesubtul fiecărui petic al mării tale se află pământ. Pământ vulcanic, încins. Îndrăzneşte să mă înfrunţi şi-ţi voi arăta de ce e în stare acest băiat, doamna mea.

Întinde mâna şi deasupra apei pare că răsare ceva ca o zgură. Nisip. Nisip plutitor.

Apoi, peste tot, în jurul Curţii Mării De Jos, apa începe să spumege.

Fac ochii mari la el, sperând să-i surprind privirea, dar el se concentrează. Nu ştiu ce magie face, dar despre asta vorbea Baphen când a zis că înaltul rege e legat de tărâm, că e o inimă vie, o stea pe care e scris viitorul regatului Elfhame. Asta e putere adevărată. Şi, văzându-l pe Cardan cum o mânuieşte,

înţeleg cât de inuman e, cât de transformat, cât de departe de orice control al meu.

— Încetează! strigă Orlagh când apa trece de la învolburare la clocot.

O porţiune a oceanului fierbe, clocoteşte şi zânele Mării De Jos ţipă şi se împrăştie, înotând departe. Câteva foci răsar pe stâncile negre de la mal, strigând una la alta în limba lor.

Rechinul Nicasiei se lasă într-o parte şi ea cade în apă.

Printre valuri ţâşnesc aburi fierbinţi înaintea ochilor mei răsare un nor alb, imens. Când se risipeşte, observ că din adâncuri se încheagă pământ nou, stâncă fierbinte, care se răceşte sub privirile noastre.

Pe insulacare creşte din ce în ce, Nicasia stă îngenuncheată, privind atât cu uimire, cât şi cu oroare.

— Cardan! strigă ea.

Un colţ al gurii lui e ridicat, într-un mic zâmbet, dar privirea îi e tulbure. Considera că trebuie s-o convingă pe Orlagh că nu e neajutorat.

Acum văd că a găsit o cale de a face acest lucru. Aşa cum a găsit o cale de a ieşi de sub controlul meu.

În luna pe care am petrecut-o în Marea De Jos s-a schimbat. A început să urzească intrigi. Şi a devenit tulburător de eficient.

La aceste lucruri mă gândesc în timp ce privesc cum creşte iarba printre degetele de la picioarele Nicasiei şi cum peste tot, pe culmile dealurilor care se înalţă molcom, apar flori sălbatice, cum răsar copaci şi arbuşti şi cum în jurul trupului Nicasiei începe să se formeze trunchiul unui copac.

— Cardan! ţipă ea, în timp ce coaja de copac se înfăşoară în jurul ei, imobilizând-o până la brâu.

— Ce ai făcut? strigă Orlagh pe când scoarţa se înalţă în continuare, întinzând ramuri pe care cresc muguri de frunze şi flori înmiresmate.

Petalele se scutură deasupra valurilor.

— O să inunzi uscatul acum? o întreabă Cardan pe Orlagh cu un calm desăvârşit, de parcă n-ar fi înălţat o a patra insulă din mare. O să trimiţi apa sărată să corupă rădăcinile copacilor noştri şi să otrăvească râurile şi lacurile noastre? O să cufunzi fructele noastre sub valuri şi-o să trimiţi sirenele şi tritonii să ne taie beregatele şi să ne fure trandafirii? O s-o faci, ştiind că fiica ta va avea parte de o soartă asemănătoare?

Haide, te provoc.

— Elibereaz-o pe Nicasia, spune Orlagh înfrântă.

— Sunt înaltul rege al Tărâmului Zânelor, îi aminteşte Cardan. Şi îmi displace să mi se dea ordine. Ai atacat uscatul. Mi-ai răpit seneşalul şi l-ai eliberat pe fratele meu, care a fost închis pentru uciderea tatălui nostru, Eldred, cu care ai fost aliat. Cândva, ne-am respectat imul altuia ţinutul. Ţi-am permis prea multă lipsă de respect şi ai ajuns să-ţi întinzi ghearele prea departe. Acum, regină a Mării De Jos, vom încheia o înţelegere, precum cea pe care ai încheiat-o cu Mab. Vom încheia o înţelegere sau vom declanşa un război şi, dacă va fi să luptăm, nu voi arăta niciun strop de milă. Nimeni şi nimic din ce ţi-e drag nu va fi ferit.

Orlagh ezită un moment, iar eu îmi ţin respiraţia, neştiind ce va urma.

— Prea bine, înalte rege. Să legăm o alianţă. Dă-mi-o pe fiica mea şi vom pleca.

Expir. A fost înţelept din partea lui s-o preseze, deşi a fost înfiorător. În fond, dacă ar fi aflat de plecarea lui Madoc, ar fi putut decide să profite de acest avantaj. Mai bine că a adus povestea asta la punctul culminant.

Şi planul a dat roade. Cobor privirea, ca să-mi ascund zâmbetul.

— Îngăduie-i Nicasiei să rămână aici, să-ţi servească drept ambasadoare în locul lui Balekin, spune Cardan. Pe aceste insule a crescut şi aici trăiesc mulţi dintre cei care o iubesc.

Asta îmi şterge zâmbetul de pe faţă. Pe noua insulă, scoarţa copacului se desprinde de pielea Nicasiei. Mă întreb ce are de gând, de ce o aduce înapoi în Elfhame? Odată cu ea, inevitabil vor apărea noi probleme.

Şi totuşi poate că tocmai probleme de acest gen îşi doreşte.

— Dacă dorinţa ei e să rămână aici poate să rămână. Eşti mulţumit? întreabă Orlagh.

Cardan înclină din cap.

— Sunt. Nu voi fi condus de mare, oricât de falnică i-ar fi regina. Sunt înaltul rege şi trebuie să domnesc. Dar trebuie, de asemenea, să fiu drept.

Face o pauză. Şi apoi se întoarce spre mine.

— Şi astăzi voi face dreptate. Jude Duarte, negi că l-ai ucis pe prinţul Balekin, Ambasador al Mării De Jos şi frate al înaltului rege?

Nu ştiu ce vrea să spun. Ar fi mai bine dacă aş nega? în cazul ăsta, n-ar fi pus problema astfel – arătând clar că convingerea lui e că l-am omorât pe Balekin. În tot timpul ăsta, Cardan a avut un plan. Nu pot decât să am încredere în el că are un plan şi acum.

— Nu neg că ne-am duelat şi că am câştigat, spun eu, cu un tremur în glas mai mare decât aş fi vrut.

Toate privirile zânelor se întorc spre mine şi, preţ de o clipă, uitându-mă la chipurile lor nemiloase, simt din plin absenţa lui Madoc. Orlagh zâmbeşte, arătându-şi dinţii ascuţiri.

— Ascultaţi judecata mea, spune Cardan pe un ton autoritar. O exilez pe Jude Duarte în lumea muritorilor. Fie ca până în clipa în care va fi iertată de Coroană, dacă va fi iertată, să nu pună piciorul în Tărâmul Zânelor şi, de va nesocoti această poruncă, îşi va pierde viaţa.

Fac ochii mari.

— Dar nu poţi să faci una ca asta!

Se uită la mine pentru un lung moment, dar cu o privire blândă, de parcă s-ar aştepta să accept exilul fără crâcnire. De parcă aş fi o petiţionară de rând. De parcă aş fi un nimic.

— Fireşte că pot, răspunde el.

— Dar sunt regina Tărâmului Zânelor, strig eu şi, câteva momente, se lasă tăcerea.

Apoi toţi din jurul meu izbucnesc în râs.

Simt că mi se înfierbântă obrajii Lacrimi de frustrare şi mânie îmi înţeapă ochii în clipa în care, cu o mică întârziere, începe să râdă şi Cardan.

Atunci, cavalerii mă înşfacă de încheieturile mâinilor. Sir Ranoch mă dă jos de pe cal. Într-un moment de nebunie mă gândesc să mă lupt cu el, de parcă n-aş fi înconjurată de douăzeci de cavaleri.

— Neagă atunci! strig eu. Neagă-mă!

Bineînţeles, nu poate, aşa că nu o face. Privirile ni se întâlnesc şi e clar că zâmbetul neobişnuit de pe chipul lui îmi este menit numai mie. Îmi amintesc ce a însemnat să-l urăsc din toată inima mea, dar îmi amintesc prea târziu.

— Vino cu mine, doamna mea, spune Sir Ranoch, şi nu pot decât să-l ascult.

Totuşi nu mă pot abţine să privesc în urmă. Văd cum Cardan face primul pas pe insula nouă. Arată ca un conducător desăvârşit, aşa cum fusese tatăl lui, şi ca un monstru fără pereche, aşa cum şi l-a dorit fratele lui. Cu părul ca pana corbului fluturându-i pe lângă tâmple, cu mantia stacojie înfoindu-se împrejur, cu ochii oglindind pustietatea rece şi cenuşie a cerului.

— Dacă Insweal e Insula Deznădejdii, Insmire, Insula Puterii, iar Insmoor, Insula de Piatră, spune el, cu glasul răzbind pe întinderea pământului nou format, fie ca acest nou pământ să fie Insear, Insula Cenuşii.

Epilog

Zac pe canapea în faţa televizorului înaintea mea, pe o farfurie, se răcesc batoane de peşte făcute la cuptorul cu microunde. Pe ecran stă bosumflat un patinator animat. Nu prea ştie să patineze, gândesc eu. Sau poate că e un patinator extraordinar. Tot uit să citesc subtitrarea.

Nu mă pot concentra la nimic, zilele astea.

Vivi intră în cameră şi se aşază pe canapea.

— Heather nu-mi răspunde la mesaje, spune ea.

Am apărut la uşa lui Vivi acum o săptămână, epuizată, cu ochii roşii de lacrimi. Rannoch şi gaşca lui m-au purtat în zbor pe unul dintre caii lor şi m-au lăsat pe o stradă la nimereală, într-un oraş la nimereală. Am mers şi am tot mers până când am făcut băşici pe tălpi şi am început să mă îndoiesc de priceperea mea de a mă orienta după stele. În cele din urmă, am intrat într-o staţie de benzină unde-şi alimenta maşina un taximetrist şi mi-am amintit cu surprindere că existau taxiuri. În clipa aia, deja nu-mi mai păsa că n-aveam bani şi că probabil Vivi avea să-l plătească cu o grămadă de frunze fermecate.

Dar nu mă aşteptam să ajung aici şi să aflu că Heather plecase.

După ce ea şi Vivi s-au întors din Tărâmul Zânelor, probabil că a pus multe întrebări. Apoi a pus şi mai multe întrebări, până când, în cele din urmă, Vivi a recunoscut că o vrăjise. Atunci toate s-au dus pe apa sâmbetei.

Vivi a înlăturat vraja şi Heather şi-a recăpătat amintirile. Heather s-a mutat din apartamentul lor.

Doarme acasă la părinţii ei, aşa că Vivi tot speră că se va întoarce. A lăsat aici o parte dintre lucrurile ei. Haine. Masa ei de desenat. Un set de vopsele cu ulei.

— O să-ţi scrie când o să fie pregătită, spun eu, deşi nu prea sunt convinsă. Vrea doar să-şi adune gândurile.

Doar pentru că eu sunt amărâtă din cauza iubirii, nu înseamnă că trebuie să fie şi ceilalţi la fel.

O vreme nu facem decât să stăm împreună pe canapea şi să privim cum patinatorul din desenele animate o dă în bară cu aterizările şi se îndrăgosteşte fără speranţă de antrenoarea sa.

În curând, Oak o să sosească de la şcoală şi ne vom preface că totul e normal. Voi merge cu el în zona împădurită a complexului de apartamente şi-l voi pune să exerseze cu sabia. Nu-l deranjează, dar i se pare doar o joacă, iar pe mine nu mă lasă inima să-l fac să privească luptele cu sabia cu alţi ochi şi astfel să-l sperii.

Vivi ia o crochetă de peşte din farfuria mea şi o trece prin ketchup.

— Cât mai ai de gând să stai bosumflată? Erai epuizată pentru că fuseseşi închisă în Marea De Jos. Ţi-ai pierdut exerciţiul. A câştigat şi el un punct împotriva ta. Se mai întâmplă.

— Mă rog, spun eu, în timp ce ea-mi mănâncă crochetele.

— Dacă nu te-ar fi prins, ai fi şters pe jos cu el.

Nici măcar nu înţeleg ce înseamnă asta, dar îmi place cum sună.

Se întoarce spre mine cu ochii ei de pisică, exact ca ai tatălui ei.

— Mi-am dorit să vii în lumea muritorilor. Acum ai venit. Poate că o să-ţi placă. Ai şi tu puţină răbdare.

Încuviinţez din cap cu indiferenţă.

— Şi, dacă n-o să-ţi placă, spune ea, ridicând dintr-o sprânceană, poţi oricând să i te alături lui Madoc.

— Nu pot, spun eu. A tot încercat să mă recruteze, dar eu l-am tot refuzat. Am pierdut ocazia.

Vivi ridică din umeri.

— Nu i-ar... bine, i-ar păsa. Te-ar pune să te milogeşti o groază şi vreo două decenii ar tot aduce vorba în consiliul de război despre ce-ai făcut, ca să te facă să te simţi prost. Dar te-ar primi.

Îi arunc o privire severă.

— Şi apoi ce? Să lucrăm ca să-l punem pe Oak pe tron? După tot ce am făcut ca să-l protejăm?

— Să-i veniţi de hac lui Cardan, spune Vivi cu o sclipire vie în privire.

Niciodată nu s-a grăbit să ierte pe cineva.

Dar, în clipa de faţă, aspectul ăsta mă bucură.

— Cum? întreb eu, dar porţiunea din creierul meu care se ocupă cu strategiile începe încet, încet să-şi reia funcţia.

Grimsen a rămas pe tabla de joc. Dacă ar fi putut să facă o coroană pentru Balekin, oare ce-ar putea să facă pentru mine?

— Nu ştiu, dar nu-ţi bate capul cu asta deocamdată, spune Vivi, ridicându-se. E dulce răzbunarea, dar şi mai dulce e îngheţata.

Se duce la congelator şi scoate o cutie cu îngheţată de mentă, cu bucăţi de ciocolată. Se aşază iar pe canapea cu cutia şi cu două linguri.

— Deocamdată, acceptă bunătatea asta de îngheţată, chiar dacă nu e de nasul reginei exilate a Tărâmului Zânelor.

Ştiu că nu vrea să râdă de mine, dar titlul ăsta mă irită oricum. Apuc lingura.

Trebuie să fii suficient de puternică încât să loveşti iar şi iar şi iar fără să oboseşti. Prima lecţie este să devii tu atât de puternică.

Mâncăm scăldate în lumina pâlpâită a televizorului. Telefonul lui Vivi zace tăcut pe măsuţa de cafea. Gândurile îmi vuiesc în minte.